

Trần Thị Bảo Châu

Phố Bụi Hồng

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Mặc kệ hai đứa bạn ngồi nhịp chân theo điệu Rap dồn dập đến mức muốn nổ tung quán cà phê lên , Ngọc Lam chống tay dưới cằm , mắt lim dim như đang tham thiền nhập định.

Thái độ thụ động bất cần biết đến xung quanh của cô làm Cẩm Ly thấy lạ.

Con bé khều Ngọc Lam:

- Ê! Mà làm trò khỉ gì vậy ? Đừng nói với tao là đang chuẩn bị thoát xác để đi tìm người trong mộng nghe.

Thường ngày , bị chọc quê là nháy nhồm lên bực tức , hôm nay Lam vẫn ngồi yên . Đến lúc Cẩm Ly đập vào vai lần nữa , cô gắt:

- Tao đang chán . Đừng có chọc mà.

Cẩm Ly nheo nheo mắt:

- Young Lady mà cũng chán à ? Vậy hạnh bình dân... vô giáo dục như chúng tao còn hận đời tới đâu nữa đây ?

Đẩy gói Dunhill về phía Ngọc Lam , Phương Thảo nhỏ nhẹ:

- Làm một điếu sẽ quên sầu ngay

- Thôi . Đừng có dụ . Mà hút bao nhiêu cây thuốc rồi , đã quên được chút nào đâu ?

Bĩu môi Phương Thảo nói

- Với tao thứ này nhẹ lắm , nhưng mà có thể trị được

Ngọc Lam lắc đầu

- Tao không muốn ghiền như mày.

Phương Thảo nhún vai rồi rút một điếu thuốc gắn lên môi . Động tác của con bé thành thạo không khác một người nghiện thuốc lâu năm

làm Lam thấy lòng dâng lên niềm xót xa lẫn thương hại.

Cô uể oải đưa mắt nhìn quanh . Trong quán này con gái hút thuốc là thường , nhưng hút nhiều như Thảo thì chắc ít . Đầu năm lớp 12 , Phương Thảo thất tình . Để đỡ buồn , nó đã cầm điếu thuốc loại Dunhill mà thằng bồ nó thường hút . Từ đó đến nay đã hai năm . Không biết con bé quên được mối tình ấy chưa , nhưng thuốc lá thì hầu như nó không bỏ được rồi.

Cầm Ly ngập ngừng:

- Về chưa ?

Phương Thảo phà khói:

- Dĩ nhiên là chưa . Trời nắng như vậy có điên mới dám đầu ra đường.

- Nếu vậy để tao yêu cầu đổi nhạc mới được . Nghe loại này hoài oải quá.

Dứt lời , Cầm Ly đứng dậy đi về phía dàn máy compac . Phương Thảo trầm giọng:

- Bữa nay mày sao thế ?

Ngọc Lam chối nhanh:

- Đâu có gì . Tại hồi tối thức khuya hát Karaoke nên sáng lừ đừ.

Mắt Thảo soi mói:

- Sao không ở nhà ngủ cho đã . Tội tình chi phải hành xác chứ ? Ờ...

Ông chú Việt kiều của mày vẫn còn ở chung hả?

Ngọc Lam bồng cốc lốc:

- Còn . Mày hỏi làm gì ?

Thảo khoát tay:

- Tò mò thôi! Nhưng nói thật , trông chú ấy còn phong độ lắm! Nói ông bốn mươi tuổi , ai mà tin.

Lam mĩa mai:

- Bởi vậy mới cưới được mụ vợ hai mươi nhỏng nha nhỏng nhảnh đến ngứa mắt.

Phượng Thảo cười cườ:

- Mà không ưa... họ à ?

Ngọc Lam im lặng . Đúng là cô chả có chút cảm tình nào với vợ chồng ông chú ruột vừa ở Mỹ về cách đây nửa tháng . Chính vợ chồng chú Nam đang làm cô bức bối quá mức , nhưng làm sao Lam có thể nói cho bạn bè hiểu đây , khi tự bản thân cô chưa tìm được lý do chính đáng tại sao ghét họ. Có phải vì cô không thích chứng kiến hoài cái cảnh âu yếm đến mức tro trên của vợ chồng chú Nam không ?

Sự tự nhiên thái quá của hai người làm Lam xấu hổ. Mẹ thì khó chịu ra mặt , nhưng không lên tiếng . Chả biết bà vì lịch sự hay vì sợ chú thím chê mình cổ lỗ sĩ . Từ khi chú Nam và vợ Ở Mỹ về tới nay , nề nếp gia đình Lam dường như đã bị phá vỡ . Mẹ cô rất thường đi sớm về trễ . Đôi lúc bà ở ngoài tiệm vải luôn mấy ngày mới về nhà , mặc cô và ba ngồi nhời cơm trước cảnh nũng nũng , nịu nịu , yêu yêu , chiều chiều hết sức... ra rít của đôi vợ chồng mới cưới họ.

Ngọc Lam biết mẹ không ưa vợ chồng chú Nam nên mới làm thế . Chỉ tội nghiệp ba . Ông đứng giữa biết nói thế nào cho vừa lòng đôi bên . Ba đâu thể yêu cầu chú Nam đưa vợ đi ở chỗ khác , khi ngôi nhà rộng thênh thang nội để lại là gia sản chung của cả hai người. Dù chưa ai tỏ ra quyết liệt , nhưng Ngọc Lam đã lờ mờ thấy những mâu thuẫn đang âm ỉ nhen lên trong gia đình mình . Cô có cảm giác chú Nam có mục đích khi hôn hít vuốt ve... con vợ nhí trước mặt mọi người , chớ không đơn giản những cử chỉ lố bịch ấy là thói quen của

người sống lâu năm theo lối Tây Phương.

Nhưng tại sao chú Nam lại làm thế ? Ngọc Lam chưa đoán ra.

Cầm Ly hớn hở ngồi xuống:

- Bài Yesterday nghe sướng tai chưa bây ?

Phương Thảo chép miệng:

- Cứ vô tư như mày là sướng rồi.

Cầm Ly khoanh tay thật ngoan rồi nghe bài nhạc nó thích rồi lý sự.

- Nè! Mỗi khoảnh khắc đang trôi đi sắp là của... ngày hôm qua đó nhe.

Ngọc Lam trừng mắt:

- Thì đã sao khi mày không giữ được ngày hôm nay ?

Cầm Ly nhún vai làm thinh . Cả bọn đang im lặng nghe nhạc ,

Phương Thảo bỗng hỏi:

- Bà thím mày tên gì vậy Lam ?

- Bạch Huệ , một cái tên rất Việt Nam , do đó bà còn có thêm cái tên Mỹ là Jessie.

Thảo gật gù:

- Lần đầu tiên đến nhà mày gặp bà, tao đã thấy quen, bây giờ nghe tên tao càng thấy quen hơn.

Cầm Ly dài giọng:

- Ôi xời! Người giống người , tên trùng tên thiếu gì . Hơi đâu mày thắc mắc.

Phương Thảo búng tay đánh tróc:

- Đành là vậy , nhưng nhất định tao đã gặp bà rồi.

Ngọc Lam nhú mày:

- Gặp ở đâu ? Đừng nói ở chỗ mẹ mày làm việc đấy.

Phương Thảo nghiêm trang:

- Nếu tao từng gặp bà, thì chỉ gặp ở chỗ đó thôi . Hy vọng là người giống người cho đỡ... khổ.

Tự dưng Ngọc Lam khó chịu khi Thảo có vẻ quan tâm đến ông chú bà thím của cô . Con bé không phải người tò mò và nhiều chuyện , những lời nó vừa nói mang tính chất thắc mắc hơn . Nhưng dù thế nào Lam cũng thấy ảm ức khi nghĩ rằng Thảo không tin bà thím mình vừa ở nước ngoài về.

Cô mím môi:

- Tao chẳng thích khoe bà con là Việt kiều nhưng thật sự thím Huệ sống ở Mỹ từ nhỏ mà . Đây là lần đầu về nước , mày đã gặp một người giống bà đó thôi.

Phương Thảo nhún vai:

- Chắc là vậy ! Không nói chuyện này nữa mất vui.

Cầm Ly càu nhàu:

- Chỉ có vậy mà cũng ầm ĩ , làm nghe không được bài nhạc hay .

Uổng công tao thật!

Phương Thảo bồng khách sáo:

- Tao xin lỗi.

Ngọc Lam xốn xang trong lòng , cô biết nhỏ Thảo đang mặc cảm vì vừa rồi Lam đã nhắc đến mẹ con bé bằng câu nói không mấy tế nhị, nhưng cô đâu thể im lặng khi Thảo cứ chắc rằng đã từng gặp thím Huệ trong vũ trường , nơi mẹ nhỏ làm tài phán . Dù Lam chẳng ưa gì thím ấy , nhưng vì danh dự gia đình , cô phản ứng là tất nhiên . Tất cả tại Phương Thảo , lẽ ra nó đừng thắc mắc chuyện không liên quan tới mình thì hơn.

Mệt mỏi cô thu người lại ngã lưng vào chiếc ghế mây tròn . Lam không muốn về nhà cũng chẳng muốn trở vào lớp . Đời sinh viên có cái

thú hơn đời học sinh ở chỗ được quyền... cúp cua công khai mà không sợ bị trường mời ba mẹ và mắng vốn . Lần đầu tiên bỏ tiết , Lam có cảm giác tội lỗi , nhưng bây giờ cô đã quen rồi . Ngồi quán cà phê để... thư giãn , như kiểu nhỏ Ly thường nói mỗi khi rủ cô và Thảo trốn tiết , đâu có gì quá đáng... Chỉ tiếc rằng nếu như bây giờ trường gọi giấy mời ba mẹ, ông bà cũng chẳng có thời gian để vào nhằm biết rõ con mình học hành ra sao.

Ngẫm nghĩ mà thấy buồn . Cái thời ba mẹ lo cho Lam từng chút đã vĩnh viễn qua rồi . Càng lớn cô càng nhận ra cuộc sống vợ chồng của ba mẹ rất tẻ nhạt . Hai người như chiếc bóng bên nhau , và cả hai dường như đã quên sự hiện diện của cô . Lam thấy chán , cô luôn muốn làm một việc gì đó , ngu xuẩn cũng được để ba mẹ quan tâm đến mình nhưng vẫn chưa dám.

Nhìn gói thuốc nằm lẻ loi trên bàn , Ngọc Lam cầm lên ngẫm nghĩ. Có chắc khói thuốc sẽ xua tan sự cô đơn lẫn nỗi chán nản cô đang mang nặng trong lòng không ? Ngọc Lam thở dài , để gói thuốc xuống bàn . Cô chợt nhớ tới mẹ.

Giờ này bà đang tắt bật ở tiệm vải . Mẹ luôn nói bà vất vả vì tương lai con cái sau này . Còn cô đã làm được gì cho mẹ chưa ?

Nhắm mắt , Lam cố nuốt day dứt vào lòng . Ngày mai . Nhất định bắt đầu ngày mai , cô sẽ không bỏ học để ra quán cà phê ngồi nữa.

Biết bao nhiêu lần cái ngày mai đầy hứa hẹn ấy của Lam đã biến thành ngày hôm qua rồi ?

Ngọc Lam vùng ngồi thẳng dậy , giọng thật nghiêm:

- Ngày mai tao không... cúp cua đâu.

Cầm Ly phẩy tay:

- Biết rồi , khổ lắm , nói mãi .. chuyện ngày mai để ngày mai tính đi...

Ngọc Lam cụt hứng xụ mặt xuống, đúng lúc Phương Thảo lên tiếng:

- Tao cũng không cúp nữa mà chỉ vào quán khi hết tiết học . Gần thi rồi còn gì...

Cầm Ly ngỡ ngác:

- Hai đứa bây... tu một chùa à ?

Ngọc Lam cười khi thấy mình có đồng minh:

- Mà có tu chung không thì bảo ?

Ly gật gù như bà cụ:

- A... lại nghĩ tới mẹ già tàn tảo thân cò phải không ? Tao chẳng có động cơ như tụi bây , nhưng chả lẽ tao cúp một mình để ra đây nghe nhạc ? Điều quan trọng là đã tu phải đắc đạo . Đứa nào chưa dứt lòng trần , giữa chừng hoàn tục sẽ bị... xử đích đáng . OK ?

- OK.

Ba cái miệng cùng lên tiếng một lượt . Như để củng cố niềm tin vào chính mình , cả ba còn bắt tay nhau thật chặt.

Ngọc Lam chớp mắt khi Cầm Ly lý lắc hát theo nhạc trong loa.

"Yesterday, all my trouble seemed so far away
Now it looks as though they're here to say
Oh! I believe in yesterday .."

Mọi sự phiền muộn của tôi ngày hôm qua sẽ đi xa... Niềm tin của tôi bắt đầu từ ngày hôm qua...

Ngọc Lam buông đĩa đứng dậy khi ông Nam tình tứ gắp cái đùi gà rôti bỏ vào chén vợ.

- Cưng thử miếng này xem . Ăn đùi... bỏ đùi ấy . Mà .. đùi cưng thuộc loại trường túc . Hề! Hề!... Ăn đồ bỏ vào thì phải biết...

Ngọc Lam bước thật nhanh để không phải nghe tiếp những lời mà cô biết sẽ rất chướng tai . Hôm nay bàn ăn chỉ có ba người . Trước đứa cháu gái của mình , sao chú ấy không ngượng mồm nhỉ?

Lam dần ly nước lạnh lên kệ bếp rồi bỏ ra phòng khách với một...
bụng hậm hực

Chiều nay cả ba lần mẹ đều bỏ cơm , nếu biết thế cô đã lặn tới tới
chờ đâu thềm về để ngồi làm khán giả bắt đắ dĩ như vừa rồi.

Hôm kia , cô có nhắn mẹ về vợ chồng chú Nam với hy vọng bà sẽ
nhanh chóng giải quyết họ sao cho ổn thoả. Ai ngờ mẹ lại ôn hòa bảo
- Nếu con khó chịu , cứ ra tiệm ở luôn với mẹ. Ngoài đó cũng rộng
lắm.

Lúc ấy , Lam đã buột miệng:

- Con không ra tiệm đâu . Nhà này của mình mà . Sao lại nhin người
không biết điều , kỳ vậy ?

Mẹ im lặng . đôi mày mỏng cau lại y như những lúc gặp chuyện rắc
rối . Thì đúng là cả ba lần mẹ đang gặp rắc rối . Nhưng ít ra hai
người phải lên tiếng dạy dỗ em trai mình chứ . Đằng này lại nhin
nhục mới lạ . Ba mẹ sợ gì chú Nam kia ?

Từ bé đến giờ ít khi cô nghe ba nhắc đến em trai . Lam chỉ biết mình
còn người chú ruột khi xem những cuốn album của gia đình . Mẹ và
ba không thích nhắc tới chú ấy nên cô hoàn toàn chả biết gì về ông
chú này . Ngay cả chuyện vì sao chú bỏ quê hương sang Mỹ , cũng
chả ai nói cho Lam nghe . Nếu hiểu về một người , ta có thể thông
cảm những tật xấu của họ và bớt ghét họ hơn cũng không chừng .
Chỉ tiếc rằng giữa cô và người cùng huyết thống kia chưa có gì
chung để thân thiết thương quý nhau như đạo lý làm người đã dạy.
Ngọc Lam chép miệng vì những lập luận của mình , cô định lên lầu
xem tivi thì thấy ông Nam bước ra.

Mỉm cười thân thiện , ông ngọt ngào:

- Chiều này Lam ăn cơm ít quá nhỉ?

Ngọc Lam khinh khỉnh:

- Tại cháu nhường đùi gà cho thím Huệ đó chứ.

Ông Nam cười to:

- Đúng là con nhà nòi , đá giỏi lắm! Thế cháu có biết mình giống ai không ?

Nhìn ông Nam bằng đôi mắt dè dặt , Ngọc Lam cảnh giác:

- Cháu chẳng thích giống bất cứ ai.

- Khá lắm! Nhưng hơi kiêu . Con gái cao ngạo quá dễ thất chí khi gặp chuyện không vừa lòng.

Lam liếm môi:

- Từ bé đến giờ cháu luôn bằng lòng với những điều mình có.

Mắt ông Nam loé lên tia khiêu khích:

- Thật sao ? Chú lại nghĩ Lam không phải mẫu người dễ dãi với bản thân...

Ngọc Lam cướp lời ông:

-... Và càng khó chịu với người xa lạ...

Rất bình thản , ông Nam gật đầu:

- Chú hiểu . Vì vậy chúng ta nên trò chuyện nhiều hơn để dễ thông cảm với nhau . Cháu đồng ý chứ ?

Ngọc Lam im lặng . Đây là lần đầu tiên cô và ông Nam trò chuyện riêng như vậy . Tại sao không hỏi những điều lâu nay cô vẫn thắc mắc ?

Giọng ông Nam lại vang lên:

- Lam biết gì về chú nào ?

Không suy nghĩ , Lam trả lời ngay:

- Thú thật cháu chưa biết gì hết.

Cười nhẹ, ông Nam nói:

- Chú cũng nghĩ vậy . Trong ngôi nhà chú từng được sinh ra này ,
chả ai thích nhắc đến chú đâu.

Ngọc Lam nhấn mạnh:

- Dạ... chú nói... ai là ai nào ạ ?

Thủng thỉnh ngồi xuống salon, ông Nam từ từ đáp:

- Ba mẹ chú và cả ba mẹ cháu.

Ngọc Lam kêu lên:

- Ông bà nội chết rồi . "Ai" đây chính là ba mẹ cháu . Đúng là chưa
khi nào cháu nghe hai người nhắc tới chú , nhưng tại sao vậy ?

- Cháu thử đoán xem.

- Chuyện của người lớn , cháu biết gì đâu mà đoán . Nhưng tại sao
chú đi nước ngoài ?

Ông Nam thở dài , gương mặt còn khá trẻ trung của ông bỗng tối
sầm lại , giọng xa xôi:

- Tại nhiều điều lắm ! Nhưng có lẽ chú vì tình yêu nên đã rời bỏ quê
hương.

Ngọc Lam ngạc nhiên:

- Thế cô ấy bây giờ ở đâu vậy chú ?

Giọng ông Nam lơ lửng:

- Với chú , cô ta đã chết.

Ngọc Lam chép miệng:

- Tiếc thật! Tự nhiên cháu lại gọi chuyện buồn.

Ông Nam nhếch môi như định nói gì đó , nhưng không hiểu sao ông
có vẻ ngần ngừ rồi im lặng đốt thuốc.

Vừa lúc ấy chuông điện thoại vang lên . Ông thuận tay nhắc máy .

Ngọc Lam chả biết ai tìm ai . Cô chỉ nghe giọng ông Nam thật lịch sự.

- Tiếc quá , Bích Kiều không có ở nhà . Xin lỗi , ông là ai , để tôi có

thể nhấn lại...

Lam chớp mắt nhìn khi ông Nam ngồi xuống ghế.

- Tìm mẹ cháu à ? Chắc là khách hàng.

Ông Nam khẽ lắc đầu:

- Chú nghĩ ông ta là bạn thân của mẹ cháu.

Lam phá ra cười:

- Bạn à ? Mẹ cháu chỉ có bạn hàng thôi . Ngoài một lô một lốc bà đến tiệm vải mở sòng tứ sắc cho vui , mẹ làm gì có ông bạn nào ?

Ông Nam từ tốn nói:

- Chính ông ta nhận là bạn mẹ cháu đấy thôi.

Lam ngạc nhiên:

- Ông có nói tên gì không chú ?

Mắt ông Nam lóe lên tia ranh mãnh:

- Làm sao dám , khi nghe giọng đàn ông trong điện thoại.

Ngọc Lam khó chịu:

- Mẹ cháu không như chú nghĩ đâu . Vả lại phụ nữ Việt Nam đang hoàng không ai kết bạn qua điện thoại như ở nước ngoài.

Ông Nam phân trần:

- Cháu suy diễn quá xa , và cũng cực đoan quá! Tại sao phụ nữ có gia đình lại không có bạn chứ ? Bộ họ không được sống riêng cho mình sao ?

Lam nói giọng quả quyết:

- Với người khác , cháu chẳng biết , nhưng với mẹ cháu thấy dường như mẹ dồn hết tâm trí vào tiệm vải và vào ba với cháu . Bà đâu có thời gian dành cho mình.

Giọng ông Nam nhỏ hẫng lại:

- Vậy thì cháu làm rồi.

- Chú nói vậy là ý gì ?

Thấy gương mặt đỏ bừng lên của Lam , ông Nam cười xòa:

- Trông cháu kìa ! Bệnh vực cho mẹ ghê chưa . Chú nào có ý gì đâu , ngoài suy nghĩ rằng người đàn bà nào cũng cái riêng của mình hết.

Lam nhúm mày:

- Cháu hiểu không nổi ý chú.

Chống tay dưới cằm , ông Nam xa xôi:

- Ai cũng có dĩ vãng . Mẹ cháu cũng không ngoại lệ. Càng lớn tuổi người ta càng sống trong hoài niệm . Đó là những giây phút riêng tư thiêng liêng nhất của họ. Lẽ nào mẹ cháu không có những khoảnh khắc ấy ?

Lam ngập ngừng:

- Cháu chưa bao giờ nghe mẹ nhắc đến hồi còn trẻ.

Hơi ngả người ra sau , ông Nam đưa đẩy:

- Nếu quá khứ đầy rẫy những chuyện buồn , đâu ai muốn nhớ đến nó.

Ngọc Lam thật thà:

- Chú biết quá khứ của mẹ cháu à ?

Lắc đầu nhanh như máy , ông Nam nói:

- Ồ, không !

Lam ầm ức kêu lên:

- Vậy mà chú làm như rành lắm không bằng.

Ông Nam thản nhiên:

- Chú sống đã nhiều , nên chú đoán thế thôi . Nhất định mẹ cháu hồi trẻ không được sung sướng , đầy đủ như cháu bây giờ . chính vì vậy chị ấy mới dốc hết tâm trí vào công việc làm ăn để đổi đời.

Ngọc Lam thở dài:

- Mẹ cháu cực dữ lắm!

Chậm rãi phà khói thuốc , ông Nam nói:

- Chú hiểu . Ba cháu là người tàn tật , quen sống nuông chiều , đâu làm được việc gì ngoài công việc của một công chức ngày hai buổi đến sở rồi về . Mọi việc lớn nhỏ đều đổ lên đôi vai mảnh mai của mẹ cháu . Chị Kiều giỏi , rất giỏi . Chính vì vậy , đời sống tinh thần riêng tư của chị ấy càng dữ dội hơn người bình thường khác . Chú nói thật , mẹ cháu vừa cực xác vừa khổ tâm vì mình giỏi hơn chồng . chính vì nỗi khổ này mà mẹ cháu cần có bạn để quân bình lại sự chênh lệch mà ba cháu không bù đắp được.

Ngọc Lam phản ứng ngay:

- Mẹ cháu không cần bạn đâu . Chú suy diễn vấn đề theo kiểu Mỹ quá.

- Thế nào là kiểu Mỹ?

Lam trề môi:

- Chỉ có sống theo sống Phương tây , người đàn bà có chồng mới cần thêm một gã đàn ông làm bạn tâm tình.

Ông Nam lơ lửng:

- Có thể chú làm . Nhưng đời mà , biết đâu chừng.

Ngọc Lam tức anh ách vì câu nói của ông chú Việt kiều . Cô chưa biết ứng phó ra sao thì chuông cổng vang lên.

Lam đứng dậy:

- Chắc mẹ về!

Vừa nói cô vừa chạy ra mở cổng . Bà Bích Kiều mệt mỏi bước vào . Ánh mắt còn rất sắc nét của bà lướt ngang chỗ ông Nam ngồi.

Ông lên tiếng trước:

- Hôm nay chị về hơi trễ.

Bà Kiều ngập ngừng:

- Ngoài tiệm nhiều việc quá.

- Sao chị một kiểm một... gã phụ tá nào đó để hấn đỡ đàn mọi việc trong ngoài ?

Bà Kiều hơi khựng lại vì câu hỏi có vẻ xúc phạm của ông Nam , rồi bà nhanh chóng đáp trả.

- Khó có... thằng đàn ông nào làm việc khiến tôi hài lòng . Thời buổi này đàn ông xum xoe , nịnh bợ thì nhiều hơn hạng chánh nhân quân tử. Tôi cần gì họ, khi mười mấy năm nay một mình tôi đã điều động để mở lớn ra tiệm vải nhỏ bé còn cái vỏ không của gia đình chú.

Ông Nam búng tay:

- À! Vậy mà tôi quên . Mười mấy năm nay chị vất vả quá . Nhưng có vậy một người thông minh nhạy bén như chị mới có đất dụng võ . Chớ nếu anh Quốc làm việc khiến chị hài lòng thì bây giờ chị đâu ngồi chót vót trên tiền tài , danh vọng nhưng trái tim trống rỗng như vậy.

Bà Kiều lạnh lùng:

- Ai cũng có mục đích cho cuộc đời mình . Khi chấp nhận lấy anh Quốc , tôi đã hứa với lòng sẽ thực hiện bằng được ước mơ của mình . Còn chú ? Chú đã làm được gì sau bao nhiêu năm xa xứ , để bây giờ dài giọng mai mĩa tôi ?

Ông Nam cười rất đều:

- Những điều tôi muốn , tôi sẽ thực hiện ở đây . không lâu đâu... rồi chị và anh. Quốc sẽ được chứng kiến mà . Đâu cần phải lên giọng như thế.

Bà Kiều làm thinh bước vô nhà . Ngọc Lam te te bước theo . Đây là lần đầu tiên cô thấy mẹ có vẻ căng thẳng với chú Nam.

Mà cách nói xúc hông của ông vừa rồi nghe dễ ghét thật , bảo sao mẹ cô không trả miếng . Nhưng những điều hai người đối đáp nghe mơ hồ quá . Cứ ý như kẻ thù gặp nhau , rồi hăm he nhau không bằng.

Vứt cái ví lên giường , bà Bích Kiều hơi gắt:

- Nãy giờ con làm gì ?
- Con nói chuyện với chú Nam.
- Chuyện gì ?

Ngọc Lam ngập ngừng:

- Chuyện tại sao chú ấy đi Mỹ ? Tại sao mãi bây giờ chú mới có vợ.

Bà Kiều có vẻ quan tâm:

- Thế... chú Nam bảo sao ?

Ngọc Lam hỏi lảng đi:

- Bộ mẹ không biết gì về chú ấy hết à ?

Bà Kiều co duỗi những ngón tay đeo đầy nhẫn và nói:

- Có! Mẹ có biết , nhưng vẫn muốn nghe xem chú đã nói sao với con.

Buông mình xuống nệm , Lam đều giọng:

- Chú ấy bảo hồi đó chú vượt biên vì chuyện tình cảm . Mới nói tới đó mẹ đã về rồi.

Ngọc Lam thấy mẹ nhếch môi . Cô chả đoán được bà đang nghĩ gì nên nói tiếp:

- Lúc nãy có điện thoại của mẹ. Chú Nam nhắc máy và bảo rằng ông bạn nào đó của mẹ gọi đến . Thật buồn cười...

Mặt hơi đổi sắc vì những lời Lam nói , nhưng sau đó , bà Kiều nhìn thẳng vào mắt Lam:

- Những lời chú Nam nói con chỉ nên tin độ mười phần trăm thôi . Tốt hơn hết ít trò chuyện với vợ chồng chú ấy . Thời gian rảnh để dành

ngủ ngơi học hành.

Ngọc Lam cong môi:

- Mẹ khó chịu quá! Ở chung nhà chẳng lẽ cứ xa xôi mãi như người dưng ? Con phải biết đôi điều về ông chú duy nhất của mình chứ.

Bà Bích Kiều gắt:

- Đủ rồi! Mẹ cấm con tò mò chuyện riêng của người lớn . Không ai thích lật lại những trang đời buồn thảm của mình đâu . Con nên để chú Nam quên . Hỏi những chuyện đó , lỡ thím Huệ nghe được thì mất công lắm.

Ngọc Lam ngòai bật dậy:

- Con biết rồi . Mẹ khỏi dặn nữa.

Dứt lời , cô vừa hát nghêu ngao vừa đi về phòng mình . Mở cửa sổ , Lam thấy ông Nam đang ôm eo dìu Bạch Huệ đi ra cổng.

Cô bấu môi trầm nghĩ . Lại đưa nhau vào dancing . Có vợ trẻ cũng khổ, nội chuyện chiều chuộng , cung phụng cô ả cũng mệt đứt hơi . Chắc chú Nam phải mê bà vợ trẻ này thật , nếu không cần gì chú phải thể hiện ra ngoài như thế.

Chống tay lên balcon , Lam thở ra một hơi dài . Đúng là khó cắt nghĩa được tình yêu . Nhất là đối với con nhóc chưa biết thế nào là y... ê... u như cô.

Quay vào nhắc điện thoại lên , Lam gọi cho Phương Thảo . Cô sẽ nhắn con bé ngày mai tới chở mình đi học , và cả bọn lại vào quán . Qua thi rồi , tại sao không... thư giãn ở một phòng karaoke có máy lạnh nào đó nhỉ?

oOo

Ngọc Lam lạnh toát người khi tìm hết túi áo túi quần tới túi xách vẫn không thấy thẻ gọi xe đâu.

Cô áp úng nhìn hai người bạn:

- Mất thẻ rồi!

Cầm Ly lo lắng:

- Phải làm sao đây ?

Phương Thảo gắt:

- Ra bãi coi còn xe không chớ trắng sao gì nữa.

Rồi không đợi ai , Thảo băng băng đi như chạy . Lam lót tót theo sao . Đầu óc hoang mang , cô cứ nghĩ xem mình đã làm rơi cái thẻ ấy vào lúc nào và ở đâu.

Cầm Ly lải nhải:

- Lỡ mất xe của nhỏ Thảo thì chết . Mẹ nó không sắm nổi cái khác đâu.

Lam cáu lên:

- Mày im đi cho tao nhờ! Toàn nói chuyện xui không hà.

Vừa lúc ấy , Phương Thảo chạy ngược về phía hai người , giọng hào hển:

- Xe vẫn còn . Phải báo với chú bãi ngay mới được.

Ngọc Lam gật đầu . Mới bước được hai bước , cô chợt nghe có người gọi giật lại:

- Này! Các cô làm mất thẻ phải không ?

Ba cái miệng đồng loạt vang lên:

- Phải!

- Thẻ số mấy ?

Lam đáp ngay:

- Ba mươi lăm! Cái số rất dễ nhớ.

Hai gã thanh niên đứng trước mặt Lam nhìn nhau . Gã mặc áo trắng tũm tũm đẩy gã mặc áo sọc một cái:

- Đúng rồi! Chính... sư phụ này nhất được cái thẻ xe ấy . Con số đó hợp với nó . Bây giờ ai muốn được ba mươi lăm thì xin nó đi.

Ngọc Lam liếc vội Thảo lúc con bé trẻ môi vì câu đùa hơi phô của gã áo trắng . Cô biết Thảo sẽ không mở miệng xin xỏ gì đâu . Người bắt cần là Lam , cô phải lấy lại thẻ xe mới được.

Mỉm cười hết sức dễ thương , Lam nhỏ nhẹ nói với gã áo sọc có gương mặt lạnh như nước đá:

- Nãy giờ bọn em lo quá trời . Nhưng may là gặp được anh.

Gã áo trắng nhăn nhó:

- Không may lắm đâu ! Muốn được ba mươi lăm phải chuộc đấy.

Phương Thảo chống nạnh , mặt hất lên:

- Bao nhiêu ?

Vỗ vai gã áo sọc , gã áo trắng hỏi:

- Nhiều đây mấy ?

Không trả lời , gã áo sọc nhìn đồng hồ và nói

- Đừng đùa nữa . Tao phải đi đây.

Dứt lời , hắn ào ào bước xuống lề đường . Ngọc Lam vội kéo tay áo hắn lại:

- Ơ... cho em xin cái thẻ xe.

Chả một chút lịch sự , gã áo sọc hất mạnh Ngọc Lam ra , giọng cộc lốc:

- Tôi không giữ nó.

Rồi mặc cho cô đứng sượng trân , gã leo lên chiếc Dream dựng gần đó.

Cầm Ly tức tối nhìn theo:

- Sao có loại người đùa vô ý thức đến thế chứ , đã vậy còn lố mắng với con gái.

Gã áo trắng gãi ót phân búa:

- Hấn ta cộc tính lắm.

Móc trong túi áo ra cái thẻ , gã nói tiếp:

- Nãy giờ đùa hơi vô duyên , giờ thì trả lại cô đây !

Dúi vào tay Lam , gã nheo mắt:

- Nhìn cho kỹ xem đúng số chưa ? Các cô em đúng là may mới gặp tụi anh.

Lúc cả bọn đang dán mắt vào cái thẻ , gã áo trắng co giò chạy tới chiếc Dream . Chiếc xe vọt ra đường và phóng mất dạng.

Cầm Ly hí hửng:

- Dù sao cũng còn hên . Tiếc là mình chưa nói tiếng cảm ơn họ đã biến rồi.

Phương Thảo cười:

- Lây xe đi Lam , tao ghiền vào quán rồi.

Ngọc Lam làu bàu:

- Nghĩ lại tao đúng là vô duyên . Tự nhiên kéo áo tên đó cho hấn xù lông lên.

Ly an ủi:

- Mày hơi bạo chớ đâu có vô duyên . Nhưng nếu không làm thế , họ còn cù cưa cù nhầy chớ chưa trả lại cho mình ngay đâu.

Phương Thảo chép miệng:

- Trường hợp đó ai cũng phải làm thế . Mày ra tay nhanh hơn tao nên lãnh đủ . Mà cái tên mặt lạnh như đá ấy đúng là bất lịch sự. Bộ hấn sợ mất màu hay sao mà phũ mạnh gớm ?

Ngọc Lam làm thinh , cô len lỏi vào bãi gở xe dắt chiếc D.D ra cùng một lúc với Cầm Ly.

Con bé leo lên chiếc Angel và hỏi:

- Ê tụi bây , có khi nào hai thằng cha lúc nãy chê D.D bèo nên mới trả lại thẻ xe cho mình không ?

Phương Thảo đáp gọn hơ:

- Chắc không đâu , mày đừng nghĩ xấu về người tốt nữa , con Lam nó buồn.

Ngọc Lam kêu lên:

- Vô duyên! Ăn thua gì tao lại buồn ?

Phương Thảo nheo mắt:

- Thấy mặt mày bơ bơ , tao tưởng mày bị gã áo sọc hớp mắt ba phần hồn , phần phần vía rồi.

Ngọc Lam bấu môi:

- Mày thích chọc thì xin mời , tao chả thấy si nhê chút nào.

Dứt lời , Ngọc Lam vô số , chiếc xe hơi chồm lên làm Phương Thảo giật mình ôm cô cứng ngắt . Đánh một vòng , cả nhóm dừng lại ở quán cà phê nằm trong khuôn viên một biệt thự cũ.

Phương Thảo nói:

- Cà phê máy lạnh hoài cũng chán . Bữa nay thử vào vườn Áo Mộng này xem nó xó mộng ảo giống tên quán không.

Ngọc Lam vừa ngồi xuống cái ghế mây đã thấy miệng Cẩm Ly cong lên:

- Ê! Gặp lại cổ nhân rồi bây ơi!

Lam dáo dác tìm:

- Ai vậy ?

Và cô đưng ngay ánh mắt dừng dưng , lạnh lùng của gã áo sọc lúc nãy . Như một phản xạ , Lam quay ngoắt đi , lòng bối rối khi nghĩ mình còn nợ một lời cảm ơn , nếu đúng là hắn đã nhặt được cái thẻ xe.

Lúc Ngọc Lam còn chưa biết phải làm sao cho đúng thì Phương Thảo đã đứng dậy.

Con bé đến bàn của hai gã ân nhân , giọng hết sức hiền lành:

- Cám ơn hai anh rất nhiều ! Lúc này bọn này có nói gì không phải , mong hai anh đừng chấp nhất.

Gã áo trắng phẩy tay ra về đàn anh:

- Chuyện nhỏ thôi mà . Chà! Không ngờ mau gặp lại đến thế . Mình ngồi chung cho vui nha.

Một thoáng , Lam bắt gặp mắt gã mặt lạnh lóe lên một tia khó chịu , cô thấy bức bối khi nghĩ Phương Thảo quá vội cám ơn làm hai tên này phách lối tưởng mình cao giá lắm.

Giọng nhỏ Thảo vẫn ngọt ngào:

- Tiếc quá! Bọn này đang chờ bạn , nếu không đã ngồi chung rồi , xin phép nhé.

Dứt lời , con bé mỉm cười thật tươi rồi quay về bàn . Rút một điều thuốc , thả thiên gấn lên môi Thảo thở ra:

- Xong! Khởi bản tâm về hai gã đó nữa . Kêu cà phê đi Ly.

Ngọc Lam kêu lên:

- Cám ơn xong là làm mặt lạ ngay à ?

- Chớ sao nữa , đàn ông không còn chỗ đứng trong tim tao , đừng hòng kéo chuyện cà kê một lần.

Cầm Ly vờ nhăn nhó:

- Nhưng tim tao và nhỏ Lam thì trống trơn . Mà cắt đứt ngoại giao như vậy uống quá.

Phương Thảo hát hàm:

- Chắc gì tim hai khứa đó chưa có chủ. Tụi bây nhìn kia.

Ngọc Lam trở mắt nhìn thấy một cô gái mặc jupe màu đỏ ngấn ngùn

đang uyển chuyển ngồi xuống đối diện gã áo sọc . Tim Lam bỗng đập mạnh khi nhận ra cô gái ấy.

Phương Thảo cũng ngạc nhiên không kém , con bé bầu vai Lam:

- Hồng lẽ , là... ?

Nuốt nước bọt , Lam áp ứng:

- Đúng là bà rồi . Lạ thật!

Cầm Ly tò mò nhìn cô gái áo đỏ rồi buột miệng hỏi:

- Tụi bây nói ai vậy ?

Ngọc Lam chép miệng:

- Bà thím Việt kiều của tao.

- Bà đâu ?

Lam làu bàu:

- Bà ngồi kia kìa . Một đồng đồ chóa mày không thấy sao ? Bà làm gì ở đây với hai gã đó vậy kìa ?

Cầm Ly tài lanh:

- Chắc bà đổi tiền đô chợ đen , hoặc nhận chuyển tiền hộ ai để ăn huê hồng.

Thảo bấu môi:

- Ai mà làm chuyện đó trong quán cà phê . Mày giỏi đoán mò.

Ngọc Lam bắn khoăn:

- Theo lời chú tao thì thím Huệ sống từ nhỏ ở Mỹ , mới về Việt Nam sao đã quen hai tên đó.

Cầm Ly hạ giọng:

- Lỡ hai tên đó cũng Việt kiều hồi hương như bà thì sao ?

Phương Thảo xì một tiếng:

- Mãi đó mà Việt kiều . Hồng dám đâu !

Ngọc Lam thắc mắc:

- Không biết thím tao đến đây làm gì nhỉ?

Cầm Ly xúi:

- Muốn biết , mày đến nhận bà con xem thái độ bà ra sao.

Ngọc Lam lưỡng lự:

- Làm vậy kỳ lắm! Cứ ngơ đi cho yên nhà yên cửa . Ngồi chỗ này hơi khuất , chắc thím ấy chưa thấy tao đâu.

Bưng tách cà phê , Phương Thảo uống một ngụm và nói:

- Vậy là những điều tao thắc mắc trước đây với mày có cơ sở rồi đó.

Lam chớp mắt:

- Mày không tin thím Huệ là Việt kiều à ?

Phương Thảo gật đầu:

- Tao vẫn tin trước đây đã từng gặp bà.

Cầm Ly buột miệng:

- Chà! Rắc rối dữ à.

Nhìn quanh một cái , con bé nói tiếp:

- Quán này vừa kín đáo vừa thơ mộng . Việt kiều mới về quê lần đầu mà tìm ra được cũng siêu phàm thật.

Ngọc Lam nuốt cục nghẹn xuống , cô biết hai nhỏ bạn của mình không ác ý khi đưa ra nhận xét về chuyện trước mắt . Khổ nỗi cô chả hiểu phải giải thích sao cho đúng , khi thật sự cô cũng không được gì cụ thể về Bạch Huệ.

Đang cau mày nghĩ ngợi lung tung , Lam giật mình khi thấy gã áo trắng ngồi xuống đối diện.

Giọng gã ngọt xớt:

- Xin lỗi các cô! Tôi có thể tị nạn ở đây được không ?

Cầm Ly đon đả.

- Ô! Được chứ! Xin cứ tự nhiên . Nhưng nói thật . Anh đi với người gì

tệ quá! Ai lại vì bỏ bỏ bạn bao giờ . Đúng không ?

Gã áo trắng cười toe toét:

- Tôi lại thấy hấn rất dễ thương khi tạo cơ hội cho tôi sang đây . Tôi là Tuấn , đang là kỹ thuật viên tin học của trung tâm Hoa Sen.

Phương Thảo hỏi:

- Vậy sao lúc này lại có gặp ở bãi gửi xe Tổng hợp ?

Vuốt mái tóc Tabu sang một bên , Tuấn khề khà:

- Bọn tôi đi tìm bạn , nhưng không gặp mà lại lượm được cái thẻ xe...

Ngọc Lam ngập ngừng:

- Anh lượm hay hấn ?

Tuấn nhìn Lam:

- Hấn lượm rồi dúi vào túi tôi . Bọn tôi chờ cả tiếng , chẳng thấy ai đi tìm . Vừa định giao lại cho chủ bãi xe thì gặp các cô . Thằng khỉ gió ấy nôn tới đây nên lúc này hơi quạu . Cô đừng giận hấn nghe.

Phương Thảo cắn môi:

- Nhưng hấn tên gì vậy ?

- Tên Đông . Phương Đông.

Cầm Ly cười khúc khích:

- Vậy là có bà con với nhỏ Phương Thảo rồi.

Mắt Tuấn nhanh lẹ đảo một vòng như quan sát rồi hỏi:

- Ba người học chung à?

Phương Thảo gật đầu:

- Năm thứ ba , khoa Anh.

- Vậy là so về tuổi đời lẫn tuổi học đều thua bọn này.

Ngọc Lam nghiêm nghị:

- Tui tôi hơn chớ không thua.

Tuấn ngờ mặt ra:

- Hơn ở chỗ nào ?

- Tụi tôi trẻ hơn , học muộn hơn...

Tuấn phì cười:

- Và lạnh hơn phải không ?

Cầm Ly chót chết :

- Thông minh thật ! Có thể nhập bọn được đó.

Tuấn hớn hở:

- Nếu thế còn gì hơn nữa.

Phương Thảo lừ mắt nhìn Ly khiến con bé cụt hứng.

- Làm như trong chuyện chưởng không bằng , vừa gặp là kết huynh muội.

Tuấn tủm tỉm:

- Cô bé này khó thật.

Thảo héch mũi:

- Không khó làm sao sống ? Đời nay ra ngoài là gặp người xấu rồi.

- Nhưng tôi vừa làm việc tốt cho các cô đó thôi.

- Biết làm việc thiện chưa chắc đã là người tốt . Người ta vẫn làm việc thiện có mục đích mà.

Lén đá vào chân Thảo , Ngọc Lam nhỏ nhẹ:

- Ai biết vì bạn thì chắc không phải người xấu . Anh Tuấn nè! Nếu không có bọn tôi ngồi đây , anh sẽ tị nạn ở đâu ?

Tuấn nhún vai:

- Thiếu gì cách , thí dụ tôi sẽ vờ đi mua thuốc lá , hoặc đi đâu đó ít lâu rồi trở lại.

Phương Thảo châm chọc:

- Vậy anh theo hấn làm chi cho khổ?

Tuấn thản nhiên:

- Không có tôi thì chả nên cơm cháo gì.

Ngọc Lam dò dẫm:

- Ủa! Vậy anh làm ông mai hay liên lạc ?

Tuấn hấp háy mắt:

- Sao tôi phải nói điều bí mật nay nhỉ?

Xoay xoay ly cà phê , Phương Thảo vụt hỏi:

- Hắn tên Phương Đông , thế cô bỏ tên gì ? Phương Nam hay Phương Tây mà trông giống Việt kiều quá vậy ?

Tuấn xoa cằm:

- Giống ở chỗ nào ?

Cầm Ly buột miệng:

- Ở cách ăn mặc . Very mát mẻ.

- Nói vậy là làm to . Cô ta Việt Nam một trăm phần trăm.

Ngọc Lam hấp tấp hỏi tới:

- Nhưng tên gì ?

Tuấn nhướn mày:

- Bạch Huệ! Cô bé có quen không ?

Lắc đầu thật nhanh , Lam nói:

- Ờ không !

Gật gù , Tuấn hỏi trống:

- Hình như các cô quan tâm đến... đó hơn đây . Sao kỳ vậy cả ?

Phương Thảo nhoẻn miệng cười:

- Tôi chỉ quan tâm tới cái áo đồ ấy thôi , thấy quen lắm , nhưng chả nhớ gặp ở đâu.

Liếc Thảo một cái , Tuấn lơ lửng:

- Thảo có hay đi nhảy không ?

- Thỉnh thoảng tôi có vào Đêm Màu Hồng.

- Vậy quen là đúng rồi.

Mặt Ngọc Lam tái đi , cô ấp úng:

- Tại sao vậy ? Không lẽ Bạch Huệ là vũ nữ ở Đêm Màu Hồng à ?

Tuấn nheo nheo mắt:

- Đúng thế! Chẳng lẽ ai sinh ra cũng được làm sinh viên đại học như các cô ?

Ngọc Lam nói trớ đi:

- Không phải! Ý tôi là đàn ông có bồ làm vũ nữ , chẳng biết ai... nuôi ai đây.

Tuấn búng tay đánh tróc:

- Một câu hỏi hết xảy . Theo cô thì sao ?

Ngọc Lam nhún vai làm thinh . Cô vẫn nghe nhỏ Thảo kể về vũ nữ đời bây giờ thường có cận vệ đưa rước hàng đêm. Nhiều nàng còn sắm cho mình một ông chồng hờ rồi nuôi nấng để chàng phục vụ từ A đến Z . Chàng sẽ cần mẫn đưa nàng đi , đón nàng về , bảo vệ nàng tránh khỏi sự trêu ghẹo của những gã sàm sỡ , còn nàng ngấm nhiên coi chàng là người đáng trông cậy ngoài đường , và đáng để rủ rỉ tâm tình lúc cô đơn ở nhà . Cứ mỗi ngày , nàng lại dúi cho chàng một khoảng trích ra trong tiền "boa" dồi dào của khách để chàng ăn uống và đổ xăng . Chẳng lẽ gã Phương Đông này nằm trong số những gã đàn ông sống bám theo váy đàn bà mà người ta gọi là những gã sở Khanh tân thời ? Thật sự Bạch Huệ và gã ta có quan hệ gì ?

Ngọc Lam hoang mang khi nghĩ tới chú mình . Tại sao ông lại nói Bạch Huệ sống ở Mỹ từ nhỏ kìa ? Có chuyện gì khiến chú phải nói dối khi chú là người không bị ràng buộc bởi ai hết ?

Giọng Phương Thảo vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lam:

- Bạch Huệ là cave ở vũ trường Đêm Màu Hồng thật hả?

Ngả người vào ghế, Tuấn nói:

- Tôi đùa làm gì . Nhưng dạo này cô ta tạm nghỉ rồi.

- Tại sao vậy ?

Nhún vai , Tuấn đáp:

- Nghe đâu câu được một lão Việt kiều sộp lắm . lão ta bao con nhỏ luôn . Nghỉ là phải!

Cầm Ly xuýt xoa:

- Vậy là trúng mất rồi ! Anh chàng Phương Đông chắc cũng được hưởng tiêu chuẩn ăn theo.

Tuấn lừ mắt:

- Làm gì mà đánh giá người ta thấp vậy ? Tụi này không phải hạng người như cô em nghĩ đâu.

Ngọc Lam vội vàng lên tiếng:

- Xin lỗi ! Chỉ là đùa thôi mà.

Tuấn nhún vai làm thinh . Lam hiểu mình khó có thể moi thêm tin tức về Bạch Huệ . Dù sao cuộc hội ngộ đây ngẫu nhiên này cũng hết sức lý thú . Cô sẽ nói gì với chú Nam ? Có cần lật tẩy hai vợ chồng chú không ?

Tuấn bống nói:

- Các cô có thường vào quán không ?

Thảo tỏ vẻ chán chường:

- Hết giờ học không vào quán thì làm gì khi ở nhà chẳng ai mong mình về hết ?

- Đi bộ ba như vậy à ?

Cầm Ly hóm hỉnh gật đầu:

- Ba vẫn vui hơn hai . Nếu có tị nạn như anh cũng có đôi có cặp.

Tuấn nhìn ba người , giọng chân tình:

- Nãy giờ vẫn chưa biết tên hết cả nhóm . Thật đáng tiếc!

Cầm Ly cười rất tự nhiên:

- Tôi là Cầm Ly , còn con nhóc này là Ngọc Lam.

- Tên ai cũng đẹp hết.

- Đương nhiên ! Thời bây giờ khó tìm ra tên xấu lắm . Đôi lúc tôi nghĩ hình như bố mẹ cho rằng cho con cái tên đẹp là đã hoàn thành hơn phân nửa trách nhiệm với nó rồi.

Phố Bụi Hồng

Chương 2

Bật cười trước câu triết lý rởm của Cầm Ly , Tuấn nhận xét:

- Tam cô nương đây có vẻ hận đời ?

Phương Thảo khoanh tay:

- Ngao ngán chút chút thôi , chớ hận thì chưa đến nỗi . Thế bọn anh thì sao ? Chắc tối nào cũng ở các vũ trường ?

Tuấn cười xòa:

- Ôi! Bọn anh thì tùm lum . Gọi là bát phố đêm ấy mà.

Ra về rành rẽ, Phương Thảo nói:

- Dzòng dzòng ngoài đường suốt đêm , hoặc tấp vào công viên nằm lây lất để... đợi sáng oải chết.

Mặt Tuấn xụ xuống , anh nói:

- Đành là thế ! Nhưng về nhà cũng vậy . Lâu lâu đi hoang một đêm cho thư giãn.

Ngọc Lam nhỏ nhẹ:

- Bọn này chưa thử thư giãn kiểu ấy lần nào , nhưng có nghe bạn bè nói , cũng thấy là lạ.

Tuấn rủ rê:

- Hôm nào có dịp , thử một lần cho biết.

Cầm Ly bấu môi:

- Đừng bày đặt dụ, tụi này không ngốc đâu.

Phương Thảo bỗng hạ giọng:

- Người đẹp áo đỏ về rồi kìa . Anh còn định tị nạn nữa không ?
 Chắc lười như thạch sùng , Tuấn nói:
 - Sao hôm nay nói chuyện nhanh thế nhỉ? Tiếc thật!
 Anh chàng chậm chạp đứng dậy:
 - Hy vọng còn gặp lại tam cô nương.
 Cẩm Ly nhí nhảnh:
 - Nếu có duyên thì thiên lý cũng năng tương ngộ.
 Mắt không rời Ngọc Lam , Tuấn nghiêm giọng:
 - Chắc chắn mình sẽ gặp lại . Thành phố này nhỏ bằng trái tim thôi
 chớ có to lớn gì...
 Đợi Tuấn đi khỏi , Phương Thảo nói ngay:
 - Mày tin tao chưa ? Rõ ràng Bạch Huệ là vũ nữ ở Đêm Màu Hồng .
 Giờ thì tính sao ?
 - Tao không biết.
 - Cần nói với ba mẹ mày , để ông bà đề phòng ông chú Nam . Nhà
 mày là tiệm vải lớn , phải cẩn thận , đâu phải ai vào ở cũng được.
 Ngọc Lam xụ mặt , những lời Thảo vừa nói khác nào gai nhọn đâm
 vào tim cô . Lam hiểu Thảo rất chân tình , nhưng thà con bé im lặng
 cô đỡ khó chịu hơn phải nghe điều mình đang lo nghĩ.
 Nén tiếng thở dài , Lam nhìn về phía Tuấn đúng lúc anh ta và gã
 Phương Đông đứng dậy . Cô bắt gặp tia mắt của gã ném vào mặt
 mình gay gắt bức dọc.
 Sao thế nhỉ? Mình có làm gì đâu , chả lẽ lúc này bà thím đã trông
 thấy mình rồi ?
 Lạnh lùng , cô trừng mắt nhìn lại . Cô là người ngay , sợ gì những
 kẻ có hành vi lén lút như gã và bà chú ?
 Về nhà nhất định Lam sẽ kể lại những điều mắt thấy tai nghe với mẹ.
 Chắc chắn bà sẽ có cách xử lý , hay ít nhất cũng làm rõ chuyện này
 xem thật sự bà thím là hạng người nào . Đồ nội hay hàng ngoại đây
 ? Tự dưng Lam nhếch môi ngay lúc Phương Đông bước ngang chỗ
 cô ngồi . Nhìn nét mặt hất lên trời đầy kênh kiệu của gã , Lam rửa
 thầm trong bụng . Chưa bao giờ cô thấy ghét gã đàn ông nào như gã
 này.
 Một ngày đẹp trời nào đó , biết đâu chừng , cô sẽ gặp lại gã ở tư thế
 thượng phong . Lúc ấy cô sẽ lột mặt nạ hắn ra cho mọi người chiêm
 ngưỡng một dạng sở Khanh tân thời.
 Điều đó chắc chắn sẽ xảy ra , nếu đúng Phương Đông là "người tình
 trăm đô" của bà Bạch Huệ.
 Tự dưng Ngọc Lam thấy hả hê với những nghĩ ngợi xa vời trong đầu
 . Những điều đó sẽ làm đảo lộn cuộc sống của nhiều người trong đó

có cả cô Vậy sao Ngọc Lam lại muốn nó nhanh chóng được đưa ra chứ ? Có phải cô thích thấy gương mặt thật của chú Nam cùng bà vợ sau khi bị lật tẩy không . Ngọc Lam không hiểu nữa . Cô chỉ biết cô không thể giữ kín chuyện động trời này . Chiều nay cô phải kể cho ba mẹ nghe tất cả mới được.

Ngọc Lam ngo nguậy trên ghế trước sự im lặng tuyệt đối của căn phòng . Ngồi sau bàn bureau , ông Quốc như chìm vào cõi riêng của mình . Ông đang suy nghĩ ghê gớm lắm thì phải

Nhỏ Thảo dặn "Phải lựa lời mà nói , với người lớn chuyện gì cũng quan trọng hết"

Chắc con bé nói đúng . những điều phát hiện về bà thím của cô đã làm mặt ông tái đi , trán tươm mồ hôi hột . Ba cô giận dữ lắm! Lúc nãy ông hỏi như quát : "Sao lại như thế ?" Làm Ngọc Lam điếng hồn khiếp vía . Còn bây giờ cô lại thấy mình như người có lỗi vì đã làm ông xúc động quá mức

Thấp thỏm mãi , 1 lúc sau Lam mới nghe giọng ông Quốc thật lạnh

- Tạm thời đừng cho mẹ biết chuyện này

Ngọc Lam tròn mắt

- Sao vậy ba ?

Ông Quốc thở dài

- Ba không muốn mẹ lo

- Nhưng bà sẽ làm cách nào mời chú thím ra khỏi nhà mình nếu không nói với mẹ.

Hơi sửng lại vì câu hỏi của Lam , ông Quốc đáp ứng

- Ba không nghĩ tới chuyện đó . Đây là vấn đề hết sức tế nhị. Cũng có thể trước đây Bạch Huệ từng là vũ nữ , rồi bây giờ là vợ chú Nam...

- Nhưng thím không hề ở Mỹ

- Điều đó đâu có quan trọng

Mặt lộ vẻ bất bình , Ngọc Lam xẵng giọng

- Vậy sao chú Nam lại nói dối ? Chú có mục đích gì chứ ?

Ông Quốc khoát tay

- Ba sẽ tìm hiểu chuyện này . Con đừng nóng nảy như thế . Dầu sao chú Nam cũng là chú con , ba không muốn làm chú ấy khó xử.

- Lâu nay ba mẹ chịu đựng vợ chồng chú ấy cũng không ít

Ông Quốc nhíu mày

- Con lại suy diễn . Ba có chịu đựng gì đâu

Ngọc Lam bĩu môi

- Nhưng mẹ thì có . Nếu thích những cảnh phô trương hạnh phúc của vợ chồng chú , mẹ đâu phải ở luôn ngoài tiệm vải

Hơi hắt mặt lên , ông Quốc hỏi

- Mẹ đã than phiền gì với con về vợ chồng chú Nam ?

Ngọc Lam lắc đầu thật nhanh

- Chưa khi nào mẹ nói gì về họ, dù con có hỏi đi nữa . Tuy nhiên con biết mẹ không hài lòng

Giọng ông Quốc đều đều

- Về ai ? Chú hay thím ?

Ngần ngừ 1 chút , cô đáp

- Có lẽ về cả 2 người

Ông Quốc mĩa mai

- Thật vậy sao ?

Ngọc Lam nhìn ba với vẻ lạ lùng . Cô hoàn toàn không hiểu ý ông .

Chả lẽ ba cho rằng mẹ thích nhìn cảnh vợ chồng người khác âu yếm ?

Ông Quốc đứng dậy bước về phía cửa sổ. Dáng khập khễnh của ông làm Ngọc Lam xót xa

So với mẹ , ba cô già và xấu hơn nhiều quá , đã vậy ông lại ít nói , tính tình khô khan . Ông không bao giờ biểu lộ tình cảm của mình với vợ con . Chưa khi nào Ngọc Lam thấy ba mẹ thân mật với nhau kiểu như vợ chồng chú Nam . Cô là con gái duy nhất , nhưng Lam cũng không hề được ông nâng niu chiều chuộng . Bởi vậy cô không bao giờ dám nũng nịu đòi hỏi ông chuyện gì . Giữa 2 cha con là 1 khoảng cách vô hình

Gia đình cô vẫn êm đềm hạnh phúc , nhưng luôn thiếu vắng bầu không khí êm ấm vui vẻ vì mỗi người là 1 ốc đảo tách biệt với xung quanh

Mỗi người có 1 phòng riêng , mạnh ai nấy ẩn thân vào cõi riêng đó .

Chính vì vậy , Ngọc Lam không muốn ở nhà . Hết giờ học , cô thường vào quán cà phê . Trong quán đông đúc ồn ào đó , Lam vẫn cô đơn , nhưng được cái cô không lẻ loi như ở nhà mình . Trong lớp , ở quán Lam có nhiều bạn bè , cô đùa vui thoải mái với họ để bù cho những lúc quạnh quẽ đối diện với bóng mình trên vách

Còn mẹ thì sao ? Có lẽ bà tìm vui trong công việc , nên hầu như suốt ngày bà ở ngoài tiệm , chiều về đến nhà , gặp ba ở mâm cơm rồi mỗi người lẳng lặng về phòng

Từ nhỏ Ngọc Lam đã quen với lối sống tẻ nhạt của ba mẹ, cô chưa khi nào thắc mắc xem 2 người có hạnh phúc hay không , vì lúc đó cô còn nhỏ. Đến khi biết nhận xét , suy nghĩ , Lam lại không dám hỏi đến vấn đề này

Nhỏ Thảo đã từng lý sự "Hạnh phúc vốn rất mong manh và hư ảo .

Hãy cẩn thận khi với tay tới nó"

Và điều này đã làm Ngọc Lam ngại ngùng . Cô sợ đối mặt với sự thật... Mẹ cô còn đẹp lắm , bà mới 36 tuổi , nhưng trông trẻ hơn tuổi rất nhiều . Siêng đi thẩm mỹ viện , ăn mặc sang trọng nên trông bà đúng là 1 thiếu phụ lịch sự cao sang . chắc hẳn mẹ không yêu ba như ba yêu mẹ đâu . Nhưng tại sao hồi xưa mẹ ưng lấy 1 người đàn ông khô khan , xấu xí , tậ nguyên , lớn hơn mình mười mấy tuổi nhỉ? Có phải vì tiền không ?

Lam chợt nhớ tới những lời mẹ nói với chú Nam hôm trước... Khi chấp nhận lấy ba cô , lòng bà đã nung nấu 1 ước mơ . Đó có phải là giấc mộng làm giàu không ? Nếu thế thì...

Giọng ông Quốc uể oải cất lên

- Ba muốn con cư xử bình thường với chú thím , không được hỗn hào , xách mé vì những điều đã biết . Bây giờ về phòng học bài đi Ngọc Lam biết câu chuyện đến đây là kết thúc , cô lững thững bước ra hành lang . Ngôi nhà to lớn này như càng vắng vẻ hơn khi chiều xuống . Ngày xưa bộ Ông bà nội nghĩ 2 người sẽ có con đàn cháu đống hay sao mà xây ngôi nhà lớn quá , để bây giờ chỉ có cô lủi thủi ra vào

Có thêm người sẽ đông vui , nhưng chú Nam đã không làm được điều này . Tiếc thật!

Ngang phòng của 2 người , Ngọc Lam nghe như có tiếng cãi vã . Cô tò mò đứng lại...

Giọng ông Nam gay gắt vang lên

- Cô đùa với tôi đấy à ? Hừ! Nghĩ cho kỹ đi . Nếu chuyện đổ bể, cô sẽ không có 1 xu dần túi

Giọng Bạch Huệ nhỏ hơn , nhưng không thể mà kém phần đanh đá

- Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra hướng hồ chi cả 1 câu chuyện dối trá . Tôi chán cái vai vợ hờ này quá rồi , anh đừng hăm dọa. . Nếu túi tôi không có xu nào , hậu quả ra sao anh thừa biết

- Tôi chỉ yêu cầu cô ít đi lại với những người quen cũ , điều này đã thỏa? thuận khi hợp đồng , cô không làm theo dĩ nhiên sẽ bị cúp lương

Bạch Huệ cười khế

- Anh dám à ?

- Sao lại không khi lúc nãy cô bảo Ngọc Lam đã nhìn thấy cô ở quán cà phê ?

- Tôi có thể bịa 1 câu chuyện để xóa tan sự thắc mắc từ con nhãi ranh ấy mà

- Nó không ngốc đâu! Cô đừng bày đặt phía lung tung mà gây khó

cho tôi thêm nữa

- Vậy thì anh ngốc mới nghĩ sẽ làm lung lay trái tim người đàn bà đó .
Nhìn vào mắt bà ta , tôi không hề thấy bóng hình anh

Ông Nam rít lên

- Im đi

Giọng Bạch Huệ vẫn vang lên đầy vẻ châm chọc

- Sao nóng thế ? Tôi nói vậy không có nghĩa trong mắt bà ta có dáng dấp ai khác . Anh vẫn còn hy vọng và tôi vẫn còn cơ hội làm việc tiếp cho anh . Con nhóc Ngọc Lam để cho tôi , phần anh ráng lo bà mẹ...

- Câm mồm

Lam giật mình vì ông Nam rít lên khá to . Tim đập thành thịch , cô chạy vội về phòng khi nghe có tiếng chân người

Nén cơn giận đang ùn ùn dâng lên ứ nghẹn cả ngực , Ngọc Lam hào hển ngồi xuống giường ôm gối

Thì ra đúng như cô nghi ngờ , ông Nam và Bạch Huệ chẳng hề yêu nhau , cả 2 đang diễn kịch cho cả gia đình cô xem . Ông Nam đang đeo đuổi 1 bà nào đó , nhưng lại lấy Bạch Huệ làm bình phong
Tại sao thế nhỉ? Mới ở Mỹ về lần đầu , ông đã yêu ai nhanh thế ? Và cũng mới ở Mỹ về lần đầu , sao ông lại quen Bạch Huệ ?

Mồ hôi toát ra ướt trán khi Lam nghĩ rằng chú Nam từng về nước nhiều lần , nhưng chỉ lần này chú mới tới ở chung với ba mẹ cô .

Người đàn bà ông Nam đang đeo đuổi là ai ?

Ngọc Lam buồn mình xuống nệm . 1 ngày không bình thường đang trôi qua với 1 mớ lộn xộn rối rắm trong hồn Lam . Giờ này mẹ vẫn chưa về , nếu được biết chuyện , không chừng bà sẽ giải được những điều Lam thắc mắc vì mẹ rất thông minh , tình huống nào bà cũng có cách tìm ra ẩn số

Đang hoang mang tột cùng , Lam chợt nghe có tiếng gõ cửa . Cô ngồi phắt dậy nhưng không ra mở vội

- Hừ! Chắc là bà thím . Được, để xem bà diễn kịch hay tới cỡ nào
Tiếng gõ cửa lại nhẩn nại vang lên lần nữa . Ngọc Lam chậm chạp mở cửa và hơi bất ngờ khi nhìn thấy nụ cười thật tươi của ông Nam.

Ông ngọt ngào

- Chú vào được không ?

Ngọc Lam lúng túng

- Dạ được

Kéo ghế ở bàn học ra cho ông Nam xong , Lam dè dặt ngồi xuống giường và hỏi

- Tối nay chú không đi chơi với thím à ?

Ông Nam cười rất thoải mái

- Tối nay thím đi với bạn , chú ở nhà trò chuyện với Lam còn thích hơn

Ngọc Lam nhếch môi , giọng thận bình thản

- Thím Huệ hay thật ! Mới về nước chả bao lâu đã có bạn . Hồi chiều cháu thấy thím và bạn trong quán cà phê Vườn Áo Mộng

Ông Nam nheo mắt

- Bạn trai phải không ?

Vờ ngạc nhiên , Lam kêu lên

- Sao chú biết ?

- biết chứ ! Cô ấy có nói , bạn ngồi ở các Bar đêm ấy mà

- Chú không ghen à ?

Ông Nam cười to

- Không! Ai chả có bạn . Sao lại ghen chứ ! Cháu cỡ cỡ cỡ vừa thôi . Phải phóng khoáng như chú thím mới được . Cỡ cỡ quá hèn chi không tin mẹ mình có bạn trai khá hào hoa lịch lãm

Ngọc Lam sửng người 1 chút rồi phản ứng ngay

- Mẹ cháu không phải tuýp người như thế ấy , chú nói thế với ý gì ?

Ông Nam xoa cằm

- để biết cảm nghĩ của cháu về mẹ. Trong tim cháu , mẹ là số 1 , đúng không ?

Ngọc Lam cắn môi

- Cháu thương ba mẹ bằng nhau

Ông Nam hấp háy mắt

- Nhưng ba cháu thì lại thiên vị. Ông thương mẹ cháu nhiều hơn đấy

Mặt Ngọc Lam đỏ ửng lên . Cô thấy bức vì câu nói vô tội vạ của ông chú . Tình thương của bố đối với con làm sao giống tình yêu của chồng dành cho vợ . Chú Nam đưa ra nhận xét khắp khểnh như vậy để làm gì chứ ?

Rất bình thản, Lam nói

- Chú nhận xét đúng đó . Bố mẹ cháu tuy hơi khô khan , già cỗi , nhưng 2 người rất yêu thương nhau . tình yêu đó tự nguyện , không cần được trả lương... Cháu là con làm sao chen vào giữa tình yêu đó được . Vả lại cháu vẫn có 1 vị trí đặc biệt đối với ba mẹ , nên không hề ganh tỵ.

Ông Nam cười khá gượng

- Yêu mà phải trả lương ? Cháu đùa hay quá!

Ngọc Lam so vai

- Cháu nói thật đó! Đời này người ta mượn vợ mượn chồng thiếu gì . Đã mượn thì phải trả tiền chứ

Thấy mặt ông Nam biến sắc , Ngọc Lam khoái thầm trong bụng . Cô

thủng thỉnh nói tiếp

- Chú ở Mỹ mới về nên đâu biết ở Việt Nam bây giờ các cô vũ nữ thích tìm cho mình 1 ông chồng hờ đưa đón hàng đêm , mỗi tháng họ phải trả tiền thuê chồng đó

Ông Nam thở ra nhẹ nhõm

- Sao cháu rành vậy ?

- Cháu nghe bạn kể . À chính nhỏ Phương Thảo hôm trước chú gặp ở nhà này kể cho cháu nghe chớ ai . Mẹ nó làm tài phán ở vũ trường , chuyện gì về giới này nó lại không biết

Ông Nam nhú mày

- Mẹ Phương Thảo làm ở vũ trường nào ?

Ngọc Lam lắc đầu

- Cháu không có hỏi - Rồi cô hạ giọng xuống , mắt tròn xoe trông thật ngờ ngậy - Mà chú đừng nói với ba mẹ là cháu chơi với nhỏ Thảo nghe . Ba mẹ cho rằng gia đình nó không đàng hoàng , nên cấm cháu qua lại với nó đó

- Thật vớ vẩn! Thế nào là đàng hoàng ? Thế nào là không ? Chỉ đánh giá con người bằng định kiến là ngu ngốc . Ba mẹ cháu coi vậy mà cổ hủ quá! Biết đâu chừng trong mắt 2 người , chú cũng không đàng hoàng

- Điềm này cháu không biết , mà chỉ thấy chú có nhiều nét đặc biệt

Ông Nam lim dim

- Thí dụ như nét nào ?

Ngọc Lam ranh mãnh

- Cháu không nói được , nhưng nếu chú không đặc biệt làm sao cưới được cô vợ chỉ bằng nửa tuổi mình . Nhỏ Thảo khen chú lắm ! Nó nói chú trẻ , lại trông rất nghệ sĩ

Ông Nam bật cười

- Nghệ sĩ à ? Con bé khéo ăn nói quá , mẹ nó có đẹp như nó không ?

Lam gật đầu

- Dạ đẹp! Nhưng số mẹ nó khổ lắm

Ông Nam có vẻ lơ đãng

- Vậy sao ? Hồng nhan thường đa truân mà . Như mẹ cháu chẳng hạn

Lam nghiêm nghị.

- Không được nói tới mẹ cháu nữa

- Vậy nói về ai ? Về cái gì đây ?

Ngọc Lam bỗng hỏi

- Cháu nghe ba nói chú định ở lại VN luôn . Có thật không ?

Ông Nam gật đầu

- Ở đâu cũng không bằng ở quê nhà , nhưng đó chỉ là dự tính
Nhịp tay lên thành ghế , ông Nam nói tiếp
- Nếu ở lại VN làm ăn , chú sẽ mở 1 quán ăn nho nhỏ đủ để dưỡng
già
Ngọc Lam tủm tỉm
- Tuổi 40 là tuổi người ta bắt đầu sự nghiệp , còn chú thì lại dưỡng
già thiệt là khó tin và chắc cũng không có thật
Ông Nam nhìn Lam
- Cách nói chuyện của cháu giống mẹ lắm . Khi thì ngây thơ ngờ
nghệch , lúc lại sâu sắc , chua cay . Đàn ông sẽ chết vì tính cách này
- Cháu chưa bao giờ thấy mẹ ngờ nghệch hoặc chua cay . mẹ lúc
nào cũng điềm tĩnh , chừng chạc
Ông Nam có vẻ bồi hồi
- Bích Kiều là 1 người bản lĩnh , luôn luôn làm chủ lý trí của mình .
Ngược lại anh Quốc thì...
Thấy ông Nam không nói tiếp . Lam hỏi tới
- Thì sao ?
Ông Nam nhỏ nhẹ.
- Hôm trước chú đã nhận xét 1 lần về ba lẫn mẹ cháu . Nhưng cháu
đâu có đồng tình với nhận xét đó . Hôm nay chú không nhắc lại nữa
đâu . Cứ để trong mắt cháu , ba mẹ là tốt nhất , mẫu mực nhất . Rồi
ngày nào đó cháu sẽ thất vọng
Ngọc Lam lắc đầu
- Ba mẹ cháu kính trọng quý mến nhau thật tình , chú nói vậy khác
nào cố ý gieo vào đầu cháu những mâu thuẫn nghi ngờ về ba mẹ -
Ngừng lại để thở , Lam nói tiếp - Tuy ba mẹ không biểu lộ tình cảm
như chú và thím , nhưng 2 người rất thương nhau
Ông Nam nhếch môi , cái nhếch môi đầy cố ý của ông làm Lam hơi
hẫng , cô nhún mạnh
- Ba mẹ yêu thương nhau thật mà
- Chú có nói không đâu . Cháu nhạy cảm quá. Chú đã nói ba yêu mẹ
hơn thương cháu mà
Ngọc Lam âm ỉc làm thinh . Ngay lúc đó cô nghe giọng ba mình
- Em ở đây à ? Làm anh đi tìm
Ông Nam khoanh tay trước ngực
- À! Lâu lâu chú cháu trò chuyện để hiểu nhau hơn thôi mà . Buồn
cười thật , chả hiểu Bạch Huệ nghĩ sao mà cứ nói Ngọc Lam giống
tôi mới kỳ chứ
Ông Quốc lạnh lùng ngắt ngang
- Chỉ là cảm giác thôi . Ngọc Lam giống anh nhất . Ai cũng bảo thế

Ông Nam xoa cằm

- Nếu thế thì con bé cũng phải giống cả chú nó rồi

Ông Quốc nói lảng sang chuyện khác

- Anh định hỏi thăm vài điều về thị trường Cali , về thương xá Phước Lộc Thọ, về phố Bolsa

Ông Nam châm biếm

- Định dời tiệm vải nhà này qua bên à ? Cũng nên lắm chứ ! Ý tưởng của anh luôn bay nhảy chứ không khập khễnh như bước đi của người có tật

Ngọc Lam lo lắng nhìn ba . Ông ghét nhất nhắc tới chuyện tật nguyên . Vừa rồi chú Nam cố ý chạm vào yếu điểm của ông . Chắc ba giận lắm , không khéo ông quát lên bây giờ

Nhưng trái với điều lo nghĩ của Lam , ông Quốc vẫn bình thành ra lệnh

- Anh chờ chú ở phòng làm việc . Lên ngay đi

Nhìn ông Quốc cà nhắc bước đi , ông Nam nheo mắt hỏi Lam

- Cháu có thích giống bố không ?

Ngọc Lam không trả lời . Chưa bao giờ cô thấy ghét ông Nam như lúc này . So với ba cô , ông đẹp hơn rất nhiều , nhưng những nét đẹp ấy không che được vẻ trăng tráo , tàn nhẫn lộ ra trong ánh mắt , lời nói . Tất cả những nét ấy lại rất xứng với Bạch Huệ . Dù 2 người là vợ chồng hờ , nhưng Lam vẫn nhìn thấy ở họ sự đồng điệu về những cách sống . 1 cách sống giả dối không tình người mà chỉ có tiền là gốc

Ngọc Lam lạnh lùng nhìn trả lại ông Nam

Đứng dậy , đi tới cửa , ông quay lại nói nhỏ.

- Gái giống cha giàu ba họ đấy . Nhưng giống chú thì tốt hơn , vì ba cháu xấu trai lắm

Ngọc Lam tức nghẹn cả người vì câu nói của ông Nam . Chạy vội tới trước gương , cô chăm chú ngắm mình

Trong gương là 1 cô gái với nét mặt hằm hằm giận dữ trông thật...

xấu . Ngọc Lam hậm hực quay đi

Hừ! Ba gọi chú Nam vào phòng làm việc , chắc chắn phải có chuyện , chớ đâu chỉ để hỏi thăm vớ vẩn tặn bên Cali . Tại sao mình không nghe trộm chứ ?

Bước ra ngoài sân , rón rén , lom khom tới gần cửa sổ phòng làm việc của ông Quốc , Ngọc Lam thất vọng khi thấy 2 cánh cửa kính đóng chặt , màn che bít bùng . Ba cô đứng là cản thận quá mức . Có lẽ ông thừa hiểu cô con gái mình là người tò mò . Tự nhiên Lam tủm tỉm cười . Con tin ba dư sức dạy dỗ chú Nam . Người như chú . Lam

không có được chút cảm tình . Nếu ba mẹ tiếp tục nhường nhịn để vợ chồng chú ở chung , chắc chắn có chuyện kinh khủng gì đó mà Lam không đoán được sẽ xảy ra

Đồng dần mạnh cốc rượu xuống quầy rồi lững thững đẩy cửa bước ra khỏi bar Kim s . Đó là ly rượu thứ 2 của anh cho buổi sáng nay , 1 chủ nhật vô vị không bạn bè cũng không người thân nào ở bên Chui vào bar , đánh bi da lỗ , đấu láo với đám gái bát nháo mãi cũng chán , thử lang thang ngoài phố xem sao ! Lâu lắm rồi , Đồng không tản bộ Ở khu Lê Lợi , Nguyễn Huệ.

Nếu có Tuấn ở đây , thế nào hắn cũng toét mồm cười và bảo rằng anh lên cơn . Khi quá buồn , nếu không tìm cách làm vui đi , biết đâu người ta sẽ điên thật

Mặt Đồng đanh lại . Sao anh cảm thù cái từ điên chưa từng thấy . Nó luôn gọi ở anh 1 ký ức bất ổn của tuổi thơ . Hồi đó người ta vì lịch sự , vì nề nang nên không bảo mẹ anh điên mà họ dùng từ mất trí để nói về căn bệnh của bà . Mất trí đồng nghĩa vớ vẩn tất cả. Sống vật vờ như bóng ma trong ngôi nhà rộng lớn với những người hầu hạ phục dịch được vài năm mẹ cũng qua đời

Hồi đó ngoài bà ngoại và Đồng ra chẳng ai khóc hết . Ai cũng cho rằng mẹ chết là được giải thoát khỏi nỗi thống khổ triền miên , mẹ chết sẽ làm cho người còn sống khỏi phải đau đớn khi mỗi ngày chứng kiến cảnh bà cười ngặt nghẽo , khóc lu loa , la hét gào gừ như thú dữ

Cho đến bây giờ Đồng vẫn không biết tại sao mẹ bị đọa. đầy như thế . Giòng họ ngoại là dòng họ rất nổi tiếng ở Bình Dương , mẹ anh là con gái út được nâng như trứng hứng như hoa . Làm vợ rồi làm mẹ, bà chưa khi nào phải động tới móng tay , mọi việc trong nhà đều do người ăn kẻ ở đảm trách hết . Bà chỉ có bổn phận chưng diện thật đẹp để lui tới những buổi tiếp tân sang trọng 1 mình . Sung sướng như thế hạnh phúc như thế mà bà lại ngã bệnh mới lạ lùng . Lúc ấy Đồng mới 10 tuổi , anh không biết nguyên nhân gì làm mẹ loạn trí . Anh chỉ nhớ mẹ là người mảnh mai , yếu đuối , và rất dễ xúc động . Bà có vẻ cô đơn , khép kín khi sống với chồng con . Nhưng trong đám đông , trong những buổi tiệc tùng , bà hoạt bát , vui vẻ hẳn lên khiến Đồng có cảm giác mẹ là người khác

Tới bây giờ mỗi lần nghĩ đến mẹ , Đồng vẫn cảm thấy day dứt . Anh không chấp nhận người đàn bà nào khác thay vị trí của mẹ , chính vì vậy Đồng oán trách ba mình . Ông thật quá vội vàng khi mẹ vừa mất được 6 tháng đã rước nhân tình về nhà ở. Để sau đó Đồng tự cho mình đưa trẻ mồ côi cha lẫn mẹ . Trái tim non nớt anh đã chai cứng .

Tuổi hồn nhiên thời mực tím của anh trôi qua lặng lẽ chán chường ,
ba anh thường xuyên vắng nhà . Thằng con trai đang cô đơn hụt
hẫng chỉ biết lao vào những cuộc vui để quên buồn...

Và rồi gì nữa ? Sao sáng nay lại nhớ nhiều về quá khứ vậy ? Đúng là
sắp lên cơn thật rồi

Băng qua đường , đi dọc theo các kiosk bán băng nhạc . Đông
bỗng chú ý đến đám trẻ con đang bu quanh 1 cô gái . Chúng mời cô
ta mua món gì đó , nhưng hình như cô ta từ chối . và bọn trẻ bám
theo cô với thái độ rất là chơ đời

Đông vội bước nhanh hơn , anh chưa kịp tới gần để can thiệp thì 1
thằng nhóc đầu trọc lóc đã giật cái xách tay cô gái đeo lưng lẳng trên
vai

Dường như có đề phòng nên cô ta kịp thời ghệt lại . 1 thằng nhóc
khác từ phía sau xô tới thật mạnh , cô gái ngã sấp trên đường và nó
giật cái giỏ chạy ngược về phía Đông .. Hừm! Số chú mày xui tận
mạng

Anh lẹ làng chớp cánh tay nó bẻ quặt ra sau . Thằng bé la oai oái và
vắt cái giỏ xuống

- Tha cho em đi anh Hai ! Tại em đói quá nên mới liều mạng . Mới lần
đầu , anh tha giùm em đi

Buông tay nó ra , Đông gằn giọng

- Xéo ngay

Thằng nhóc co giò chạy theo đám bạn trong lúc Đông nhặt cái giỏ đi
về phía cô gái . Cô còn đang ngồi bệt dưới đất , tay ôm lấy chân

Qùy gối xuống , Đông dịu dàng hỏi

- Cô có sao không ?

Cô gái ngược lên nhìn anh , mắt rơm rớm mở to đầy ngỡ ngàng
Đông ngạc nhiên

- Trông cô quen quen

Đôi môi hồng hơi nhếch lên , cô gái nói

- Có lần anh đã nhặt và bảo Tuấn trả lại tôi cái thẻ xe

- À! Đúng rồi ! Để tôi đỡ em dậy

Cảnh giác với thái độ lịch sự, mồm mép ngọt ngào khác hẳn lần gặp
Đông đầu tiên , Lam co người lại khi anh đưa tay ra

- Ơ khỉ! Tôi dậy 1 mình được mà

Dứt lời , Ngọc Lam đứng lên thật nhanh . Nhưng cô bỗng nghe đau
buốt ở mắt cá chân . Mặt tái đi vì đau , Lam loạng choạng té sấp và
người Đông . Anh vội vã giữ cô lại

Ngọc Lam kêu lên

- Ai da! Chân tôi đau quá ! Đau quá!

Đỡ cô ngồi xuống vỉa hè , Đông trấn an

- Chắc bị sai khớp . Không sao đâu ! Xoa dầu nóng sẽ hết ngay

Ngọc Lam nhăn nhó đẩy tay anh ra

- Dầu nóng có phải là thuốc tiên đâu mà hết ngay , anh đừng có gạt tôi

Nhìn xuống mắt cá , Lam thấy nó bắt đầu sưng to lên , cô meo mào

- Làm sao bây giờ ?

Đông nói

- Để tôi thử xem

Lam chưa đồng ý anh đã bóp nhẹ cổ chân cô . Tự nhiên Lam rút chân lại , người nóng bừng lên . Cô liếc vội anh và thấy gương mặt Đông nhúu lại hết sức chăm chú

Anh phán 1 câu gọn như bác sĩ

- Bong gân rồi! Phải bó thuốc mới được

Ngọc Lam ngơ ngác trông thật tội

- bó ở đâu ?

- Ở nhà Tuấn . Ba hần chuyên trị trật xương cho cầu thủ đá banh mà Lam buột miệng

- Thật hả?

Giọng Đông khó chịu

- Tôi không biết đùa

Ngọc Lam đáp ứng

- Xin lỗi! Ý tôi không phải vậy

- Nếu em muốn mau khỏi , tôi có thể chỉ em nhà Tuấn . Không xa đâu , từ đây ngồi xích lô tới đó độ 10 phút

Ngọc Lam lo lắng nhìn Đông.

- Tôi... tôi đến đó 1 mình à ?

Đông nhún vai

- Nếu cần nhắn người yêu , tôi có thể điện thoại giúp em . Còn nếu muốn về nhà , tôi sẽ gọi xích lô giùm

Ngọc Lam ngờ vực nhìn Đông . Có nên tin anh ta không nhỉ? Về nhà giờ này cũng chả có ai lo cho Lam . Chả lẽ nhắn ba mẹ vì cái chân bị bong gân ?

Cô dè dặt hỏi

- Để như vậy , không bó thuốc có khỏi không ?

- Lâu ngày sẽ thành tật . Xinh đẹp như em mà cà nhắc thì khổ lắm .

Sao ? Tôi gọi xe cho em nha ?

Lam thiếu não gạt đầu , cô cắn môi để Đông dìu mình lên xích lô . Và loáng thoáng nghe anh nói địa chỉ nơi cần phải đến...

Ôi! Cái chân đau quá! Lam nhăn mặt đừng khóc . Chiếc xe lắc lư

chạy , khi cô choàng dậy thì Đông đâu mất rồi
Trời ơi! Mình chưa nói với anh ta tiếng cảm ơn nào cả. Lam xôn
xang mãi cho đến khi xe dừng lại trước 1 tiệm thuốc Bắc
Cô mừng muốn reo lên khi thấy Đông ngồi vắt vẻo trên chiếc Dream
dựng bên lề . Anh chạy ra đỡ cô xuống xe nhẹ nhàng , cẩn thận đến
mức làm tim Lam đập thành thịch...
Anh ta không phải người xấu , nhưng sao lại là bồ của thím Huệ nhỉ?
Nghĩ tới bà thím mình , Ngọc Lam chợt thấy nặng nề . Sự dè dặt
từng có đối với Đông lại tăng lên khi cái từ "Sở Khanh tân thời" vang
vang lên trong đầu cô
Nhẹ dạ là chết . Hắn có thể lừa để bán cô qua tận Ma Cao . Sao Lam
dễ tin đến mức theo hắn tới đây chứ ? Lỡ như vào trong đây hắn cho
cô uống thuốc mê rồi giờ trò tội tệ thì sao nhỉ?
Đang đi Ngọc Lam chợt khựng lại . Đông ngạc nhiên
- Em đau lắm à ?
Lam liếm môi
- Tôi sợ lắm ! Thôi , để tôi về
Giọng Đông mềm mỏng
- Chẳng có gì phải sợ. không đau đâu ! Ba của Tuấn nổi tiếng mát
tay mà...
Ngọc Lam nói đại
- Tôi thấy lo và ngại quá
Trán Đông hơi cau lại
- Em ngại tôi phải không ?
Lam lúng túng nhìn xuống chân mình , ngay lúc đó cô nghe giọng
Tuấn vang lên
- Ủa! Chuyện gì mà đi có đôi có cặp vui vậy nè ? Phương Thảo và
Cẩm Ly đâu ?
Đông ngẩn ngơ
- Cô bé này bị bong gân hay trật khớp gì đó
Tuấn sốt sắng
- Vậy thì mau vào , ông bố đang rảnh
Đông quạu quọ.
- Tao chỉ có trách nhiệm đưa tới đây , còn vào hay không là do cô ta .
Tao .. vọt à
Tuấn kêu với theo khi Đông gài số xe
- Ê! Làm gì gấp dữ vậy ?
Ngọc Lam bối rối nhìn theo khi chiếc Dream chở Đông vọt xuống
đường . Không ngờ anh ta lại nhạy cảm và nhiều tự ái đến thế . Hình
như Đông hiểu nỗi "lo" và "ngại" của cô nên mới tỏ thái độ ra mặt

như vậy

Lúc Lam thấy khó xử , thì Tuấn lại hỏi

- Đồng làm bong gân chân Lam hả?

Cô đáp ứng

- đâu có! Anh ấy giúp tôi thì đúng hơn

Tuấn chắc lưỡi

- Ủa! Vậy sao hắn tỏ vẻ giận dữ kỳ vậy kìa ?

Đưa tay đỡ Lam , Tuấn nói tiếp

- Mặc kệ hắn . Lo cái chân của Lam trước đã . Nhưng em bị sao vậy ?

Nhăn nhó bước đi , Lam kể vắn tắt cái xui của mình cho Tuấn nghe , rồi rầu rĩ ngồi xuống ghế

Từ trong nhà 1 người đàn ông tóc bạc bước ra . Tuấn mau mắn giới thiệu

- Bạn con bị xô té , ba xem giùm...

Thấy Ngọc Lam sợ hãi gật đầu chào mình , người đàn ông mỉm cười hiền lành

- Đưa chân đây bác Hai xem coi con gái . Bị tụi bự đời xô ngã hả?

Chà! Đúng là xui . Nhưng dầu sao cũng còn hên nên mới gặp thằng Đông . Cái thằng làm lì ấy vậy mà tốt . Con gái chắc nhỏ tuổi hơn con trai bác rồi . 2 đứa bây quen lâu chưa mà bác không thấy tới chơi vậy ?

Đang tròn mắt vì cách nói tràng giang đại hải của bác Hai , Ngọc Lam bỗng rú lên vì cái chân mình bị bẻ đau điếng hồn

Lúc cô còn đang hoảng vía thì bác Hai , ba Tuấn xoa tay bảo

- Xong! Bây giờ mang rượu thuốc về bóp . Vài hôm là nhảy đầm được rồi

Ngọc Lam rụt rè nhìn người đàn ông vui tính

- Cháu cảm ơn bác Hai

- Chuyện nhỏ mà . Nhưng mai mốt nhớ tới chơi đó

- Dạ...

Tuấn tủm tỉm cười , nhìn theo ông bô

- Đã hứa phải giữ lời nha! Nhất là cái khoản nhảy đầm...

Liếc anh chàng ` cái sắc lẹm , Ngọc Lam âm ỨC làm thinh

Tuấn vào nhà lấy ra chai thuốc rượu . Anh đưa cho Lam và dặn

- Ngày xoa 3, 4 lần gì cũng được . Chú ý không cho rơi vào mắt , miệng và để xa em nhỏ... Nhớ chưa ?

Ngọc Lam dài giọng

- C .. h .. ư .. a! Xí ! Làm như người ta ngốc lắm vậy

Tuấn nói khời khời

- Chuyện đó ai mà biết . Nếu không đâu đến nỗi bị con nít xô té .
 Đây! Có cần tôi bóp chân làm mẫu cho không ?
 Thấy anh chàng sấn tới ngồi kế mình , Lam xoa tay rồi rút

- Không! không.

- Vậy thì tốt , nhưng xoa bóp xong phải rửa tay mới bóp xoaì , bóp ổi
 ăn nha . Vừa xoa vừa ăn thì ngủm đấy , vì thuốc này có mã tiền độc
 lắm

Ngọc Lam nhỏ nhẹ.

- Tôi... xin phép được gọi lại tiền thuốc cho bác Hai

Tuấn bật cười

- Ba tôi không nhận đâu . Ông còn bảo tôi đưa em về tận nhà nữa đó

- Như vậy phiền anh lắm . Tôi sẽ về bằng xích lô

Nhìn Ngọc Lam nhấp nhòm định đứng dậy Tuấn kéo nài

- Ngồi thêm ít phút nữa đi Lam... Lần trước Cẩm Ly đã nói , nếu có
 duyên thì thiên lý cũng năng tương ngộ , tôi không ngờ chúng ta gặp
 lại sớm dữ vậy

Ngọc Lam nói

- Và lần này tôi cũng nợ 2 anh . Chưa kịp cảm ơn , anh Đông đã đi
 mất . Thật ngại quá!

Tuấn xuề xoa

- Có gì đâu mà ngại! Đàn ông ai lại đi chấp nhất 1 lời cảm ơn

Mân mê lọ thuốc rượu , Lam nói

- Anh thì không , nhưng người ta thì có đó

- Em nói Đông hả? Hắn không nhỏ mọn như vậy đâu

Ngọc Lam bứt rứt

- Vậy tại sao anh lại bỏ về ngang ? Nếu bận thì đừng đưa tôi tới đây .
 Ở cái nhìn đầu tiên , dường như anh đã ghét tôi rồi

Tuấn nhú mày

- Sao em nghĩ thế ?

- Tôi không biết , nhưng thái độ của Đông hôm ở bãi gửi xe vẫn làm
 tôi khó chịu mãi tới hôm nay . Tôi đã tự hỏi nhiều lần mình đã làm gì
 sai để bị đối xử như thế

Giọng Tuấn trầm xuống

- Tại Lam không hiểu Đông nên mới trách hắn . Đông tốt lắm đó

Môi Lam nhếch lên

- Tôi không tin ! Người giao du với gái nhảy khó tốt lắm

Tuấn kêu lên

- 1 định kiến cổ lỗ hơn cả thái dương hệ . Theo tôi nghĩ , người tốt
 vẫn có quyền giao du với dân mạt hạng . Em không nên nhập nhằng
 2 khía cạnh này với nhau rồi trách người ta

Ngọc Lam ưỡng ngạnh

- Anh không hiểu tại sao tôi nói thế đâu . Tôi cũng không thể giải thích điều mình khẳng định

- Điều em khẳng định à ? Đúng là chủ quan với người mới gặp 2 lần Nhìn Lam với vẻ soi mói , Tuấn gật gù

- A .. tôi hiểu rồi . Lúc này em để lộ cho Đông biết em không tin tưởng hẳn chớ gì ? Thảo nào hẳn vọt là phải . Tính hẳn cũng nhạy cảm và nhiều tự ái như em

Ngọc Lam gân cổ lên

- tôi có nói gì đâu mà tự ái

- Cần gì phải nói , chỉ cần liếc qua thái độ của em cũng đủ hiểu rồi . Đông là người thông minh và tinh tế số 1...

- Vậy thì sao chứ ?

- Thì hẳn bỏ đi là đúng chớ sao

Ngọc Lam xụ mặt xuống vì câu kết luận của Tuấn . Cô giận dỗi gượng dậy

- Tôi về đây

Tuấn đến kế bên đỡ Lam

- Tôi đưa em về nhà , không thôi sẽ bị ba máng tắt bếp

- Chân đau như vầy ngồi xích lô an toàn hơn . Chờ anh chuyển hộ đến bác lời cảm ơn rất chân tình...

Tuấn ngắt lời cô

- Còn Đông , em không cảm ơn à ?

Ngọc Lam càu nhàu

- Anh ta khó chịu lắm! Nhờ anh chuyển lời sợ bị bắt lỗi - Nhìn Tuấn bằng ánh mắt dịu dàng , Lam hạ giọng - Tôi phải cảm ơn anh nữa . Anh mới đúng là người tốt

Tuấn bật cười

- Em khen tôi hơi sớm đó

Lam hóm hỉnh

- Tôi cố tình vì sợ quen biết lâu sẽ thấy toàn ~ điểm xấu của anh , lúc ấy có muốn khen cũng không được

Mắt Tuấn sáng lên

- Vì lời khen sớm này tôi phải quyết tâm làm người tốt cho mọi người hài lòng , bạn bè thương mến

Lam thêm vào

- Và người yêu hạnh phúc nữa chứ

- Chậc! Tiếc là tôi vẫn cô đơn

- Vậy chúc anh sớm tìm được phân nửa còn lại của mình

Tuấn im lặng . Anh ngập ngừng như định nói gì với Lam , nhưng rồi

lại thôi . Anh gọi xích lô đỡ cô lên ngồi và bảo nhỏ.

- Tôi đến thăm em được không ?

Ngọc Lam ngập ngừng

- Tôi không sao đâu , anh đừng bận tâm

Tuấn im lặng . Chiếc xe lăn bánh chậm chạp , Lam quay lại thấy anh đứng tần ngần nhìn theo . Lòng cô chột xôn xao khi nghĩ đến Đông rồi cả đến Tuấn nữa

Cùng trong 1 buổi sáng , 2 người đều làm cô xúc động . Nhất là Tuấn , anh tốt với Lam quá làm cô bỗng nghĩ tới 1 thứ tình cảm cô chưa từng trải qua mà chỉ thấy lo khi nhớ đến Phương Thảo

Yêu và đau khổ vì thất tình quả là đáng buồn , Lam không bao giờ quên gương mặt tuyệt vọng đến thất thần của Phương Thảo khi con bé biết thằng bồ đã có người yêu khác . Chính gương mặt Thảo , cùng sự trượt dốc thê thảm của nó khiến Ngọc Lam thấy sợ, 1 nỗi sợ mơ hồ rất lạ về tình yêu

Lam sợ lẽ như mình yêu đơn phương, yêu 1 kẻ không ra gì , hoặc bị phản bội như nhỏ Thảo lắm . Đôi lúc mơ mộng vẩn vơ , cô nghĩ lung tung rồi tự trách mình lẩn thẩn

Mà Lam lẩn thẩn thật . Đang lúc cái chân đau muốn chết , cô vẫn nghĩ mông lung được . Điều cần làm lúc này là tìm cách nó sao với ba mẹ cho ổn lý do bị sai khớp chân đây

Sáng nay Cẩm Ly đến rủ cô đi chợ, dù không khoái lắm , Ngọc Lam cũng vui vẻ chiều bạn . Ai ngờ mới ra tới nhà hát thành phố , Cẩm Ly lại gặp 2 bà chị của mình mặt mày hốt hải , cử chỉ quỳnh quáng . Nghe 2 bà nói đang theo dõi ông anh rể thứ 3 với con bồ nhí , Cẩm Ly liền đi theo để yểm trợ.

Thế là con bé bỏ mặc Lam làm chiếc bóng bên đường không hề thương tiếc . Buồn tình lẫn bực mình vì không có ý định mua sắm , Lam lang thang ngoài phố cho hạ cơn giận xuống . Mới đi được 1 chút đã gặp nạn . Đúng là xui! Nhớ tới Đông , Lam bỗng trề môi . Cô ghét nhất ~ người tự coi mình quá cao . Ở nhà Lam đã bực thái độ tự phụ, phách lối của BH , bây giờ lại đụng phải Đông . Hừ! Xem chừng nòi nào úp vung nấy rồi

Tại sao ba giấu mẹ chuyện của chú Nam chứ ? Hôm nay nhất định Lam sẽ kể hết cho mẹ biết xem bà xử lý thế nào . Nếu cần , Ngọc Lam sẵn sàng lôi Đông ra làm bằng chứng . Lúc ấy coi bộ mặt khinh khỉnh của 2 người kia ra sao cho biết

Cà nhắc bước vào nhà , Ngọc Lam ngạc nhiên thấy ba mẹ đều ngồi trên salon . Mặt ai trông cũng hết sức hình sự.

Nhìn cô đi khắp khềnh , ông Quốc cau mày

- Chân con sao vậy ?
 - Con bị té
 - Sao lại té ?
 - Dạ... con vấp...
 - Hừ! Lúc nào cũng chạy rong ngoài đường . Coi chừng có bữa mất luôn mạng đó
 Bà Kiều khó chịu
 - Sao anh độc miệng dữ vậy ? Bộ nó muốn té à ?
 Ông Quốc cau có
 - Nếu nó ở nhà thì đã không xảy ra chuyện . Lúc nào em cũng bênh , bảo sao nó không hư
 Bà Kiều đành giọng
 - Nó hư ra sao , anh dẫn chứng coi ?
 Thấy ông Quốc làm thinh , bà tiếp
 - Đừng bực bội rồi trút vào con như vậy . Tội nghiệp nó
 Quay sang Ngọc Lam đang đứng dựa vách với 1 chân co, 1 chân duỗi , bà dịu dàng
 - Có sừng không ? Lại mẹ xem
 Ngọc Lam gượng gạo
 - Người ta chỉ con vào tiệm thuốc bắc , ông thầy sửa chân lại rồi
 - Bị nặng dữ vậy sao ?
 Liếc ông Quốc 1 cái , bà đứng dậy đến bên Lam và ngồi xuống nhìn chân cô
 - Trời ơi , sừng vù đây nè
 Ông Quốc đứng dậy quát
 - Nhà này 1 người què là nhiều lắm rồi . Bây giờ lại thêm nó khắp khềnh . Thật chẳng giống ai
 - Anh nói ~ lời đó đâu có ích lợi gì
 - Hừ! Vậy thì tôi đi . Trong nhà này bây giờ tôi đâu còn quyền hạn nữa
 Ngọc Lam lấm lét nhìn mẹ.
 - Sao ba quạu quá vậy ?
 Bà Kiều lắc đầu
 - Miết rồi chút xíu chuyện cũng cáu gắt , sinh sự. Mẹ sợ mình không còn chịu đựng được nữa
 Lam xốn xang vì gương mặt mệt mỏi của mẹ, cô buột miệng hỏi
 - Lại liên quan đến vợ chồng chú Nam, đúng không mẹ?
 - Ừ! Ba không muốn vợ chồng họ dọn đi
 Lam dò dẫm
 - Thế ba có nói gì về thím Huệ không ?

Bà Kiều nhú mảy

- Nói gì mới được ? Con thừa biết ông như cóc , có bao giờ mở miệng đâu

Ngọc Lam lắc lắc chai thuốc rượu rồi xoa vào chân . Cô vừa bóp nhẹ vừa suy nghĩ xem sẽ bắt đầu ra sao cho mẹ khỏi bất ngờ

Cô ngập ngừng

- Mẹ thấy thím Huệ thế nào ?

Bà Kiều vẫn có thái độ tránh né như trước đây

- Mẹ không thích phê bình chị em bạn dâu với mình

- Mẹ né tránh thì đúng hơn . Tại sao vậy ? Bà ta tốt hay xấu , là người như thế nào , mẹ phải cho con biết chứ ?

Bà Kiều ngập ngừng

- Vợ chồng chú Nam là khách , ở chơi với mình 1 thời gian rồi cũng về Mỹ . Mẹ nghĩ đâu cần bận tâm nhiều đến họ.

Ngọc Lam bướng bỉnh cãi

- Trước đây mẹ hay phân tích tính tình của ~ người quen để con phân biệt tốt xấu mà đề phòng hay học hỏi từ họ. Nhưng với vợ chồng chú Nam , mẹ không làm thế dù con đã hỏi mẹ mấy lần. Bởi vì tự con đã tìm hiểu và biết được nhiều điều khá thú vị về họ.

Bà Kiều biến sắc

- Con biết được gì rồi ?

Lam héch mếu

- BH là dân Sài Gòn chính hiệu chứ có phải Việt kiều như chú Nam quảng cáo đâu . Bà ta đang làm vũ nữ ở Đêm Màu Hồng

Nhìn về phía phòng ông Quốc , bà Kiều có vẻ hốt hoảng

- Con đã nói chuyện này với ba chưa ?

Lam gật đầu . Bà Kiều hỏi tới

- Hồi nào ?

- Cách đây nửa tháng

Bà Kiều nói như rên

- Sao tới giờ mới nói với mẹ?

Ngọc Lam chớp mí

- Vì ba bảo con giấu , nhưng con thấy tức quá nên mới bật mí để mẹ giải quyết cho rồi

Mặt bà Kiều thừ ra , mảy nhú lại như suy nghĩ điều gì ghê gớm lắm .

Thái độ của bà làm Lam lo lắng . Rõ ràng bà không được bình tĩnh như cô tưởng

Lúc Lam còn ngơ ngác , bà Kiều đã hùng hổ đi vào phòng ông Quốc . Nhấp nhóm với cái chân đau trên ghế , Lam ân hận đã không nghe lời ba , bép xép với mẹ để bà nổi cơn tam bành lên

Chả biết ông bà đang cự nhau ra sao . Nhưng chắc chắn Lam sẽ bị vắng miếng . Với cái chân xi- cà- que này , cô có thể đi đâu để lánh nạn đây ? không ngờ chuyện này với mẹ lại nghiêm trọng dữ vậy .
Càng nghĩ Lam càng ức . Tất cả cũng tại ông Nam . Ông bày ra nhiều chuyện khó hiểu làm gì để gia đình cô xáo xáo lung tung , để mẹ giận thế này . Đây là lần đầu Lam thấy mẹ giận đến mức không làm chủ được mình . Về đêm tĩnh , chứng chặc thường ngày của bà biến đâu mất , thay vào đó là 1 sự hốt hoảng , lo lắng lẫn giận dữ kinh khủng

Mà tại sao lại hốt hoảng , lo lắng cơ chứ ?

Cánh cửa phòng ông Quốc bật mở tung , bà Kiều lao ra , mặt tái xanh , tái mét

Giọng bà vang lên khô khốc

- Vào lấy quần áo ra tiệm vải ở luôn với mẹ.

Ngọc Lam đáp ứng

- Ba mẹ giận nhau à ?

- Đừng hỏi nữa . Đi nhanh lên

- Chân con đau . Con không đi đâu

Từ trong phòng , ông Quốc khập khểnh bước ra

- Em không được dẫn con theo , vì đây là nhà của nó

0 để ý lời ông Quốc , bà Kiều nhìn Lam

- Sao còn ngồi đó ? Có nghe mẹ nói không ?

Ngọc Lam trầm giọng

- Chuyện của chú thím Nam , đâu ảnh hưởng đến gia đình mình .

Sao mẹ lại giận ba kỳ cục vậy?

Bà Kiều cười gằn

- Con nít biết gì mà nói

Ngọc Lam đưa mắt nhìn ông Quốc , ba cô không tỏ vẻ xúc động hay lo lắng gì trước quyết định của mẹ . Tại sao vậy chứ ?

Lam kêu lên đầy ảm ức

- Ba đừng cho mẹ đi

Ông Quốc thản nhiên

- Ba chỉ cấm con đi thôi . Mẹ con muốn tự do , ba không cản

Nhìn chồng bằng cái nhìn oán hận , bà Kiều đánh giọng

- Ông không tin tôi thì sau này đừng ân hận , khi đã bỏ đi , tôi sẽ không bao giờ trở về

Ông Quốc nói

- Chuyện đã đến nước này , làm sao tôi tin ai được . Mấy người định gạt tôi đến bao giờ ? Tôi đã không muốn làm ồn ào , ai ngờ bà lại nhảy dựng lên như oan ức lắm . Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng

Bà Kiều nhìn chồng

- Ông nghĩ sao cũng được . Nhưng suốt đời tôi oán hận anh em nhà ông . Hãy nhớ điều đó

Dứt lời , bà mím môi quày quả bước đi. Ngọc Lam vội đứng dậy , nhưng cái chân chột đau nhói lên làm cô quỵ xuống . Biết Lam té , nhưng bà Kiều vẫn không quay lại , cô bàng hoàng nhìn theo mẹ , lại ngược nhìn ba . Trong phút chốc , cả 2 người thân nhất của Lam trở thành kẻ xa lạ. Ngọc Lam chán chường ngồi bệt luôn dưới đất , nước mắt tủi thân ràn rụa

Ngoài sân nắng chan hoà . Nhưng chủ nhật này không còn là "Beautiful Sunday" như tên 1 bài hát mà hồi sáng vừa chở cô , nhỏ Cẩm Ly vừa huýt gió luôn mồm nữa

Đồng khẽ gật đầu chào người khách rồi đi vội vào trong . Người này cách đây vài năm anh đã gặp 1 lần . Ông ta là chỗ quen biết của dì Linh , người giúp việc cho gia đình Đông nhiều năm nay

Nghe dì Linh nói ông ấy là Việt kiều , thỉnh thoảng về nước lại ghé thăm , vì ngày xưa mẹ dì Linh vú nuôi ông ta từ thuở mới lọt lòng .

Hồi đó dì Linh cũng hay ẵm bồng , chăm sóc , nên ông coi dì như chị ruột của mình . Người biết nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ như ông ta đời nay cũng hiếm . Bà ngoại anh đã từng khen như thế . Đồng không biết ông ta ghé thăm dì Linh có mục đích gì , nhưng anh để ý thấy lần nào ông khách đến , dì cũng bồn thần hết mấy ngày . Dì buồn bã , lo lắng khá lâu rồi mới nguôi ngoai để hằng hái làm việc trở lại

Gia đình Đông xem đây là chuyện riêng tư nên cũng không tò mò hỏi tới làm chi . Lúc này nhìn thoáng qua gương mặt dì , Đồng lại bất gặp nổi bồn chồn lo lắng lộ ra rất rõ . Đồng biết tính dì Linh dễ xúc cảm , dễ xiêu lòng trước người khác , anh đoán chắc ông Việt kiều này đang nhờ vả dì Linh 1 việc gì đó chứ không chỉ ghé thăm suông . Tự dưng Đồng khó chịu . Anh rất ghét người dựa vào tình cảm để lợi dụng , vì anh từng là nạn nhân mà

Để nguyên giày , Đồng ngã người lên giường mắt nhắm nghiền lại . Anh thèm ngủ vô cùng , nhưng sắp tới giờ cơm rồi , ngủ sẽ bị gọi dậy ngay thôi . Nếu bây giờ xuống ăn trước , thế nào cũng nghe cần nhần bởi không biết vì người khác . Ở trong ngôi nhà toàn các bà goá bụa , ế ẩm , động 1 tí là giận dỗi , muốn yên thân Đồng phải khéo léo chiều ý từng bà

Đầu tiên là bà ngoại , người có quyền tối cao nhưng dễ chịu và cứng Đông nhất . Sau đó tới bà dì Hải goá chồng và bà chị bà con ế độ . 3 bà đều có cá tính . Người hay sinh sự với anh nhất chính là bà chị họ Kim Tú . 2 mẹ con dì Hải không thích Đông ở chung nên thường

kiếm chuyện nói xấu anh với bà ngoại . Chính vì họ , Đông đã bỏ đi nhiều lần và lần nào ngoại cũng đi tìm năn nỉ anh về . Nếu không vì thương ngoại , Đông đã trở thành dân bụi chánh tông khi đang học dở lớp 12 rồi...

Phố Bụi Hồng

Chương 3

Đang mơ màng , Đông nghe tiếng dì Linh

- Ăn cơm Đông ơi!

Uể oải ngồi dậy , anh bước xuống bếp , bàn ăn vẫn chưa có ai .

Đông tới lavabo gục đầu vào vòi nước cho tỉnh táo

Thấy bà Linh đứng nhìn ra sân , anh lên tiếng

- Ông em nuôi Việt kiều của dì dạo này siêng về quê quá nhỉ? Đường như ông chưa vợ thì phải

Bà Linh giật mình gật đầu như máy

- Ờ

Đông tủm tỉm cười

- Chắc ông tới đây nhờ dì làm mai quá

Bà Linh thẳng thốt

- Sao cậu biết ?

- Cháu đoán vậy thôi! Nhưng dì tìm được bà nào chưa ?

Bà Linh gượng gạo

- Tôi đâu có quen ai , làm sao tìm được...

Đông nháy mắt

- Cần tìm đâu cho xa .Trong nhà mình cũng sẵn rồi . Coi bộ xứng đó

Bà Linh xua tay

- Trời ơi! Đừng có đùa . Tới tai cô Tú là tôi bị rầy oan mạng

Ngồi xuống bàn , Đông nói nhỏ.

- Dì đừng lo . Để đó cho cháu . Nếu được , dì cháu mình chia nhau đầu heo

Đông vừa dứt lời , đã nghe giọng Kim Tú nheo nhéo

- Dì Linh đã tắm cho con Mina giùm tôi chưa ?

- Dạ .. chưa ..

- Tôi biết ngay mà . Lần nào có ông Việt kiều đó ghé , tâm thần dì cũng bất ổn hết

Bà Linh vội lên tiếng

- Cô Tú nói vậy tội nghiệp tôi lắm
Ngồi vào bàn , Tú đảo mắt nhìn qua 1 lượt rồi hát hăm
- Vậy chờ sao dì chưa tắm cho nó ?
Đông chen vào
- Tại em nhờ dì đem giùm mấy cái nút áo
Liếc Đông , Tú cau có
- Lại mày phá đám . Con Mina 3 hôm rồi chưa tắm đó , thằng quỷ.
- Thì đã chết đâu khi ngày nào cũng đớp cả nửa ký thịt bò
Kim Tú khinh khỉnh
- Tao đi làm có tiền mua thịt bò cho chó ăn thì đã sao ? Mày phân bì
à ?
Đông cứng họng vì giọng điệu chanh chua của bà chị họ , anh nhún
vai chống đỡ làm thinh . Tới giờ cơm rồi , nhin vẫn tốt hơn gây gổ
Kim Tú cầu nhàu
- Làm gì lâu thế chả biết . Mai mốt đọi 2 bà xuống đầy đủ rồi hãy gọi
tôi nghe dì Linh
Đông mở tủ lạnh lấy cho mình 1 lon bia . Anh uống được 2 ngụm thì
bà Yến và bà Hải xuống tới
Nhìn gương mặt chủ ụ của Kim Tú , bà Yến cười hề hề
- Ủa! Sao 2 đứa không ăn trước đi ? Ngoại và mẹ mày đang coi dở
đoạn phim hấp dẫn quá
Khác với thái độ nãy giờ , Kim Tú ngọt ngào
- Có đói cũng phải chờ ngoại chứ , chỉ sợ thức ăn ngoại , ngoại ăn
mất ngon thôi
Đông nhếch môi cười . Kim Tú tỉnh queo trước nụ cười của anh . Cô
gấp cho bà Yến miếng thịt ram
- Ngoại ăn đi ngoại
Bà Yến bỗng hỏi bà Linh
- Ờ... hôm trước con nói người mà mẹ con nhận nuôi hồi nhỏ cũng
quê ở Lái Thiêu hả Linh ?
- Dạ phải
Bà Yến nhíu mày
- Con nhà ai vậy kìa ?
Bà Linh ngập ngừng
- Dạ con ông Tín , chủ tiệm vải ở Bình Dương đó , bà nhớ không ?
Bà Yến nhướn mày
- Nhớ chứ! Gia đình này khá giả lắm mà . Sao lại không nuôi con mà
đem cho ở với vú ?
Bà Hải ngừng đưa chen vào
- Hồi xưa con có học với Trúc Mai , con gái lớn của ông Hoàng Tín ,

nhưng tội nghiệp , Mai bị xe đụng chết năm học đệ tam

Bà Linh thở dài

- Năm đó dường như ông Hoàng Tín gặp đại nạn , vợ bệnh , con chết , làm ăn thất bại liên tục . Thầy bói nói cậu út Nam khắc vớ mọi người trong nhà , nên vừa mới sinh ra cả gia đình đã bị xui xẻo . Chính vì tin thầy , nên vợ chồng ông đem cậu Nam tới nhờ má con nuôi

Bà Yến chắc lưỡi

- Ý trời! Ai lại tin thầy bói , nỡ xa nóm ruột của mình chứ . Rồi sau đó thì sao ?

Đặt tô canh nghi ngút khói xuống giữa bàn , bà Linh ngập ngừng

- Hết phần hạn , gia đình ông lại phát lên trở lại , nhưng vẫn để cậu con trai út cho má con nuôi . Hồi đó chính con đưa cậu Nam đi học mỗi ngày . Mãi tới năm 20 tuổi , cậu ấy mới được về nhà . Nhưng vì không hợp với người anh thứ 3 , cậu ấy đành vượt biên qua Mỹ . Bây giờ trở về , cũng chả quyến luyến gì với gia đình , nên cậu ấy mới thường tới thăm con

Bà Yến gật gù

- Thì ra là vậy . Cái thằng số cũng khổ, có gia đình cũng như không.

Bà Hải bồng vỗ bàn

- A! con nhớ rồi , người con thứ 3 của Hoàng Tín là thằng Quốc . Nó bị tật 1 chân , đúng không chị Linh ?

- Dạ đúng! Khi tai nạn xảy ra, cô Mai chết , còn cậu Quốc thì bị thương ở chân

- Vậy là nó học chung với ba thằng Đông... Ai da! Chuyện gia đình này ly kỳ lắm mẹ à ! Con nhớ rồi , hồi đó con Hà , mẹ thằng Đông đã kể cho con nghe

Bà Linh bồng chen vào hỏi bà Hải

- Cô Hai dùng thêm cơm không ?

- Chị cho tôi nửa chén thôi . Thịt ram ngon lắm

Bà Linh cười

- Tôi biết cô thích món này mà

Bà Hải ăn ngon lành quên cả câu chuyện đang nói giữa chừng .

Đông thấy dì Linh thở phào nhẹ nhõm . Hình như dì ấy không muốn nhắc đến gia đình ông Nam thì phải . Nhưng để gì bà chị tò mò , thích hóng chuyện của anh để yên , thế nào bà ta cũng hỏi tới cho xem

Đúng như Đông nghĩ , Kim Tú vừa nhóp nhép nhai vừa nhắc

- Dì Hà kể hả mẹ ?

Bà Hải bật cười

- Dì mày bảo thằng thọt ấy tán tỉnh nó . Ha... ha... Đúng là đĩa mà đòi đeo chân hạc . Dù gia đình thằng Quốc hồi đó ở Lái Thiêu là hạng có máu mặt , nhưng nó phải biết thân mình tật nguyên , xấu xí chứ . Dì Hà mày nổi tiếng hoa khôi , chả lẽ để ý tới nó sao ?

Mặt bà Yến xụ xuống

- Nếu con Hà ưng thằng đó , biết đâu nó vẫn sống tới giờ

Bà Hải cau mày

- Sao mẹ lại nghĩ lạ thế ? Sở mẹ thằng Đông là như vậy , nó yên mồ ấm mả rồi , mẹ đặt trường hợp "nếu" để làm gì . Nói thật , với tính khí đó , sống với ai , con Hà cũng không thấy hạnh phúc

Đông thấy no ngang khi nghe nhắc đến mẹ . Bà chết lâu rồi , nhưng ngoại vẫn chưa xót nếu nghe có người nói đến cô con gái cứng yếu mệnh

Kim Tú nói

- Con thấy ông Nam rất phong độ , chả lẽ anh ông ta lại xấu ?

- Bởi vậy mới nói thượng đế bắt công . Dường như sau này 2 anh em họ cùng giành nhau 1 cô gái , phải không chị Linh ?

Bà Linh chối phắt

- Làm gì có . Chắc cô Hai lộn với ai rồi

Bà Hải cau mày khó chịu

- Lộn sao được mà lộn . Con Hà kể với tôi rõ ràng mà . Lúc đó nó chưa bị điên

Đông kéo ghế đứng dậy

- Phải chi mẹ con còn sống , 2 dì khỏi phải cãi nhau chuyện thiên hạ.

Bà Yến nhìn anh

- Sao con ăn ít vậy ?

Đông nhún vai uống cạn lon bia rồi bước về phòng mình

Đàn bà đúng là nhiều chuyện . 4 người đàn bà ở nhà này thừa sức nhóm được 2 cái chợ . Khổ thân anh là đàn ông độc nhất , nên dù không muốn dạo chợ mua hàng , cũng bị nhét đầy tai ~ điều vô bổ.

Đưa tay mở nhạc , Đông buông mình xuống giường . Giờ có thể an tâm đánh 1 giấc tới chiều . Sau đó sẽ đến chỗ hẹn với Bạch Huệ . Hy vọng cô ta không cho anh leo cây như lần vừa rồi

Nghiêng mình tìm cái gối , Đông hậm hực nuốt tiếng thở dài khi nghĩ tới Bạch Huệ . Thật ra cô ta đáng thương không ? Tuần từng chê anh là thằng đại gái . Đông cầm cái từ ấy ghê gớm , nhưng nghĩ cho cùng , anh đại gái thật

Khi biết chuyện anh và Bạch Huệ , Kim Tú đã hình mũi cười và khơi khơi phán

- Con hơn cha là nhà... vô phúc

Lần ấy Đông tức muốn khủng luôn vì câu mai mĩ hỗn xược ấy , nhưng ngấm lại thấy mình tệ thật , nên đành ngậm đắng nuốt cay . Kim Tú buồn 1 mũi tên trắng 2 con nhận . Chị ta động đến Đông thì chẳng sao , đằng này cố ý chạm vào ba anh mới tức chứ . Dù Đông chẳng ưa gì ông bố , nhưng anh không muốn ai nói tới ba mình , vì ông là vết thương không bao giờ lành trong tim anh

Trở mình 1 lần nữa trên cái giường rộng thênh thang , Đông dỗ mình .. Ngủ đi... ngủ đi và đừng nghĩ gì nữa

Đông thức dậy lúc 3 giờ , anh hồi hả vào nhà tắm , thay bộ quần áo khá bụi rồi phóng xe đi

Đến quán Vườn Áo Mộng anh kiên nhẫn ngồi chờ khi cái loa thùng i ỉ bài hát rẻ tiền "Hẹn chiều nay mà sao không thấy em... "

Bố khỉ! Đang sốt ruột mà nghe nhạc này thật chán chết được

Đông nóng nảy rít liên tục mấy hơi thuốc , lòng tức anh ách khi nghĩ chiều nay Bạch Huệ lại cho mình leo cây thoa mỡ bò

Đang bực dọc dí nát mẫu đầu lọc thuốc dưới gót giày , Đông bỗng nghe tiếng xe ngừng . Ngược lên anh thấy Tuấn và bầy con gái lăm mồm hôm trước

Gặp anh , Tuấn ngoác miệng châm chọc

- Đến hẹn lại lên hả Đông ? Nhưng... em đâu em đâu , em đâu rồi ?

Đông cau mặt làm thinh , cái thằng quỷ ờn ào này dễ ghét thật . Nó tưởng nơi đây là chốn không người chắc . Đúng là đùa trệt chỗ

Định đứng dậy bỏ về , Đông bỗng thấy con bé bị trặc chân cà nhắc đi tới bàn mình

Cô ta ngồi xuống đối diện với Đông và ngáp ngừng

- Tôi không dám làm phiền anh lâu mà chỉ muốn nhờ anh chút việc thôi...

Đông hơi ngạc nhiên

- Chuyện gì ?

Ngọc Lam nghiêm nghị.

- Trước hết tôi cảm ơn anh hôm đó đã giúp đỡ tôi...

- Còn sau đó ?

Im lặng 1 chút , Lam do dự.

- Tôi muốn xin địa chỉ của Bạch Huệ.

Trần trối nhìn Lam như nhìn sinh vật lạ vù từ trên sao Hoa? rơi xuống , Đông hỏi

- Em quen Bạch Huệ à ?

Lam gật đầu

Đông nói

- Tôi không có địa chỉ.

- Thật hả?

Đồng cười khẩy trước vẻ thất vọng của Lam

- Dối em làm gì . Tôi đang chờ Huệ, nếu em muốn gặp , ráng kiên nhẫn 1 chút , thế nào cô ấy cũng đến

Ngọc Lam đan 2 tay vào nhau

- Anh có vẻ tự tin quá nhỉ?

Đồng im lặng , anh không đoán được giữa cô gái anh không nhớ rõ tên này và Bạch Huệ có quan hệ gì . Giao du với vũ nữ thì không phải con nhà lành như có lần Tuấn đã nói về nhóm "Tam cô nương" với vẻ đầy cảm tình đâu

Đồng nhíu nhíu mày

- Em là Phương Thảo phải không ?

Lam lắc đầu

- Phương Thảo ngồi kế anh Tuấn , tôi là Ngọc Lam.

- À vậy cô bé áo đỏ là Cẩm Ly.

- Anh cũng biết tên bọn tôi nữa sao ?

Đồng thần nhiên

- Tôi nghe Tuấn nói . Hắn còn cho biết trong nhóm có 1 cô bé lót chữ Phương . Tôi tưởng là em chứ

Mặt Lam nóng lên , cô cắn môi

- Anh nghĩ sao mà tưởng như vậy ?

- Tôi không hiểu nữa . Có lẽ tại tôi biết em nhiều hơn 2 cô bạn kia , nên trong đầu cứ nghĩ ngay đến em , và không cần hỏi lại Tuấn xem đúng không . Tôi thật dở khi hơi chủ quan

Lam mĩa mai

- Trông anh thành thật hơn tôi tưởng

Đồng khó chịu

- Bộ mặt tôi trông xạo lắm sao ?

Ngọc Lam chớp mắt , cô tấn công

- Tôi không nghĩ vậy , nhưng hơi thiệt nghe . Anh là bồ của Bạch Huệ phải không ?

Đồng hơi thách thức

- Ai nói với em vậy ?

- Bạn anh chứ ai

- Hừ! Cái thằng xỏ lá

- Nhưng đúng không ?

- Chuyện này đâu liên quan tới em

Ngọc Lam lơ lửng

- Có đó... anh biết Bạch Huệ đã có chồng là Việt kiều mà

Đồng có vẻ quan tâm . Anh nhìn Lam đăm đăm

- Rồi sao ?
Lam gần giọng
- Chồng bà là chú tôi đây
Đông búng tay đánh tróc
- Thật vậy à ? Tôi nghiệp , ông ta đã bị cấm sừng
Ngọc Lam đỏ mặt
- Anh đúng là trơ trẽn
Đông xoa cằm
- Nhưng tôi nói đúng phải không ? Thì ra trên đời vẫn còn khối đại gái
. Cô ta cấm sừng ông chú đáng thương của em hơi sớm , đã vậy còn
để lộ chuyện đi sớm về trễ , quan hệ lung tung . Như vậy thì tôi cũng
kẹt cứng rồi!
Giọng Ngọc Lam dài ra đầy khinh bỉ.
- Anh sợ cô ta sẽ không đưa tiền cho anh chứ gì ?
Đông gật đầu . Anh nhìn đồng hồ và nói
- Chiều nay Bạch Huệ không đến đâu . Đúng là... là... chắc ! Bực
mình quá
Ngọc Lam liếc Đông bằng ánh mắt đầy ác cảm
- Anh cần tiền dữ vậy sao ?
Đông khó chịu nhìn Lam , anh không trả lời mà hỏi ngược lại
- Em tìm Huệ làm gì ? Có phải cô ta đã gạt ông chú đáng thương của
em , rồi bỏ đi với 1 cái túi nặng không ?
Ngọc Lam lúng túng
- Không. Tôi cho rằng không phải vậy . Tôi tìm Bạch Huệ để hỏi lý do
tại sao chị ấy và chú tôi lại chia tay
Đông nhếch môi
- Cô ta là gái bao . Chuyện chung chạ với nhiều người , hay chia tay
với gã đàn ông đã nhả túi nào đó thì có gì lạ đâu
0 ngờ Đông nó về cô bồ của mình bằng giọng điệu coi thường như
vậy . Ngọc Lam vừa thấy ghét vừa thấy khinh anh ta . Cô cố ý nhấn
mạnh
- Có nhiều điều anh không hiểu và tôi cũng không thể giải thích .
Nhưng chả lẽ anh không biết chỗ người yêu mình ở?
Đông gần giọng
- Bạch Huệ là con nợ chứ không phải người yêu của tôi . Em đừng
nói bậy
Lam trố mắt
- Con nợ à ?
Đông nhếch mép
- Có thể gọi nôm na là như vậy

- Anh... anh làm nghề cho vũ nữ vay tiền sao ?

Đồng cau có

- Bộ mặt tôi giống bọn cho vay nặng lãi lắm hả?

Ngọc Lam bấu môi

- Nhăn nhó như lúc này thì cũng giống lắm

Cô vừa dứt lời , Tuấn ngồi bên kia đã nói vọng sang

- Tao cá với mày , chiều nay Bạch Huệ không tới . Đừng chờ uống công . Để tụi tao qua ngồi chung bàn cho vui nhé ?

Đồng khoanh tay làm thỉnh . Tuấn cụt hứng quay sang múa mép với Cẩm Ly , trong khi Phương Thảo vẫn trầm mình trong khói thuốc

Ngọc Lam tò mò

- Tại sao Bạch Huệ lại thiếu nợ anh ?

Đồng có vẻ bức dọc

- Huệ mượn tôi chiếc Dream đi Vũng Tàu chơi rồi bán luôn . Nếu không nghĩ tình bạn bè từng học chung , tôi đã thừa cô ta rồi chớ đâu để tình trạng này kéo dài như vậy

Ngọc Lam hơi bất ngờ vì điều Đồng vừa nói , cô kêu lên

- Bạch Huệ tệ vậy sao ? May là thời gian ở nhà tôi , cô ta không táy máy tay chân . Mà ông chú tôi cũng lạ . Sao lại chọn người như vậy chứ ?

Đồng nhìn Lam

- Tôi nghĩ em hỏi làm gì chuyện vì sao 2 người chia tay . Họ là dạng bèo dạt mây trôi mà

Ngọc Lam trầm tư

- Dù thế nào tôi cũng phải gặp Bạch Huệ mới được . Tôi cần tìm hiểu nhiều chuyện về ông chú mình lắm . Hiện giờ ông ở đâu , chỉ Bạch Huệ mới nắm được . Ba tôi rất nóng lòng muốn biết ông ra sao . Tôi không muốn ba mình phải lo lắng

Đồng lưỡng lự 1 chút rồi chậm rãi nói

- Nếu chiều nay Huệ không đến , tôi sẽ đi tìm

Lam thắc mắc

- Nhưng tìm ở đâu , khi anh không biết địa chỉ?

Mặt Đồng lạnh tanh

- Vũ nữ thì ở vũ trường . Tôi phải tìm cho ra Bạch Huệ , dù có đi hết các night club ở Sài Gòn

Ngọc Lam ái ngại

- Mất xe chắc anh bị ba mẹ mắng nhiều lắm ?

Đồng nhìn Lam , câu hỏi của cô bỗng làm anh nhức nhối khi nghĩ tới bản thân . Anh hơi ganh tỵ khi cho rằng , ắt hẳn cô bé này rất được ba mẹ quan tâm , nên cô ta tưởng anh cũng như mình

Mỉm cười , Đồng trầm giọng

- Mẹ tôi mất lâu rồi , với tôi , mất mẹ còn đồng nghĩa với mồ côi cha vì ông đã có vợ khác . Từ lâu tôi không bị mắng chửi khi phạm lỗi hay được khen khi làm tốt chuyện gì đó

Ngọc Lam chớp mắt

- Nếu vậy thì buồn quá . Anh sống chung với ba và mẹ kế chứ ?

Đồng lắc đầu

- Ô Ồ! Tôi sống lung tung . Hôm thì ở nhà bà ngoại , bữa thì về nhà ba mình , gia đình không đủ sức cột chân tôi ở 1 chỗ...

Dường như thấy mình nói nhiều quá trước 1 cô gái lạ. Đồng im lặng , anh nhìn đồng hồ rồi ngập ngừng

- Chẳng nào tìm được Bạch Huệ , tôi sẽ nhờ Tuấn cho em hay

- Cảm ơn anh trước vậy

- Đường như em thích 2 tiếng này lắm

Lam hơi khựng lại

- Có gì không đúng khi nói cảm ơn sao ?

- Đâu có . Tôi thấy ngại khi được cảm ơn . Nhất là với ~ việc tôi chỉ mới hứa

- Anh khó tánh quá

Đồng lạnh tanh

- Vì tôi từng là nạn nhân của sự dễ dãi của chính mình . Trước đây Bạch Huệ không chỉ hay cảm ơn luôn miệng mà còn trả ơn cụ thể bằng ~ món quà mỗi khi nhờ tôi chuyện gì đó . Chính vì tôi tin vào lời cảm ơn ngọt ngào mà tôi đã bị lừa

Mặt Ngọc Lam đỏ lên

- Tôi đâu giống Bạch Huệ.

- Điều này tôi không biết , nhưng thú thật tôi dị ứng khi được cảm ơn

Ngọc Lam đứng dậy

- Vậy thì tôi xin lỗi đã làm phiền anh này giờ . Có lẽ tôi sẽ tự đi tìm

Bạch Huệ chứ không dám nhờ anh đâu

Dứt lời , cô cà nhắc đi về bàn với đám bạn . Vừa ngồi xuống , Lam đã buột miệng

- Bạn của anh dễ ghét quá trời hà

Tuấn vội bênh vực Đồng.

- Hắn không quen ngọt ngào với đàn bà con gái chứ không đến nỗi dễ ghét lắm đâu . Em đừng ghét mà tội lây cả tôi

Ngọc Lam lau bầu

- Cũng tại anh nói Bạch Huệ là bồ hắn , nên tôi mới bị hắn bảo là nói bậy . Nghĩ coi quê không chứ ? Đã vậy còn phải nghe hắn lý sự về chuyện cảm ơn . Đúng là xui

Cầm Ly sẫm soi móng tay

- Mày với anh ta khắc khẩu hay sao ấy . Lần nào đụng nhau cũng nổ
đi ðùng , và lần nào anh ta cũng cứu mày hết . Hên chớ xui gì

Ngọc Lam hất mặt

- Lần này tao không cần ai cứu hết . Tự tao đi tìm Bạch Huệ.

Ly hỏi

- Có địa chỉ chưa ?

- Chưa ! Nhưng rồi sẽ có

Nhìn Phương Thảo , Ngọc Lam khấn khoản

- Mày tìm bả giùm tao nghe ?

Thảo hờ hững

- Phải nhờ má tao thôi . Chớ tao thì biết bả ở đâu mà tìm

Ngọc Lam ngần ngừ

- Vậy bây giờ đi được không ?

- Được chứ! Dù tao chưa muốn về nhà chút nào

Nói dứt lời , con bé đã đứng dậy

- Anh Tuấn ngồi chơi với Cầm Ly nhé ! Bọn này bận chuyện rồi

Mắt Tuấn tối sầm lại

- Anh đi theo được không ?

- Dĩ nhiên là không . 2 người ở lại vui nha

Cầm Ly giẫy nẩy

- Tự nhiên bỏ tao 1 mình

Ngọc Lam nheo mắt

- 2 mình chớ đâu phải 1 mình . Nếu thấy ít , gọi ông Đông sang cho
đủ tay . Hình như ở quầy có mấy bộ domino không ai chơi

Tuấn có vẻ buồn . Anh rút 1 điếu thuốc và gặm mặt xuống châm lửa
khi Thảo và Lam lên xe

Phương Thảo nhỏ nhẹ.

- Mày hơi ác khi gán Cầm Ly cho Tuấn

- Sao lại ác , nhỏ Ly thích ngồi lại hơn đi với mình mà

Phương Thảo ngập ngừng

- Nhưng Tuấn thì không thích Ly . Hôm đến nhà tao chơi , Tuấn chả
hỏi gì đến nó cả.

Ngọc Lam tán vào

- Nếu vậy thì anh ta thích mày

Phương Thảo kêu lên

- Thích mày thì đúng hơn . Nếu không , Tuấn đâu nhiệt tình dẫn mày
đến tìm Đông . Nhưng tao nói thật . Đàn ông thẳng nào cũng như
nhau . Đừng thêm bận tâm đến họ làm gì

Ngọc Lam nhăn mặt

- Lại luận điệu cũ rích . Ông bà nói bàn tay có ngón ngắn , ngón dài , người đâu thể giống nhau 100% , mà cứ quơ đũa cả nắm mãi Phương Thảo cãi

- Tao không nói chuyện giống nhau của đàn ông , mà nói về tính cách của họ. Đàn ông là thế . Đều!

- Gớm! Mà làm như rành bọn họ lắm vậy . Thằng bồ cũ của mày đâu phải là đại diện cho đàn ông . Quên phất nó đi để đời hạnh phúc Phương Thảo phóng xe vùn vụt , ngồi phía sau , Lam không nói nữa . Cô lơ đãng nhìn dòng người xuôi ngược trên phố . Ai cũng hối hả, gấp rút , có lẽ vì 1 ngày nữa sắp trôi qua . Ngọc Lam thần thờ nghĩ tới mẹ.

Đã nửa tháng rồi bà không về nhà . "Vợ chồng" chú Nam sau 1 trận cãi vã cũng đã đường ai nấy đi . Ba cô vì chuyện này mà như điên lên . Mặt ông lúc nào cũng lầm lì , danh lại , trước đây ông đã ít nói , giờ càng lầm lì hơn . Lam lờ mờ nhận ra giữa ba mẹ và chú Nam có mâu thuẫn gì đó rất lớn và rất lâu rồi , chứ không phải chỉ đơn giản là chuyện chị dâu em chồng xic h mịch như Lam từng nghĩ.

Nhưng đó là chuyện gì ? Lam tin chắc ba mẹ không đời nào hờ môi . Muốn biết , cô phải tìm chú Nam , hoa. may chú sẽ nói . Hy vọng khi đã rành đầu đuôi , cô sẽ nghĩ được giải pháp vờì mẹ về nhà

Bỗng dưng Lam thấy nhẹ nhõm , cô tưởng tượng gia đình mình sẽ trở lại như xưa với đầy đủ ba mẹ và con . Cô sẽ cố gắng làm sao cho ba mẹ nhích lại gần hơn , không khí trong ngôi nhà rộng lớn ấy sẽ ấm áp hơn để khi trở về sau mỗi ngày , Lam không phải chán nản muốn trở ra ngồi ở 1 quán cà phê mù mờ khói thuốc nào đó

Ngọc Lam gõ cửa lần thứ 3 mới nghe trong phòng có tiếng người vang lên , rồi Bạch Huệ thò gương mặt ngái ngủ ra

Cô ta ngạc nhiên nhìn Lam trân trối

- Ủa! Có chuyện gì à ?

Lam gật đầu

- Cháu muốn hỏi thím vài điều

Đẩy rộng cửa , Bạch Huệ uể oải

- Vào đi

Bước vào trong , L ngơ ngác nhìn vẻ bề bộn vô trật tự của căn phòng và không biết mình ngồi đâu khi vung vãi cái ghế dài kê sát góc toàn là quần áo

Gom những món lộn xộn ấy lại và dồn hết vào chiếc thùng giấy ,

Bạch Huệ hát hàm chỉ cái ghế

- Ngồi đi Lam , xin lỗi vì nơi đây không lịch sự bằng nhà em

Ngọc Lam ngần ngừ mở lời

- Chú Nam có ở đây không thím ?

- Không . Ông không biết chỗ này . Làm sao Lam tìm ra tôi tài vậy?

Lam nói

- Cháu tới vũ trường Đêm Màu Hồng hỏi thăm

Bạch Huệ gật gù

- Cũng xông xáo đó chứ . Nhưng đừng gọi tôi là thím nữa . Kịch đã hạ màn rồi . Mình cứ chị em thoải mái - Môi hơi nhếch lên , Huệ nói tiếp - Thời gian vừa qua , Lam ghét tôi lắm phải không ?

Im lặng 1 chút , Ngọc Lam bình thản trả lời câu hỏi đầy vẻ khiêu khích của Bạch Huệ.

- Cũng có ghét , chắc tại cháu... à không , em chưa hiểu gì về chị hết

- Vậy bây giờ em định tìm hiểu về cái quái gì ở tôi ?

Giọng Lam nhỏ nhẹ.

- Tại sao chú Nam phải mượn chị làm vợ ?

Bạch Huệ bật cười

- Ông ta thừa tiền muốn chơi nông vậy mà

Ngọc Lam lắc đầu

- Em nghĩ chuyện không đơn giản như thế . Suy đi ngẫm lại , em thấy kỳ kỳ . Nếu chú Nam thích chơi nông thì thiếu gì cách khác còn nông hơn nữa

Ngập ngừng 1 chút , Lam hỏi tiếp

- Dường như chú Nam cần chị làm bình phong để chọc tức 1 người đàn bà , đúng không ?

Bạch Huệ thản nhiên

- Cứ nói tiếp đi

Ngọc Lam chớp mi

- Bà ta là ai vậy ?

Với lấy cái lược , chải sơ mái tóc còn rối của mình , Bạch Huệ băng quơ nói

- Là người yêu cũ , kẻ đã phản bội ông cách đây 20 năm

Lam thẳng thốt

- Ủa! Không phải bà ta đã chết rồi sao ?

Mắt Bạch Huệ ánh lên tia ranh ma

- Ông nói thế để có cái vỏ bọc an toàn cho việc làm ám muội của mình chứ thật ra người đàn bà ấy vẫn còn sống

Lam cau mày

- Việc ám muội gì chứ ?

Nhìn Lam với vẻ thương hại , Bạch Huệ lắc đầu

- Em đừng tò mò , chả lợi lộc gì mà lại còn chuốc buồn vào thân

Ngọc Lam ngó mặt ra

- Em hiểu ý chị.

- Vậy càng tốt

Lam kéo nài

- Chị nói đi . Người đàn bà đó là ai vậy ? Tại sao chú em phải chọc giận bà ta khi cuộc tình đó qua đã 20 năm ?

Bạch Huệ chăm chú nhìn Lam

- Phụ nữ nào cũng có linh cảm với những chuyện liên can tới mình , họ luôn mơ hồ đoán được phần nào đó . Chắc em cũng vậy nên mới tìm tôi để kiểm tra xem linh cảm của mình đúng hay sai ?

Ngọc Lam im lặng vì những lời khó hiểu của Bạch Huệ . cô ta nói đến linh cảm , về việc liên quan tới mình... nghĩa là sao nhỉ? Bỗng dưng cô nghĩ ngay tới mẹ và hốt hoảng ôm đầu... không , không phải như vậy . Cô đã điên chưa mà định kéo mẹ vào mớ bòng bong tình cảm củ chú Nam ?

Giọng Bạch Huệ ngọt ngào

- Sao ? Em đoán ra người đàn bà ấy rồi chứ ? Bất ngờ quá phải không ?

Ngọc Lam ấp úng

- Chị nói bậy , không phải thế

Bạch Huệ cười khẽ

- Tôi có nói gì đâu mà bậy . Chỉ có trí tưởng tượng phong phú của em là đáng sợ thôi

Mặt Ngọc Lam đỏ rần lên . Bạch Huệ đúng là thâm . Cô ta đang chơi trò mèo vờn chuột với Lam , và đang độc ác gieo vào tâm trí cô những nghi ngờ vì Bạch Huệ có ưa gì Lam đâu . Cô ta sẵn sàng làm cô hoang mang , lo lắng để cười hả hê mà . Mục đích của Lam tới đây là để hỏi chỗ ở của chú Nam , tại sao cô lại tò mò sang chuyện khác để Bạch Huệ có cơ hội nói lung tung vậy ?

Cố dần những suy nghĩ lộn xộn qua 1 bên , Lam hỏi

- Chị biết chỗ ở hiện nay của chú Nam không ?

Bạch Huệ lắc đầu , rồi nói

- Nhưng có người khác biết...

Ngọc Lam buột miệng

- Ai vậy ?

Bạch Huệ hạ thấp giọng , gần như thì thầm

- Bà ta... Em cứ hỏi bà ta là ra ngay

- Nhưng bà ta là ai , ở đâu ? Chị úp mở như vậy em đành chịu thôi

Bạch Huệ thích thú nhìn gương mặt nhăn nhó của Lam , cô ta hất hàm hỏi

- Ai biểu em đi tìm ông Nam ? Chắc ông bố em phải không ?

Lam chưa kịp trả lời thì có tiếng gõ cửa . Bạch Huệ nhìn đồng hồ rồi lẩm bẩm

- Lại thêm 1 đứa không mời mà đến . chán ời là chán

Mặc nguyên cái áo ngủ mỏng tang , Huệ bước ra mở cửa . Lam hơi bất ngờ khi thấy Đông lăm lăm bước vào

Anh thản nhiên nhìn lướt qua cô rồi đứng tựa vào tường như không hề quen . Ngọc Lam cũng phớt tỉnh . Lúc cô đang ngần ngừ tiến thoái lưỡng nan thì Bạch Huệ cộc cằn nói

- Xéo đi cô em ! Sáng tới giờ làm phiền bao nhiêu đó quá đủ rồi . Tôi có khách , không thấy sao mà còn định làm kỳ đà

Ngọc Lam sượng sùng đứng dậy . không ngờ Huệ đổi "tông" bất thường như vậy . Còn Đông nữa , anh ta đến không đúng lúc chút nào . Nếu ngồi thêm với Huệ , biết đâu cô sẽ biết chỗ chú Nam ở.

Tiếc thật! Nhưng đành phải biến thôi

Lủi thủi bước ra đường , Ngọc Lam đi thật chậm vì cái chân còn đau . Cô chờ mãi vẫn không đón được chiếc xích lô nào hết . Sốt ruột , Lam cố đi tới ngã tư . Vừa lúc ấy cô nghe tiếng kèn xe phía sau , quay lại Lam thấy Đông.

Cô ngớ ngẩn hỏi

- Xong rồi à ? Nhanh thật

Trán Đông hơ cau lại , anh gắt

- Cái gì xong ? Cái gì nhanh ?

Ngọc Lam tròn xoe mắt

- Thì đòi nợ chớ gì nữa ? Tôi hỏi đằng hoàng sao anh gắt gỏng , nạt nộ nghe ghê thế ?

Đông bắt bẻ.

- Hỏi như vậy mà đằng hoàng . Không đầu không đuôi gì hết

Ngọc Lam xốc lại túi xách , giọng mai mỉa

- Tôi tưởng người ghét cảm ơn thường ghét luôn trò thừa bầm nên ngắt đầu , ngắt đuôi cho gọn ấy chứ . Đàn ông con trai gì nhỏ nhặt hơn cả bà Tám chần

Đông rò ga nhưng vẫn chưa chạy đi

- Định cho quá giang , nhưng mồm mép em chua quá , lết bộ có lẽ nồng độ acid sẽ giảm xuống đấy

Lam quay ngoắt người , cô hậm hực giậm chân xuống đường mà quên rằng nó còn đau... Kết quả là Ngọc Lam khụy xuống tại chỗ , mặt tái mét làm Đông hết hồn

Anh lật đặt xuống xe , bước đến bên cô

- Nè, định ăn vạ hả nhóc con ?

Ngọc Lam sùng sộ.

- Ai là nhóc con với anh ? Ai thèm ăn vạ với anh ? Tự nhiên chạy tới rồi hỏi . Vớ vẩn

Đông nói

- Tôi ghét cám ợn , nhưng cũng biết phải trái . Do đó đâu thể để em bơ vơ giữa đường với cái chân xi- cà- que như vậy được khi em là bạn thân của Tuấn

Ngọc Lam hơi bực vì cái từ "bạn thân" được Đông cố ý nhấn mạnh , nhưng cô đâu phải ngốc mà không biết anh gài mình

Chống tay đứng dậy , Lam thản nhiên

- Anh khéo nói quá! Vậy mà Tuấn bảo anh làm lì cộc lốc . Thì ra anh Tuấn không hiểu bạn chút nào

- Người không hiểu tôi là em chớ không phải Tuấn

Ngọc Lam trề môi

- Ai thèm hiểu đá tảng như anh làm gì

Nói dứt lời , cô cà nhắc bước đi . Đông leo lên xe rồi cũng kè kè bên Ngọc Lam . Anh hạ giọng

- Lên tôi chở, để Tuấn trách tôi , tội lắm . Không những chỉ Tuấn trách mà bác Hai lương y cũng sẽ phiền trách tôi nữa . Bác ấy sẽ cần nhân vì tôi mà Tuấn phải dài cổ chờ thêm nhiều ngày nữa mới được nhảy với em

Ngọc Lam tức lắm . Không ngờ những lời bác Hai nói với cô , Đông cũng biết nữa . Anh ta dựa vào đó để ghép đôi cô với Tuấn mới đáng ghét chứ

Cô ầm ực chì chiết

- Sao hôm nay anh nhiều chuyện quá vậy ?

Đông hơi nhếch môi , nhưng không cười

- À , tại tôi đang vui . Lúc nãy Bạch Huệ trả tôi được mấy chỉ vàng . Dù mới lấy lại có 1 phần 10 trị giá của chiếc xe , nhưng với tôi là thắng lợi . đây là lần đầu Huệ trả tiền tôi đó

Liếc Ngọc Lam 1 cái , Đông dò dẫm

- Chắc em đang rửa thềm tôi là đồ đàn ông bàn tiện nữ đi đòi con gái từng chỉ vàng ?

Ngọc Lam nhún vai

- Tôi đâu để ý làm gì chuyện riêng của anh

- Nhưng em thích tìm hiểu về Bạch Huệ không ? Tôi đoán chắc em chả biết nhiều về cô ta

- Tôi nghĩ anh cũng chẳng biết nhiều hơn tôi.

Đông bình thản

- Điều này chưa chắc

Ngọc Lam chầm chọc

- Biết nhiều về 1 người mà còn bị họ gạt , anh đúng là... khờ khạo , ngu ngơ
 0 hề tỏ vẻ giận , Đông nói

- Người tốt thường bị chê ngốc bởi những người ngốc hơn họ. Bởi vậy tôi không thấy phê vì những lời em vừa nói đâu . Trái lại tôi vẫn muốn làm việc thiện . Nào! Lên xe đi tôi chờ cho 1 đoạn ở đây không đón xích lô được đâu

Ngọc Lam chột què vì câu trả đũa của Đông . Anh ta cũng mồm mép lắm chứ chả vừa gì . Mới gặp 2, 3 lần , nếu mình để anh ta chờ, thế nào Đông cũng xem thường vì anh ta vốn khó chịu mà

Nghiêm nghị nhìn Đông , Lam trầm giọng

- Dù anh ghét "cám ơn" , tôi vẫn phải dùng 2 tiếng này để bày tỏ lòng mình . Tôi sẽ đi xích lô , chứ không dám làm phiền anh . Cám ơn nhé Đông khoát tay đầy quyền hành

- Tôi sẽ đón xe hộ em , có vậy mới yên tâm đối diện với bạn bè . Tuấn là thằng bạn thân nhất của tôi , không lo cho em , coi sao được Lam nhần mặt

- Tôi ghét bị ghép đôi lắm đó

- Vậy tôi xin lỗi nghe

Nhìn gương mặt có vẻ thành khẩn của Đông , Lam dịu cơn giận xuống , rồi không hiểu sao cô buột miệng

- Anh đâu đến nỗi thấy ghét như tôi tưởng

Đông hơi bất ngờ , vì câu nói của Lam , anh ngập ngừng

- Vậy sao ? 1 lời khen chân tình đủ sức làm đá tảng như tôi cảm động... đây

- Bộ từ trước tới giờ chưa ai khen anh hết hả?

- Có chứ . Nhưng khen kiểu chê như em thì đây là lần đầu

Ngọc Lam tủm tủm cười . cô tò mò nhìn gã thanh niên đang chống chân ngồi trên chiếc Dream . Trông gã cũng hay hay đấy chứ . Tự nhiên Lam thấy ngại khi nhớ lại những lời cô nhận xét về Đông với Tuấn... Mồm Tuấn thông tin rất nhanh , chắc chắn những nhận xét đó Đông đã nghe hết rồi . Cô đúng là chủ quan , thiển cận và đầy thành kiến...

Giọng Đông vang lên ngắt ngang mạch suy nghĩ của Lam

- Tâm đắc việc gì mà cười 1 mình vậy ?

- Ồ không ! Tôi đang tìm xem anh còn điểm gì đáng khen kiểu chê này nữa không.

- Em đã tìm ra chưa ?

Ngọc Lam lắc đầu

- Hy vọng sẽ tìm ra ở lần gặp sau

Mắt Đông sáng lên

- Lần sau à ? Tôi mong ngày đó mau đến

Lam cong môi

- Mong để làm gì ?

Đông cười thật tươi

- Để được nghe khen theo cách ngược đời

Ngọc Lam cũng cười . Cô ngạc nhiên nhận ra khi cười gương mặt rất đàn ông của Đông trông rất quyến rũ . Đôi mắt nâu của anh nheo nheo tạo thành cái đuôi dài thật đa tình làm Lam ngỡ ngàng mất mấy giây

Quay mặt đi , Ngọc Lam trấn tĩnh lại . Cái quái gì thế nhỉ! Cô đâu phải dạng yếu bóng vía , sao tim đập thình thịch vì 1 nụ cười thế này ?

Bối rối , Lam đưa tay ngoắc rồi rít 1 chiếc xích lô còn títt đằng xa , rồi thở re nhẹ nhõm khi chiếc xe ấy đang chờ khách...

Rõ ràng từ thâm tâm , Ngọc Lam muốn cứ đứng đây với Đông . Điều này thật không nên chút nào ! Cô ngậm tăm chẳng biết sẽ nói gì với Đông . Chiếc xích lô khác trờ tới , Ngọc Lam ngần ngừ , nhưng Đông đã nhanh nhẹn ngoắc lại

Tự nhiên Lam hơi dỗi , cô bậm môi leo lên xe không nói tiếng nào

Đông khom người xuống sát mũi chiếc xích lô

- Có nhán Tuấn gì không cô bé ?

Ngọc Lam trừng mắt làm thinh , Đông lại cười

- À quên! Em không thích gán ghép . Thôi hãy để mọi việc diễn ra tự nhiên như nó đã từng diễn ra vậy

Chiếc xe từ từ lăn bánh . Đông nhìn theo , lòng nhuốm chút băng khuâng . Nhưng con gái là chúa rắc rối , đừng thấy cô ta dễ thương mà cảm . Bạch Huệ vẫn còn là bài học mới tinh để anh phải dè chừng phụ nữ . Tốt nhất hãy chúí mũi vào công việc . Chiếc máy vi tính và những thông tin mới về tin học dù khô khan vẫn đáng cho Đông quan tâm hơn con gái . Nếu nhúc đầu mỗi mắt thì vào quán để thư giãn . Anh rất ghét về nhà . Mà anh thì có những 2 nhà để về Ở bên ngoại , anh chịu không nổi sự chăm sóc quá đáng của bà ngoại , cũng như mồm miệng chí chóc của dì Hải và chị Tú . Còn về nhà , Đông lại sợ cái không khí lạnh lẽ , buồn hiu của 1 gian sơn rộng lớn , đầy đủ tiện nghi , nhưng chỉ có 2 người đàn ông 1 già 1 trẻ ở . Ba anh đêm nào cũng đi chơi đến khuya mới về , Đông cũng chẳng thua kém ông về khoản này . Nhưng chơi mãi cũng chán . Anh như chiếc thuyền , nan trôi bèo bồng đến lúc muốn tìm cho mình 1 bến đỗ . Nhưng cái bến ấy đang ở đâu nhỉ?

Đông lắc đầu cười 1 mình . Gia đình anh mà điển hình là ông bố thay

vợ và nhân tình còn hơn thay áo đã làm anh sợ khi nghĩ đến việc dừng chân bên 1 người . Tình yêu không đơn giản như trong phim ảnh . Nhưng lẽ nào sau khi bị 1 cú choáng đầu đời , anh không yêu được nữa ?

Phố Bụi Hồng

Chương 4

Vừa dừng xe trong sân nhà , Đông đã nghe tiếng Kim Tú cười giòn giã . Anh ngạc nhiên bước vội vào phòng khách và thấy ở salon , bà chị họ hay cau có cần nhần của mình đang tươi cười như hoa kể bên ông Việt kiều , người quen của dì Linh

Thấy anh , cả 2 hơi khựng lại , nhưng liền tức thời Kim Tú tíu tít - lại đây , lại đây Đông... Để chị Tú giới thiệu... anh Nam chỗ quen biết cũ với dì Linh nhà mình . Ảnh là người đại diện của hãng S đang tìm điểm để đặt chi nhánh ở Sài Gòn đó

Đông lịch sự chìa tay ra bắt bàn tay mềm nhão của người khách

Ông Nam mỉm cười thật nhã nhặn

- Mấy lần trước tới thăm chị Linh , tôi đã gặp qua Đông , nhưng mãi hôm nay mới có dịp trò chuyện

Vừa ngồi xuống kể bên Kim Tú , Đông đã nghe cô nỏ 1 hơi

- Anh Nam không biết đâu , Đông coi vậy chứ còn ham vui lắm . Đã đi làm rồi mà vẫn không quan tâm gì tới sự nghiệp hết . Nếu có điều kiện theo anh học hỏi thì quả là may mắn cho nó

Ông Nam có vẻ khiêm tốn

- Ôi! Kim Tú quá lời rồi ! Chỉ sợ cậu Đông chê anh thôi

Đông làm thinh , nhưng trong lòng khó chịu vô cùng . Anh đứng dậy , giọng lịch sự.

- Chú Nam ngồi chơi , cháu xin phép...

Kim Tú tròn mắt ngơ ngây

- O! Sao lại chú ? Anh Nam còn trẻ mà . Cái thằng đĩnh đoảng thiệt Bước lên lầu , Đông vẫn nghe giọng Tú vọng theo

- Anh đừng trách , cái thằng này đang thất tình . Nó yêu nhầm con nữ tặc , con này gặt tình lẫn chiếc Dream rồi bỏ, thằng Đông đâm ra hơi từng từng

Vào phòng , Đông nằm vật ra giường . Cổ nén tiếng chửi thề , anh lằm bằm

- Cái bà trời thần quả thật hết biết . Sao lão Việt kiều này lại ở không ngồi nghe bà nói kìa ? Chà! Có khi nào 1 mối tình vượt đại dương đang đưỢc tình thành không ? Nếu có , mình cũng mừng vì khỏi vì viêm màng nhỉ?

Cho tay vào túi áo , Đông lấy ra mấy chỉ vàng được xâu lại trong 1 sợi chỉ đỏ.

Tưng từng chúng trong tay , Đông nhếch mép... Thật ra anh có phải là người nhẫn tâm , nhỏ mọn khi kiên trì đòi cho bằng được số vàng bằng trị giá cái xe Dream không ?

Kim Tú và cả Tuấn đều đã không dối khi nói Bạch Huệ là người yêu của Đông . Cô là mối tình đầu khờ khạo của anh . Tiếc rằng mối tình ấy đã qua rồi , khi cả 2 còn học chung

Ngày đó anh yêu thật lòng , còn Bạch Huệ thì đùa . Đông được ném nụ hôn đầu run rẩy từ đôi môi của cô . Nhưng Đông cũng sớm nhận thấy Bạch Huệ không chỉ yêu mình anh , cô bồ bịch lung tung với những gã trai non túi rủng rỉnh tiền như anh . Thực chất Huệ là 1 cô gái đua đòi , ham chơi , gia đình cô thuộc loại trung lưu nhưng vẫn không đủ sức cung phụng cho con . Bạch Huệ bám vào bọn con trai và sống bằng tiền của chúng

Đông là 1 trong những gã khờ khạo này . Anh đã đau khổ , uất hận , nhục nhã khi nhận ra mình chỉ là con mồi của Bạch Huệ , để rồi ngay sau đó anh dứt khoát đoạn tình với cô . Suốt mấy năm liền , Đông không nghĩ đến chuyện yêu đương chân thật . Anh quen kiểu qua đường rất nhiều , trái tim anh không dễ rung động như xưa . Vậy mà vừa gặp lại Huệ vài ba lần sau 1 thời gian dài chia tay , Đông đã cho cô mượn chiếc Dream mới cóng của mình

Bây giờ nằm nghĩ lại , Đông vẫn không hiểu tại sao hôm đó anh lại ga lãng dữ vậy , trong khi anh chả còn chút tình cảm nào với Huệ hết Mất xe , về nhà nghe ngoại than vắn thở dài , nghe dì Hải cằn nhằn , nghe chị Tú đồng đành mắt .. ngu . Anh tức đến phát ốm , nhưng vẫn chưa dám hó hé , mà chỉ thấy rằng mình đúng là ngu

Chính vì giận bản thân , nên Đông nhứt quyết đòi nợ Bạch Huệ không chút khoan nhượng . Với số vàng vừa thu lại , có lẽ anh nên gọi bà ngoại là tốt nhất

Nhỏm người dậy , anh trở xuống nhà . Ngang phòng ăn , Đông nghe giọng Kim Tú gắt gỏng

- Dì khỏi dạy đời , từng này tuổi , tôi không dễ bị người ta dụ đâu

Ngạc nhiên , anh bước vào đúng lúc bà Linh lên tiếng phân bua

- Tôi không dám dạy đời , nhưng ôi phải nói để cô biết cậu Út Nam khó hiểu lắm , cô muốn kết bạn hay quan hệ làm ăn phải tìm hiểu cho

kỹ . Sau này có buồn vui gì đừng trách tôi đó

Đồng tò mò

- Bộ chị định làm ăn với ông Nam à ?

Kim Tú dài giọng

- Thì định giới thiệu anh ấy với công ty của chị chứ đã làm ăn đâu .

Sao mấy người nhiều chuyện quá

Đồng nhún vai

- Có ai nói gì đâu mà nhiều chuyện

Kim Tú bĩu môi

- Kim Tú này đã quen ai , bảo đảm họ phải tốt , chứ không phải hạng lừa tình gạt tiền như con bồ của mày đâu

Đồng cau nhàu

- Chuyện xưa quá rồi , sao chị nhắc hoài vậy ?

Kim Tú cười cười

- Phải ôn có tri tân chứ em - Hất mặt về phía bà Linh , Kim Tú nói khời khời - Bụng dạ người ta khó lường lắm . Họ thích chê bai những cái họ không được

Dứt lời , Tú ngoe nguẩy bỏ đi , bà Linh nhìn theo chắt lưỡi

- Trời ơi! Cậu nghe có lọt lỗ tai không ?

- Ôi! Dì chấp nhất bà làm gì ? Nhưng tại sao hôm nay ông Nam lại trò chuyện với bà vậy ?

Bà Linh thở dài

- Hôm kia đi làm về , cô Tú nói có gặp Út Nam trong công ty , 2 người nhận ra nhau và đã nói chuyện . Tôi tưởng họ chỉ xả giao thôi , ai dè hôm nay cậu Nam tới đây thăm cô Tú nữa . Tôi lo lắm

Đồng nói

- Dì lo cái gì ? Ai cũng già đầu hết rồi . Hơn nữa , chị Tú là bà chằn , đâu dễ bị ai ăn hiếp

Vò vò cái khăn lau chén trong tay , bà Linh rầu rĩ

- tôi không ổn cô Tú quen với cậu Nam chút nào hết . Cô ấy chỉ giỏi độc mồm , chứ có sâu sắc hơn ai đâu . Lỡ có huyên , tôi khó xử lắm

Đồng ngồi xuống

- Bộ Ông Nam là người không tốt à ?

Bà Linh do dự.

- Không phải! Nhưng mà... chắc! Có nói cậu cũng không hiểu hoàn cảnh của cậu Nam đâu . Tội thì cũng tội thật đó , nhưng chê trách thì cũng có nhiều điểm đáng chê lắm

Bà Linh vừa dứt lời Đồng đã nghe giọng Kim Tú vang lên ngay cửa phòng

- Thí dụ như điểm nào ? Dì nói tôi nghe thử coi

- Xin lỗi cô , tôi không nói được

- Tại sao vậy ?

Bà Linh làm thình , Kim Tú khoanh tay trước ngực

- Hồi xưa dì là người ở hầu hạ anh Nam , bây giờ dì làm việc cho nhà tôi . Dì không có tư cách nào để phê phán chủ mình hết

Đông ngắt lời

- Chị nói khó nghe quá

- Đó là sự thật , lâu lâu phải nhắc không thôi họ được bằng chặn lại lần đầu

thấy bà Linh nhấn nhục làm thình , Kim Tú dần thêm 1 câu

- Dì phải nhớ , bây giờ ảnh là bạn của tôi , muốn nói tới ảnh nên cần thận đó

Nhìn Kim Tú kênh kiệu bước lên lầu , Đông ái ngại chắc lưỡi

- Dì đừng để bụng những lời chị Tú nói

Bà Linh lắc đầu

- Tôi không giận nhưng thấy lo

Đông chẳng đoán được bà Linh lo chuyện gì , anh đứng dậy định bước qua phòng ngoại thì nghe giọng bà ngập ngừng

- Tối nay cậu rảnh không ?

Đông ngạc nhiên

- Rảnh . Chị vậy dì Linh ?

Bà Linh rụt rè

- Tôi định nhờ cậu chở tới nhà cậu Nam

Đông sốt sắng

- Được! ăn cơm xong mình đi

- Nhưng cậu đừng nói với cô Tú nghe

Đông khoát tay

- Dì khỏi lo . Tôi cũng sợ cái miệng của bà chằn ấy lắm

Bà Linh gượng cười

- Vậy cảm ơn cậu trước

Trợn mắt vì thái độ khách sáo của bà Linh , Đông định đùa vài câu cho bớt nặng nề nhưng bà đã tắt tả bước đi

Tại sao dì ấy lại khẩn trương đến thế nhỉ? Thật ra ông Nam là người thế nào mà dì Linh không muốn chị Tú giao du với ông ấy ?

không phải người tò mò , nhưng tự nhiên Đông muốn tìm hiểu người đàn ông này . Anh nhún vai nhìn theo bà Linh

Bấm chuông ngôi nhà tương đối bề thế , sang trọng , Đông bình thản đứng chờ . Anh chẳng biết bà con của ông Nam là người thế nào mà

nhất định dì Linh không chịu đích thân tới nhà tìm ông ta . Dì năn nỉ

Đông vào mời ông Nam ra quán nước ở đầu đường cho dì gặp

Đã lỡ làm ơn phải làm ơn cho trót . Đông đành đóng vai khách bất đắc dĩ cho rồi

Nghe tiếng cổng sắt lách cách mở , Đông quay vào và ngạc nhiên kinh khủng khi thấy Ngọc Lam.

Đông khó khăn mở lời khi cô đứng im re nhìn anh

- Ngọc Lam ở nhà này à ?

Lam gật đầu , may cau lại vì câu hỏi của Đông.

- Anh định tìm ai ?

Đông bỗng lúng túng

- Tôi tìm ông Nam , Việt kiều... - Rồi như đoán ra , anh sửng sốt -

Ông ấy là chú của Lam à ?

Ngọc Lam nhìn anh với vẻ lạ lùng

- Đúng rồi . Nhưng chú Nam đâu còn ở đây nữa . Anh quen thế nào với chú ấy ?

Khi Đông không biết trả lời sao vì sự việc diễn biến quá bất ngờ thì Ngọc Lam đã hỏi tiếp

- Phải anh quen chú ấy qua Bạch Huệ không ?

Đông lắc đầu , giọng thành thật

- Thật ra tôi biết ông Nam mấy năm trước rồi , nhưng không ngờ ông ta chính là ông chồng hờ của Bạch Huệ.

Ngọc Lam cắn môi vì lời Đông vừa nói . Thì ra nghi ngờ của cô là đúng , ông Nam từng về nước nhiều lần chứ không phải đây là lần đầu như đã nói dối . Ba mẹ cô có biết chuyện này không ?

Đắn đó 1 chút , Lam trầm giọng

- Anh biết chú Nam trong trường hợp nào ?

Đông trả lời thật tự nhiên

- Chú ấy ghé thăm người quen ở trong nhà tôi

Ngọc Lam nhíu mày

- Ai vậy ?

Đông thần nhiên

- Dì Linh . Tối nay dì ấy nhờ tôi đến tìm ông Nam

Lam tò mò

- Dì Linh của anh già hay trẻ?

- Dì ấy gần 50 rồi

Lam ngập ngừng nhìn Đông.

-Ồ! Lẽ nào lại là...

Đông có vẻ ngạc nhiên

- Ủa! Bộ em cũng quen dì ấy ?

Không trả lời anh , Lam hỏi tiếp

- Dì Linh có 1 nốt ruồi ngay cằm phải không ?

Đông cười

- Đúng phóc

Ngọc Lam nhìn Đông trôn trối

- Sao lạ vậy ? Dì Linh là dì của tôi mà . Sao cũng là dì của anh nữa ?

Đông nhỏ nhẹ.

- Tôi có nói dì ấy là dì của tôi đâu . Và cũng chưa chắc dì ấy là dì 1 tiểu thư như em

- Tại sao anh nghĩ vậy ?

- Vì tôi chưa bao giờ nghe dì Linh nhắc tới ngoài bà mẹ đã chết

Ngọc Lam lầu bàu

- Nếu gặp được dì ấy sẽ biết ngay chứ gì

- Dì Linh đang chờ tôi ngoài đầu đường , em cần ra xem mặt không ?

Ngọc Lam hất mái tóc qua 1 bên

- Đi thì đi

- Đừng than đau chân đó nghe

Lam tròn mắt

- Anh không chờ tôi à ?

- Em không nhờ tôi đâu dám

Đóng cánh cổng lại , Ngọc Lam mồm mép

- Tôi đi bộ sợ mất thời gian của anh thôi

Đông tủm tỉm

- Em sợ đúng đó , với tôi ,thời gian quý lắm . Nào , mời lên xe

Ngọc Lam vịn nhẹ vào hông Đông , cô nghĩ vẫn chưa ra tại sao dì

Linh là chị của mẹ , nhưng lại muốn gặp riêng chú Nam , em ba . Mọi quan hệ này có gì bí mật mà dì lại không đích thân vào nhà tìm chú ấy để phải nhờ Đông chứ ?

Cô tò mò

- Anh và dì Linh quen biết ra sao ?

Hơi nghiêng đầu ra sau , Đông nói

- Dì ấy là người giúp việc cho gia đình tôi , nghe đâu hồi xưa má dì

Linh là vú nuôi của ông Nam mà

Ngọc Lam thẳng thốt

- Ủa , vậy sao ?

Cô vừa dứt lời , Đông cũng vừa ngừng xe trước 1 quán sinh tố vắng khách . Nhìn vào trong , Ngọc Lam dễ dàng nhận ra dì Linh qua vóc dáng mập mạp của bà

Cô reo lên

- Dì Linh

Đang lơ đãng nhìn mấy bức tranh trên vách , bà Linh giật mình nhìn ra rồi hốt hoảng đứng bật dậy

- Con đi đâu vậy Lam ?
 Cố gắng bước không cà nhắc , Ngọc Lam nhí nhảnh
 - Đi xem phải dì là dì không ?
 Xoa 2 tay vào nhau , bà Linh ấp úng
 - Nghĩa là sao chứ ?
 Đợi Đông bước đến gần mình , cô mới nói
 - Anh ta bảo dì không phải là dì của con
 Mặt bà Linh hơi tái đi
 - 2 người quen nhau à ?
 Ngọc Lam ngồi xuống ghế Đông vừa kéo ra
 - Tội con là bạn thân mà . Lúc nãy nghe anh Đông nói , con nghi
 ngay là dì . Sao dì không vào nhà ?
 Bà Linh ngấp ngừng nhìn Đông . Anh té nhị đứng dậy
 - Em và dì Linh cứ nói chuyện , anh đến nhà Tuấn mượn mấy cuốn
 sách
 Mỉm cười với bà Linh , Đông nói
 - 1 lát cháu sẽ trở lại
 Lam hỏi ngay
 - Sao dì lại quen Đông vậy ?
 Bà Linh trả lời
 - Lâu nay dì giúp việc cho ngoại cậu ấy mà . Chú Nam đâu ? Sao
 Đông lại đưa con ra đây ?
 Ngọc Lam cười rất tự nhiên
 - Tại chú Nam hết ở nhà con rồi
 - Ủa , vậy hôm rày cậu Nam ở đâu ?
 Mặt Lam bỗng xụ xuống
 - Con không biết . Đạo này nhà con lộn xộn lắm . Ba mẹ giận nhau
 đến mức mẹ ra tiệm vải ở luôn rồi
 Bà Linh thẳng thốt
 - Có chuyện đó nữa à ?
 Ngọc Lam rầu rĩ
 - Tại lâu quá dì không ghé nên không có biết , cả tháng nay con rầu
 muốn chết . Ngày nào đi học về cũng ra tiệm vải với mẹ cho bà vui ,
 tới thì ở nhà với ba cho ông vừa lòng . Thật tình con không biết 2
 người giận vì lý do gì nữa . Nếu vì chú Nam , thì chú đã đi rồi , sao
 mẹ còn chưa chịu về ?
 - Ba mẹ con giận nhau vì chú Nam sao ?
 Ngọc Lam gật đầu
 - Con nghĩ là như vậy dù 2 người không nói ra . Mà chú ấy thấy ghét
 lắm , có ở chung dì mới biết . Người gì kỳ cục

Bà Linh hấp tấp hỏi

- Kỳ như thế nào ?

0 trả lời , Ngọc Lam hỏi lại

- Dì tìm chú Nam chi vậy ? Bộ dì quen chú ấy hả?

Bà Linh ngập ngừng

- Dì cũng mới biết cậu Nam đây thôi

Rồi không đợi Lam hỏi tiếp , bà nói 1 mạch

- Cậu Nam nhận chuyển hộ tiền của bạn cậu ấy ở Cali cho 1 thân nhân sát nhà dì tận Lái Thiêu . Họ nhờ dì hỏi thăm xem chừng nào cậu Nam qua bến để họ gởi quà . Con biết đó , ba con đâu thích dì , nên dì ngại vào nhà

Ngọc Lam làm thinh nghe bà Linh nói dối . Cô hỏi gặng lại

- Trước đây dì chưa bao giờ gặp chú Nam sao ?

- Chưa ! Mãi đến khi thấy cái địa chỉ dì mới đoán ra cậu Nam là em cậu Quốc

Ngọc Lam khen khơi khơi

- Công nhận dì có bộ điện tử dễ sợ. Nếu là con , chưa chắc con đoán được như thế

Bà Linh cười gượng

- Anh em phải có nét giống chứ

Rồi bà lảng sang chuyện khác

- Mẹ không nói tại sao giận ba à ?

Lam nhìn bà Linh

- Mẹ trách ba ích kỷ, không tin mẹ, chỉ có vậy mà bỏ nhau , chuyện y như đùa - Chồng tay dưới cằm , Ngọc Lam bất ngờ hỏi - Tại sao hỏi đó mẹ ưng lầy ba ? Dì biết không dì Linh ?

Bà Linh trả lời như 1 phản xạ.

- Dì không biết . Ở... thì 1 người thương nhau mà

Ngọc Lam lắc đầu , giọng nghiêm lại

- Có phải là ngoại ép mẹ con không ?

Bà Linh kêu lên

- Sao con lại hỏi vậy ? Làm gì có chuyện đó

Ngọc Lam im lặng . Cô không hiểu sao mình lại hỏi dì Linh như thế .

Ý tưởng này chưa bao giờ xuất hiện trong tâm tưởng cô . Lý do gì đêm nay Lam lại muốn tìm hiểu về chuyện tình cảm ba mẹ bằng 1 câu hỏi đầy tính chất lên án bà ngoại mình vậy ?

Với Lam , bà mãi mãi là người xa lạ. Hồi bà còn sống , mẹ chưa bao giờ đưa cô về Lái Thiêu thăm ngoại , trừ những lần ngoại đến nhà cô tại Sài Gòn , Lam mới được bà ôm hôn hít vuốt ve . Nhưng mẹ cũng không để bà ôm cô lâu , chừng 1 chút là mẹ đã bảo Lam đi chỗ khác

chơi , để người lớn nói chuyện (154)

Càng lớn Lam càng xa lạ với ngoại , vì vậy khi bà mất , cô có buồn , nhưng khổ nỗi cô không sao khóc được

Đứng trước quan tài của bà , Lam chỉ thấy sợ . Cho tới bây giờ mỗi khi nhớ về ngoại mình , cô đều day dứt nghĩ: Tại mẹ không thương ngoại , nên tình cảm của cô đối với bà cũng lạt lẽo . Nhưng tại sao mẹ lại không thương ngoại ? Ngọc Lam chưa bao giờ giải đáp được . Câu hỏi cô vừa hỏi dì Linh có phải là giải đáp không ?

Bất giác Ngọc Lam thở dài , bà Linh lo lắng

- Con đừng nghĩ bậy nhen! Ba mẹ con rất thương nhau . Nhưng vợ chồng nào chả có lúc giận hờn . Ngày mai dì sẽ ra tiệm gặp mẹ con để khuyên giải . Thế nào Bích Kiều cũng trở về nhà

- Nếu được vậy con mừng lắm . Chỉ sợ mẹ không chịu nghe lời dì thôi

Bà Linh không nói gì , 2 người bỗng rơi vào im lặng . Ngọc Lam đắn đo mãi vẫn chưa biết có nên lật tẩy dì Linh chuyện chú Nam không ? Nếu có , cần bắt đầu như thế nào cho dì đừng tự ái . Rồi nếu dì vẫn chối , cô sẽ làm sao ?

Đang băn khoăn , Lam bỗng nghe bà Linh hỏi

- Con và Đông quen nhau lâu chưa ?

Mặt Ngọc Lam hết sức thành thật khi nói dối

- Dạ lâu rồi! Nhưng con chưa cho ảnh tới nhà chơi lần nào vì ba con khó tính quá

Bà Linh hạ giọng

- Con gái có ý tứ là tốt . Nhớ là có thân cách mấy cũng không kể chuyện gia đình xao xáo với người ta , họ sẽ coi thường mình đó

- Dì thấy Đông là người thế nào ?

Bà Linh ngập ngừng

- Tính cũng dễ thương , nhưng ở nhà ai cũng chê cậu ấy đại gái

- Trời! Cái mặt cô hồn vậy mà đại gái ?

Thấy Ngọc Lam có vẻ không tin , bà Linh liền hỏi

- Con có hay chuyện Đông cho nhỏ bồ chiếc Dream không ?

Ngọc Lam gật đầu

- Con có nghe chuyện này , nhưng chính xác thế nào thì Đông đâu có nói thật . Vậy dì biết nhỏ bồ của ảnh không ?

Bà Linh bĩu môi

- Nó tên Bạch Huệ . Gia đình Đông rành con nhỏ này quá mà . Trước kia 2 đứa quen nhau . Được 1 thời gian con bé chê cậu ta và cặp thằng khác . Đạo ấy , Đông buồn nên ở nhà lo dữ lắm . Bẵng đi 1 thời gian dài , tưởng cậu quên rồi , ai ngờ con nhỏ xuất hiện và lần

này cậu ta đã biếu không nó chiếc Dream . Thử hỏi có đại không ?

Ngọc Lam chớp mắt

- Theo ý dì , Đông vẫn còn nặng tình với Bạch Huệ hả?

Bà Linh lắc đầu

- Dì không biết , nhưng ở nhà ai cũng nói vậy hết

Lam tò mò

- Mẹ ảnh mất rồi , vậy ở nhà của Đông gồm những ai ?

- Có bà ngoại , bà dì và bà chị họ. Ba bà ấy bà nào cũng khó chịu hết

Ngọc Lam chống tay dưới cằm và nhớ lại gương mặt đấng đấng sát

khí của Đông khi anh ta tới đòi nợ Bạch Huệ . Có thật anh rất hận cô

ta không nhỉ? Thì ta trước kia 2 người có thời đã yêu thắm thiết .

Chính vì yêu nên khi gặp lại Đông mới mềm lòng cho Huệ mượn xe

Lam lơ lửng hỏi

- Chắc lúc bị quýt chiếc Dream , Đông nghe dĩa toi bời ?

- Cậu ấy lớn rồi nên chả ai mắng gì , chỉ có bà chị họ lâu lâu lại moi

chuyện này ra mai mĩa . Không biết sau lần này , cậu to đã tỉnh hồn

chưa hay vẫn sẵn sàng tha thứ để chờ con bé ấy quay lại

Ngọc Lam vụt nói

- con nghĩ Đông không mê muội đến thế đâu . Hiện giờ ảnh rất hận

Bạch Huệ.

Bà Linh ngớ ngàng

- Sao con biết ?

- Vì con thấy ảnh bám theo cô ta để đòi cho bằng được nợ. Sáng nay

Huệ phải trả cho Đông trước mấy chỉ vàng

- Con cũng quen Bạch Huệ sao ?

Mắt Ngọc Lam hấp háy

- Nhà con ai cũng quen Bạch Huệ hết . Cô ta chính là thím Nam mà

chú Nam giới thiệu với ba mẹ là vợ chú cưới tận bên Mỹ

Bà Linh há hốc mồm

- Cái gì ? Con nói là... là...

Ngọc Lam thần nhiên

- Thì con đã bảo chú Nam rất kỳ cục mà

Bà Linh liếm môi

- Đông có biết chuyện này không ?

Ngọc Lam khoát tay

- Biết hay không đâu liên quan tới chú Nam . Cũng chả ảnh hưởng gì

tới Đông khi anh ta và Bạch Huệ chẳng còn tình cảm

Mặt bà Linh xụ xuống

- Nhưng cậu ta sẽ đánh giá gia đình con

Giọng Ngọc Lam tỉnh queo

- Vậy ai sẽ đánh giá bản thân ảnh ?

Bà Linh lo lắng

- Nhưng Đông có biết không ?

Ngọc Lam làm thinh , cô nhìn bà Linh thật lâu mới nói

- Tại sao dì nói dối là mới biết chú Nam trong khi ngày xưa chính ngoại đã nuôi nấng chú ? có uẩn khúc gì giữa chú Nam và ba mẹ con vậy ? Dì nói đi

Bất ngờ vì những lời của Lam , bà Linh ngơ mặt ra . Vừa lúc ấy Đông tươi cười bước vào quán . Anh tùm tùm hỏi

- 2 dì cháu tâm sự hết chưa? Nãy giờ từ nhà Tuấn về đây tôi cứ suy nghĩ và thấy cuộc sống luôn dành cho người ta những bất ngờ . Nội ngày hôm nay tôi nhận được mấy cái bất ngờ liên tiếp luôn

Ngọc Lam ậm ự.

- Tôi cũng như anh , đêm nay không chừng sẽ khó ngủ.

Bà Linh bỗng nói

- Dì phải về để cậu Đông còn làm việc nữa

Đông xua tay

- Không sao đâu . Cứ ngồi thêm chút nữa

Bà Linh cương quyết

- Ở nhà công việc còn nhiều lắm . Tôi phải về ủi quần áo cho cô Tú

- Lại bà Tú . Dì để bà ấy tự làm đi

- Không được đâu cậu . Đó là công việc của tôi mà

Nhìn bà Linh nhần nhục ngó xuống đất , lòng Ngọc Lam bỗng đau nhói lên khi nhớ đến lời Đông lúc nãy . Khó có thể tin 1 tiểu thư như cô lại có 1 ba dì đi ở cho người ta . Mẹ Lam từng nói mỗi người có 1 hoàn cảnh sống , 1 số phận riêng , bà không giúp gì cho chị ruột của mình hết vì cái số của dì Linh là phải như vậy

Lam còn quá trẻ để hiểu thế nào là số phận của 1 con người . Cô chỉ thấy bất nhẫn khi nhìn chị giúp việc cho nhà mình bị mẹ sai bảo đủ chuyện , rồi liên tưởng đến dì Linh

Chưa bao giờ mẹ cho Lam biết chỗ dì Linh làm . Dì cũng như ngoại trước đây , nếu không đến thăm Lam thì thôi , cô có nhớ cũng chẳng biết đâu mà tìm

Bên giòng họ nội , Lam đã không có họ hàng , bên họ ngoại cũng kể như không . Nhiều lúc cô thèm có 1 ông anh , bà chị để vò vãnh nũng nịu hay thèm được 1 đứa em nhằm bắt nạt vô cùng . Nhưng Lam chỉ có 1 mình . Khái niệm về thân bằng quyến thuộc với cô thật xa vời .

Bởi vậy khi nghe tin chú Nam sẽ về ở chung nhà , Lam đã mừng vô cùng , rất tiếc người chú ấy lại đem đến cho cô quá nhiều bực bội .

Gia đình vốn ít người của cô giờ phải chia đôi , mà về với bên nào

Lam cùng buồn hết

Cô chủ động đứng lên trước

- Con cũng phải về , vì lúc này đi đâu có nói với ba

Đông nhiệt tình

- Tôi đưa em tới cổng nhà ?

Vì muốn tìm hiểu thêm đôi điều về dì Linh , Lam gật đầu . Bà Linh kéo cô ra 1 góc

- Nhớ không được nói gì về cậu Nam , về gia đình con với Đông.

Lam mỉm cười

- Con biết mà! Dì có rảnh tới thăm mẹ con

Ngồi sau lưng Đông , cô không nói lời nào . Anh bâng quơ lên tiếng

- Dì Linh lạ thật ! Vậy mà lâu nay luôn bảo mình là không có bà con

Thấy Lam vẫn im re , anh trầm giọng

- Xin lỗi , tôi nói nhiều quá (162)

Lam thở dài

- Anh đâu có nói sai , cần gì phải xin lỗi . Từ thuở nhỏ , tôi đã nhận ra những người trong gia đình mình có thói quen chối bỏ nhau

- Lam dùng từ lạ ghê . "Thói quen chối bỏ nhau" ấy được thể hiện thế nào ?

- Thì như anh đã nghe . Dì Linh luôn bảo mình không có bà con .

Trong khi đó mẹ tôi quan niệm rằng , mỗi người có 1 hoàn cảnh sống , 1 số phận riêng , để chối bỏ việc giúp đỡ chị mình . Nghĩ mãi tôi vẫn không hiểu giữa mẹ tôi và dì Linh , bà bây giờ thêm chú Nam , đã có chuyện gì xảy ra . Tại sao lúc này dì ấy bảo chỉ mới biết chú Nam đây thôi

Giọng Đông hơi ngạc nhiên

- Dì Linh nói thế à ? Theo tôi thấy , chú Nam là mối bận tâm của dì Linh . Lần đầu chú ấy ghé thăm dì Linh là cách đây độ 2 năm . Tôi còn nhớ , khi chú Nam về rồi , dì ấy thất thần lo lắng suốt cả tuần , đến mức bà chị họ khó chịu của tôi cầu nhàu bực bội vì tội quên đầu quên đuôi của dì ấy . Bà ngoại tôi cho rằng , tại dì Linh vui quá nên lo ra . Nhưng tôi lại nghĩ khác

Ngọc Lam quan tâm

- Anh nghĩ thế nào ?

Đông có vẻ quả quyết

- Tôi nghĩ dì Linh đang quẩn trí vì 1 mối lo nào đó . Sau này ông Nam thường ghé nhà tôi hơn và tôi nhận ra điều mình nghĩ là đúng

Ngọc Lam ngó mặt ra

- Vậy dì Linh sợ cái gì ?

- Tôi không biết

- Dì Linh tìm chú Nam làm chi, anh biết không ?

Đồng gật đầu

- Biết! Nhưng chuyện này liên quan tới gia đình tôi . Có thể không nói được chứ ?

Ngọc Lam hơi châm chọc

- Gia đình anh cũng có bí mật nữa sao ?

Đồng bật cười

- Chuyện này cũng chả có gì bí mật . Nhưng nếu bây giờ nói ra thì sau này đâu còn lý do để tôi tìm em . Nếu muốn nghe , đợi ngày mai , 5 giờ chiều ở quán Vườn Áo Mộng . đồng ý chứ ?

Ngọc Lam nhảy xuống khi Đồng dừng xe trước nhà . Cô kéo nài

- Nhưng anh phải nói hết những điều anh biết về chú Nam và cả dì Linh cho tôi nghe đó

Đồng nheo nheo mắt

- Không thành vấn đề . Chỉ sợ những điều tôi biết chả có gì lạ đối với em hết . Thôi! Hẹn chiều mai nhé

Ngọc Lam đẩy cửa bước vào . Tới phòng khách , cô thấy ông Quốc nét mặt hầm hầm đang ngồi trên salon

Ông cau có hỏi trống

- Đi đâu vậy ?

Ngọc Lam bình thản đáp

- Lúc này dì Linh tới , con ra quán sinh tố ngồi nói chuyện với dì mà quên xin phép ba

Ông Quốc sa sầm mặt

- Bà ta tới làm gì ?

Lam nhỏ nhẹ.

- Dì Linh tưởng chú Nam còn ở đây nên tới tìm chú

Ông Quốc bực bội hừ lên 1 tiếng . Lam thấy mặt ông nhăn nhúm lại đau đớn . Vết sẹo nằm bên má trái ông run lên làm khuôn mặt càng khó coi hơn . Chỉ cần nhìn , Lam cũng biết ba cô đang giận ghê lắm . Ông từng ghét dì Linh ra mặt mỗi khi dì ấy tới thăm mẹ cô . Lam không hiểu có phải tại ba ghét dì Linh nên mẹ mới lạnh nhạt , xa lánh chị mình không . Nhưng từ bé , Lam để ý , dì Linh chỉ đến thăm cô và mẹ khi ba đi vắng . Ngay cả bà ngoại xưa kia cũng vậy

Tại sao ba không thích những người thân của vợ mình chứ ? Hay ông khinh thường bên họ mẹ nghèo? Sao càng ngày Lam càng thấy cuộc sống gia đình phức tạp . những bí mật gì đó của người lớn , cô chưa khám phá ngày càng làm cô rối rắm hơn

Giọng ông Quốc gay gắt vang lên

- Con đã nói gì với bà ta về ba mẹ , về chú Nam thím Nam ?

Ngọc Lam hơi bực vì những câu hỏi ba mình liên tục đặt ra . Cô trả lời nhát gừng

- Con không nói gì hết

Ông Quốc lườm lườm

- Hừ! thông minh đấy! Chuyện trong nhà chả nên nói với người ngoài . Họ đã không hiểu lại còn đdâm thọc...

Ngọc Lam ngắt lời ông bằng giọng khá to

- Dì Linh là chị ruột của mẹ , là dì của con chứ không phải người ngoài

Ông Quốc lạnh lùng nạt

- Ai không ở trong nhà này đều là người ngoài . Họ chẳng dính dáng gì tới chúng ta hết

Ngọc Lam hơi mai mỉa

- Kể cả mẹ và chú Nam hả ba ?

Ông Quốc quắc mắt lên

- Đừng có nhắc tới chúng trong nhà này , trước mặt ba

Ngọc Lam lầm bầm

- Mẹ có lỗi gì chứ ? Chỉ 1 vài câu cãi nhau không đầu không đuôi ba đã đuổi mẹ . Với ba , người thân thành người dưng dễ quá

Đập tay xuống bàn , ông Quốc quát

- Con nói cái gì ?

Khác với mọi khi , chỉ thấy ông hàm hàm nét mặt là trong bụng đã sợ, Ngọc Lam bình tĩnh nói

- Từ nhỏ con đã luôn thắc mắc sao mình không có bà con họ hàng gì cả. Mẹ giải thích tại giòng họ mình ít người , lại trôi dạt khắp nơi để kiếm sống . Con đã tin lời mẹ , nhưng bây giờ con lại nghĩ khác .

Đúng là giòng họ mình ít người thật , nhưng thay vì phải đùm bọc những người thân ít ỏi của mình , ba lại rất ích kỷ khi sống xa cách , khinh khi chị của mẹ. Xưa kia , ba đã không hoà thuận với chú Nam , khiến chú phải bỏ đi nước ngoài , bây giờ chú ấy về , gây xáo trộn trong nhà , phải chăng để trả thù ba ?

Mắt xám ngắt như xác chết , ông Quốc run giọng

- Hồn láo! Con nít biết gì mà phê phán người lớn . Cút về phòng ngay

Mắt Lam rưng rưng , cô ghen ngào

- Đụng 1 chút là ba đuổi . Có lẽ không đâu nữa đâu con cũng bị tống

khỏi nhà . Lúc ấy chỉ còn 1 mình , chắc ba hả dạ lắm

Dứt lời , Ngọc Lam chạy vội lên cầu thang . Vào phòng , cô ngồi phịch xuống giường . Môi mím lại , Lam cố không khóc nhưng nước mắt uất ức cứ rơi xuống

Sao người lớn khó hiểu quá vậy ? Lúc nãy dì Linh đã nói dối , bây

giờ ba lại nạt nộ để che lấp điều gì đó . Mọi người đang diễn kịch quanh cô hay sao ấy

Mệt mỏi , Lam nằm dài ra giường và nghĩ tới mẹ... Ngày nào đi học về cô cũng đến với bà . Khác với ba lúc nào cũng buồn rầu giam mình trong phòng . Mẹ Ở ngoài tiệm vải với không khí nhộn nhịp sôi động nên bà cũng vui vẻ hoà đồng với mọi người . Ngọc Lam có cảm giác mẹ trẻ trung hoạt bát hơn lúc sống chung với cha con cô nhiều lắm . Chắc tại ở đây bà thấy mình thật tự do ?

Lam buồn bã lẫn mình nằm nghiêng . Lần nào ghé tiệm vải cô cũng năn nỉ mẹ trở về , nhưng lần nào mẹ cũng lảng sang chuyện khác . Bà không muốn nhắc đến ba và muốn sống ở đây cho thanh thản

Bất giác Ngọc Lam cay đắng nhận ra rằng cả ba lần mẹ đều không quan tâm đến mình . Nếu như bây giờ cô bỏ thành phố này đi , có lẽ 2 người cũng chẳng hốt hoảng tìm như hồi xưa , mỗi lần cô tan học về trễ dăm ba phút đâu . Cái ngày xưa ấy vĩnh viễn qua rồi . Hiện tại Ngọc Lam luôn thấp thỏm , lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra đến khi càng lúc cái khoảng cách giữa ba mẹ càng rộng hơn

Vùi đầu vào gối , Lam cố không suy nghĩ nữa , nhưng khổ nỗi , tâm trí cô đầy ắp những câu hỏi không lời giải đáp

Bực bội , Lam với tay mở cassette . Bài "Que Sera Sera" vang lên làm cô càng bồn chồn hơn...

đúng là khó ai "... biết ra sao ngày sau" . Dù vậy , ngày mai Lam cũng tới quán Vườn Ảo Mộng . Hy vọng Đông sẽ cung cấp cho cô 1 chút gì đó về chú Nam , về dì Linh . Tự nhiên Lam có linh cảm 2 người có liên quan đến việc ba mẹ giận nhau . còn sự thật như thế nào , Ngọc Lam chưa tự trả lời được .

Phố Bụi Hồng

Chương 5

Bà Bà Kiều lạnh nhạt nhìn bà Linh , giọng không chút cảm xúc

- Mới đó mà đã 3 tháng . Lúc nào chị cũng tới đúng ngày mùng sáu đầu tháng . Chị y như cái đồng hồ báo thức , xuất hiện để phá vỡ giấc mơ đẹp của người khác . Thấy chị là tôi sợ, vì cứ phải nhớ lại những chuyện tôi cần quên

Bà Linh nhăn nhu

- Em muốn trách cứ , mắng nhiếc gì chị cũng chịu . Nhưng đợt này

mong em đưa chị thêm tiền , vì anh Quang bệnh nặng lắm . Ở trông không có thuốc , mình phải mua đem vào , với lại lâu lắm rồi , chẳng sắm sửa gì cho ảnh hết

Bà Kiều nhếch đôi môi tô son màu đỏ tím đúng mốt

- Tiền thì tôi có thừa , nhưng đâu phải chuyện gì tôi cũng phải chi ra . Với anh Quang , tôi không còn trách nhiệm nữa . Vui, tôi bố thí nhiều tiền , Bực , tôi không cho xu nào cũng chả thấy lương tâm cắn rứt

Bà Linh thở dài

- Chuyện qua hơn chục năm rồi . Em đừng để trong lòng nữa . Tha thứ vẫn tốt hơn nuôi mãi hận thù

Bà Kiều cười nhạt

- Nói nghe rộng lượng quá ! Nếu là nạn nhân như tôi , chị đã nói khác rồi . Thậm chí khi biết ảnh bệnh , chị còn vái trời cho ảnh chết nữa kìa

Thấy bà Linh làm thinh , bà Kiều tiếp tục chì chiết

- Tôi nói không đúng à ? Hừ! Chửi gì chị cũng im thin thít , miễn sao có tiền là được rồi . Nhìn chị, tôi bực quá

Mặc cho bà Kiều khoanh tay , hất mặt nhìn lên trần nhà , bà Linh bình thản trở lại vấn đề

- Em định cho bao nhiêu tiền ?

Bà Kiều hằn học

- Vẫn như cũ . Ảnh không xứng đáng nhận thêm tiền của tôi

Bà Linh chậm chạp nói

- Anh Quang bây giờ thay đổi nhiều lắm . Hai mươi mấy năm ngồi tù , người ta không khôn ra cũng phải già đi chứ . Đừng cố chấp nữa , dù chính ảnh đã xô đẩy khiến em phải làm vợ Quốc , nhưng nhờ vậy cuộc đời em mới thay đổi . Nếu không , biết đâu chừng em cũng đi ở đợ như chị hoặc buôn gánh bán bưng đầu đường xó chợ, bữa đói bữa no

Mặt vẫn lạnh lùng , bà Kiều mai mỉa

- Nói như chị chắc tôi phải cảm ơn anh Quang , vì nhờ ảnh tôi mới được thế này quá! Sao chị không nghĩ với người ta , tôi vẫn vừa giàu có vừa hạnh phúc chứ ? Đừng tưởng sau 20 năm tôi đã quên . Trái lại càng lớn tuổi tôi càng nhớ , càng hận mình đã không làm chủ đời mình . Nếu được trở lại như xưa , nhất định tôi không theo con đường mà mẹ và anh Quang và chị đã đẩy tôi vào , bắt tôi đi 1 mình với trái tim run rẩy vì tuyệt vọng , vì đau khổ - Ngừng lại 1 chút để thở , bà Kiều cay đắng - Các người đã đánh cắp cuộc đời của tôi

Bà Linh nhỏ nhẹ.

- Chị không hiểu thế nào là đánh cắp cuộc đời của 1 người , nhưng

chị biết rằng em không bao giờ hạnh phúc với cậu ta như lâu này em vẫn mơ tưởng . Do đó đừng trách cứ ai k hi đã là vợ Quốc . Em không gởi tiền cho anh Quang thì thôi , chị sẽ cố , chắc cũng mượn được mà . Điều chị muốn khi đến đây là mong em trở về với Quốc . Cậu ấy là người chồng tốt , là người cha gương mẫu . Ngày xưa , em đổ thừa mẹ ép duyên mình , nhưng bây giờ cuộc đời em trong tay em , không khéo em tự đánh mất nó đó

Lấy trong học tủ ra 1 xấp tiền dày cộm , bà Kiều dẫn xuống bàn rồi gằn giọng

- Chị về đi ! Tôi đưa gấp đôi lần trước đó

Cầm xấp tiền lên và đập nhẹ nó vào lòng bàn tay , bà Linh hơi mỉm cười

- Em lúc nào cũng độc mồm nhưng lòng thì yếu đuối . Đó là nhược điểm chứ không phải ưu điểm đâu . Đàn bà có chồng , rồi có con gái lớn , đừng ở 1 mình , nguy hiểm lắm

- Chị lắm nhảm cái gì vậy?

Bỏ tiền vào túi xách , bà Linh nói

- Nếu vì út Nam mà em bỏ cha con Ngọc Lam , thì thật là điên

Bà Kiều cau kinh

- Chị về được rồi đó

Đứng dậy , bà Linh nghiêm nghị.

- Phải chú ý tới Ngọc Lam , nó cần có em hơn cần Quốc

Bà Kiều mệt mỏi nhìn bà Linh bước ra

Lần nào bà Linh về, bà cũng ngồi lại 1 mình hàng giờ trong căn phòng này để suy nghĩ , để hồi tưởng những việc mình đã làm Mới đó mà đã 20 năm . Bà Kiều ngày nào đã là người đàn bà từng trải , bản lĩnh trong làm ăn, giao tiếp . Bà đã dứt bỏ được cái gốc quê mùa , nghèo khó của mình để trở thành 1 bà chủ giàu có đầy quyền hành

Bà bằng lòng với những gì mình nắm trong tay và không bao giờ ân hận chuyện ngày xưa bà đã bỏ út Nam để chấp nhận làm vợ Quốc Hồi đó bà có yêu út Nam không nhỉ?

Chắc là có . Mối tình ấy thật thắm thiết , thật lãng mạn khi 2 người cùng ở Bình Dương , cùng sống trong cảnh quê mùa đạm bạc .

Nhưng đến khi về Sài Gòn , vào ở trong gia đình út Nam , bà đã nhận ra cuộc sống thành phố thật hấp dẫn với những tiện nghi bà chưa lần nào thấy qua . Cũng tại đây , bà hiểu rằng người được cưng chiều số 1 là Quốc , còn út Nam không có chỗ đứng nào trong gia đình của mình hết . Dù được trở về nhà , nhưng dưới mắt ba mẹ mình , út Nam vẫn là đứa con không mong mà có , xung khắc với

mọi người . Chính vì vậy , anh không bao giờ được thừa kế cái gia sản to lớn đó

Bà Bích Kiều chột thờ dài...

Ngày đó , khi biết bà chấp nhận lấy ông Quốc để cứu Hai Quang , út Nam đã đau khổ tột cùng . Ông uống rượu say bí tỉ suốt mấy tháng trời . Về sống với ba mẹ , ông thấy mình không được thương yêu , đã vậy còn bị anh ruột cướp mất người yêu , nên đã vượt biên...

2 năm trước đây , út Nam có trở về và lén lút tìm gặp bà . Thoạt đầu bà đã vui mừng , cảm động biết bao khi nghĩ tới tình yêu ông dành cho mình . 2 người đã có những buổi hẹn hò . Nhưng vốn là người thực dụng và tinh tế , bà mau chóng nhận ra út Nam là mẫu người đàn ông thiếu bản lĩnh , không có ý chí lập thân . Trở về quê hương sau bao nhiêu năm vẫn trắng tay như lúc bỏ xứ ra đi . Út Nam tìm đến bà với mục đích ăn bám nhiều hơn vì tình yêu như bà tưởng . Vốn là 1 người sâu sắc , bà hiểu rằng ông Nam nghĩ bà vẫn còn tình ý với ông , nên bà phải có bản phận cung cấp tiền cho ông , vì cái gia sản đồ sộ của cha mẹ Ông để lại do bà quản lý

Qua nhiều lần gặp gỡ , bà nhận ra bản chất và ý đồ của út Nam ngày càng rõ , nên đã dứt khoát chia tay , dù ông đã nhiều lần nhờ bà Linh nhắc là còn tha thiết muốn gặp bà

Quá thất vọng , ông Nam hậm hực trở về Mỹ . Sau đó ít lâu , qua lời bà Linh , bà biết ông có trở lại VN vài lần nữa . Riêng chỉ lần này út Nam mới bất ngờ tới ở chung với vợ chồng bà

Ông Quốc cứ tưởng đây là lần đầu ông Nam dẫn vợ về nước , nên đối xử với em trai khá tử tế . Nhưng chuyện vợ chồng ông Nam tới ở chung lại bà thấy bất ổn . Bà chưa đoán được Út Nam có ý đồ gì thì chuyện vợ hờ , vợ giả của ông đổ bể ra . Ông Quốc nghi ngờ và bà em mình vẫn còn tình cũ nên mới dùng Bạch Huệ như 1 tấm bình phong

Bà Kiều mệt mỏi ôm lấy đầu . Tại sao ông Quốc lại nghĩ như vậy ?

Bà cảm thấy bị sỉ nhục vì chồng đã không hiểu mình

Rồi bà chột bâng khuâng khi nghĩ đến người đàn ông lịch lãm bà từng quen qua Hiệp Hội Thương Mại thành phố . Ông ta có thể là nguồn an ủi cho bà vào lúc này không ?

Bất giác bà Kiều đưa mắt nhìn điện thoại . Cú điện thoại bà đang thắc thỏm chờ vẫn chưa được gọi đến

Bà không còn trẻ để phải xao động vì 1 người đàn ông , nhưng cảm thấy thích thú khi được phỉnh nịnh bởi 1 tay lịch lãm khác hẳn ông chồng khô khan của mình

Cánh cửa phòng vụt mở ra , Ngọc Lam thò đầu vào , giọng nhí

nhảnh

- Con vào được không , thưa bà chủ?

Bà Kiều gượng cười nhìn con gái . Sao nó giống bà ngày xưa quá vậy ? Hồi đó mỗi lần vào phòng ông Nam , bà cũng hay có những câu hỏi tương tự như vậy , để sau đó 2 người xoắn lấy nhau không rời bằng những nụ hôn . Con gái bà đã từng hôn ai bao giờ chưa ? Bất giác bà sửng sờ vì thắc mắc của mình . 19 tuổi , nó lớn hơn bà khi đã làm mẹ. Lẽ nào...

Giọng Ngọc Lam tíu tít

- Con mua há cải cho mẹ nè . Mẹ ăn ngay đi kẻo nguội

Dứt lời , Ngọc Lam xộc vào trong lấy đồ đựng . Cô khéo léo bỏ mọi thứ vào đĩa rồi đem tới cho mẹ.

Bà Kiều hỏi

- Phần con đâu ?

Tự nhiên mút ngón tay dính nước tương , Ngọc Lam cười

- Con ăn với nhỏ Ly rồi . Ăn đến 2 đĩa lận đó mẹ.

Bà Kiều âu yếm hỏi

- thế có vừa ăn vừa mút tay không ?

Ngọc Lam ngồi xuống ghế , giọng nửa đùa nửa thật

- Sợ ai mà không vô tư chứ ? Bây giờ đi ăn , tụi con phải tém hết thức ăn , chớ không chừa lại 1 xí cho lịch sự như thời của ba mẹ đâu , nên mút tay là thường mà

- Đi với bồ cũng vậy sao ?

Lam chớp mắt

- Con chưa đi lần nào , nhưng chắc là cũng vậy . Càng tự nhiên thoải mái càng dễ chịu mà mẹ.

Giọng bà Kiều trêu chọc

- Nói vậy nghĩa là bồ thì con đã có , nhưng chưa được anh chàng đưa đi ăn ?

Ngọc Lam cười khúch khích

- Con không mắc bẫy mẹ đâu - Rồi cô nghiêm giọng - Thấy ba mẹ mỗi người 1 nơi như vậy , con hết dám có bồ

Bà Kiều nhíu mày

- Đừng nên nói thế . Mỗi người có 1 số mệnh mà con

- Chả lẽ số mẹ về già không sống gần ba ? Con không tin đâu . Về nhà đi mẹ! Ba cần mẹ lắm . Đạo này ông ồm nhiều , tóc bạc cũng nhiều hơn dù mẹ mới bỏ đi 1 tháng

Đẩy đĩa há cải sang 1 bên , bà Kiều xua tay, giọng cau có

- Mẹ không muốn nghe đâu . Mệt quá!

Ngọc Lam xụ mặt làm thinh . Liếc đồng hồ đeo tay , cô uể oải đứng

dậy

- Nếu thế thì con đi cho mẹ đưỢc thoải mái

- Con đi đâu ?

Giọng Ngọc Lam vỡ ra tức tưởi

- Ra quán cà phê , ở đó vẫn dễ chịu hơn ở đây , hoặc ở nhà . Ở đó con không thấy cô đơn xa cách như ở với ba mẹ mình

Dứt lời , Lam tông cửa bước ra ngoài . Rồi cô đi thật nhanh khỏi tiệm vài lúc nào cũng đông nghẹt người , và biết chắc mẹ không gọi cô lại cũng chẳng đuổi theo

Còn những nửa tiếng mới tới giờ hẹn với Đông nhưng Lam vẫn phóng xe về quán Vườn Áo Mộng

Chưa bao giờ cô lại rơi vào tâm trạng chán nản như vậy . Lần hẹn đầu , con gái không nên đến sớm , Lam thừa biết thế , nhưng bây giờ làm gì , đi đâu cho hết 30 mười phút thừa này ?

Lúc này cô có quá nóng khi nói thế với mẹ không ? Chắc là không , lòng kiên nhẫn của Lam đã cạn rồi . Cô chợt nhận thấy mẹ cố tình rời xa ba , giữa 2 người thật ra không có bất đồng gì hết

"Ba chỉ đáp ứng những điều mẹ muốn lâu nay"

Ba cô đã nói vậy hôm mẹ bỏ đi . Nếu mẹ đã muốn thế thì những lời năn nỉ mỗi ngày của cô có nghĩa lý gì

Nhưng tại sao vậy ? Nước mắt Lam chợt ứa ra , xô tấp xe vào quán và lơ ngơ tìm chỗ ngồi

Vừa lúc ấy Lam nghe có người gọi mình , quay lại cô thấy Đông đang ngồi trong góc quán dưới những dây cát bằng đồng đưa hoa tím

Lam vội vàng quệt nước mắt và bước tới chiếc ghế Đông vừa ân cần kéo ra cho cô

Giọng anh hơi ngạc nhiên

- Em sao vậy ?

Lam gượng cười

- Bụi vào mắt... không ngờ anh đến sớm vậy . Tôi cứ ngỡ mình sẽ phải chờ

Đông nói

- Ngoài giờ làm việc , quán này là nơi tôi đóng đô mà . Em có đến sớm cách mấy cũng sau tôi

Ngọc Lam tò mò

- Anh không thích ở nhà à ?

Đông nhún vai

- Biết trả lời sao đây nhỉ? Nghe Tuấn nói bọn em cũng hay ngồi quán . Chẳng lẽ em cũng không thích ở nhà ?

Lam chua chát

- Đó là những sở thích bất thường , chẳng hay ho gì . Vào quán là 1 cách trốn tránh , đúng không ?

Đông im lặng , anh chăm chú nhìn cặp mắt còn đỏ của Lam . Cô bé vừa khóc xong tức thời nên mồm mép có vẻ đăng cay . Mình nên nói gì đây nhỉ?

Anh ngập ngừng

- Lam uống cà phê nhé ?

Cô gật đầu . Nhìn chiếc túi đựng sách của Đông để trên ghế , cô hỏi

- Anh đọc sách ở đây à ?

Đông lắc đầu

- Đây có . Quán cà phê đâu thể là thư viện hay phòng nghiên cứu . Tôi ghiền chỗ này vì khung cảnh và nhạc . Cũng 1 bài nhạc đó , sao nghe ở nhà không đã chút nào . Thế là dù mưa hay bão tôi cũng tới đây . Đúng là Vương Ảo Mộng

Ngọc Lam thấy dường như Đông mỉm cười khi đưa mắt nhìn quanh khu vườn . Lúc này những nét lạnh lùng trên gương mặt anh biến đi đâu hết . Thay vào đó là chút gì mơ mộng , lãng đãng hiện ra trong ánh mắt , trong mái tóc đen mềm được cắt ngắn . Tất cả ở Đông toát lên 1 vẻ quyến rũ là lạ mà trước đây Lam chưa từng để ý thấy . Con người thật của Đông biểu hiện ở lúc nào kia ? Sao lần gặp đầu tiên , Ngọc Lam ghét anh đến thế ?

Tự nhiên Lam bối rối trước phát hiện bất ngờ của mình . Cô ngập ngừng vào vấn đề

- Tối hôm qua dì Linh có hỏi gì về tôi không ?

Đông gật đầu

- Có chứ . Nhiều lắm

Lam kêu lên

- Thật hả? Dì ấy hỏi về chuyện gì ?

Đông tủm tỉm cười

- Dì Linh muốn biết "mức độ" tình cảm của tôi và em...

- Thế anh bảo sao ?

Đẩy ly cà phê về phía Lam , Đông nhỏ nhẹ.

- Em uống đi . Cà phê ở đây khá ngon

Lam miễn cưỡng bưng ly uống từng ngụm nhỏ và nghe Đông nói tiếp

- Tôi nói với dì ấy , Lam là người yêu của Tuấn và nghe dì ấy thở ra cái phào . Là thật!

Má Lam đỏ ửng lên

- Anh giỏi nói bậy! Rồi còn lạ gì nữa

Mặt Đông xụ xuống buồn hiu đầy giả tạo

- Là chứ sao không ? Cái thở phào ấy cho thấy dì Linh mừng vì em

không phải là người yêu của tôi như dì đã tưởng . Thì ra chỉ Tuấn mới xứng đáng với Lam , anh thì không...

Ngọc Lam cầu nhàu

- Anh đừng đùa nữa . Tôi ghét lắm!

CHống tay dưỚi cầm , Đông nhìn cô

- Em khó quá! Trước đây tôi không đùa thì bị chê là đá tảng, là mặt lạnh . Bây giờ lại bị ghét... khổ thật!

Ngọc Lam cong môi

- Ai biểu đùa không đúng lúc

Mặt Đông ngờ ngác trông thật tội

- Tôi đâu có đùa . Tại em hỏi chớ bộ.

Lam ầm ức liếc anh 1 cái thật dài . Đông mồm mép còn hơn cả Tuấn , bảo sao cả 2 không cùng hội cùng thuyền

Lúc cô chưa biết nói gì anh đã lên tiếng

- Hồi trưa này chú Nam của em có ghé nhà tôi , nhưng không phải để gặp dì Linh

Nhìn vẻ nôn nóng trên mặt Lam , Đông hạ giọng

- Chú Nam đang là bạn của chị Tú , còn dì Hai tôi , vì chuyện này mà hôm qua dì Linh đến nhà em để tìm chú ấy

Ngọc Lam nhíu mày

- Dì không muốn 2 người quen nhau à ?

- Có lẽ vậy . Dì Linh không nói thẳng ra lý do tại sao mà chỉ mơ hồ ám chỉ rằng chú Nam có nhiều điểm xấu lắm

- nhưng dì Linh đâu có quyền gì để ngăn trở hoặc khuyên can cả 2 người đó . Tôi nghĩ mãi vẫn chưa ra tại sao dì ấy lại nói dối tôi

Đông ái ngại nhìn đôi mắt chực khóc của Lam . không ngờ cô bé dễ xúc động đến thế

Anh dịu giọng

- Tôi sẽ tìm hiểu chuyện này giùm . Tất nhiên sẽ khó vì dì Linh biết tôi quen em . Nói chung gia đình bên nội em đã đối xử thiếu công bằng với chú Nam

Lam ngớ ngàng

- Sao anh biết ?

Đông trầm ngâm

- Bà ngoại tôi cũng gốc ở Lái Thiêu . Hồi xưa gia đình nội em khá nổi tiếng . Ở cái thị trấn nhỏ ấy người ta dễ dàng biết chuyện của nhau . Tôi nghe kể rằng khi sinh chú Nam ra , gia đình em liên tiếp gặp vận rủi . Nào là làm ăn thất bại , tại nạn áp đến làm chết cô Hai em , và khiến ba em bị thương tật suốt đời . Đi coi bói , thầy bói phán rằng số chú Nam sát cả nhà , do đó mà bà nội em phải gởi chú ấy cho vú

nuôi . Bà vú ấy là mẹ của dì Linh

Ngọc Lam thẳng thốt

- Không ngờ chú Nam bị đối xử như vậy . Hèn chi khi nói với tôi về ông bà nội , ba mẹ, chú luôn chua chát mãi mãi . Nhưng tại sao chú Nam không hề nhắc đến những tháng ngày sống ở nhà ngoại của tôi ? Chú ấy kể rằng vì tình nên đã bỏ xứ ra đi . Chú còn bảo , với chú người đó đã chết

Ngập ngừng 1 chút , Lam nói như than

- Nhưng Bạch Huệ lại khẳng định người đàn bà đó vẫn sống ở Sài Gòn . Cách úp mở của Huệ làm tôi lo lắng

Nhìn Lam ngồi thừ ra trên ghế , Đông chợt nhớ tới lời dì Hải hôm trước . Dì ấy nói rằng 2 anh em ông Nam cùng đeo đuổi 1 người con gái , trong khi dì Linh lại 1 mực nói không có , phải chăng người đàn bà đó có liên quan đến dì Linh ?

0 phải người tò mò , nhưng chả hiểu sao Đông buột miệng

- Em lo về chuyện gì ?

Ngọc Lam khổ sở lắc đầu

- Tôi nói chắc gì anh đã hiểu

Đông dụi dãi

- Có thể tôi không hiểu , nhưng vẫn mong được chia sẻ cùng em những lo âu đó . Em đã nói với dì Linh chúng mình là bạn thân , vậy còn ngại gì nữa ?

Ngọc Lam lặng thinh . Giọng Đông khẽ khàng vang lên

- Em lo vì đã biết người đàn bà ấy là ai , đúng không ?

Mắt Lam sụp xuống đờn đau , tuyệt vọng , cô ấp úng

- Tôi không biết . HOàn toàn không biết

- Nhưng em có muốn biết không ?

Ngọc Lam mím môi

- Không ! Vì bà ta chẳng liên quan gì đến tôi hết

Đông vẫn dụi dãi

- Vậy sao em lại lo lắng ? Tôi nghĩ dì Linh rất rõ người này đấy .

Chính vì vậy dì ấy mới không muốn chị Tú quen với ông Nam

Ngọc Lam thoáng sững sờ . Những mắt xích rời rạc của nhiều chi tiết được cô nhanh chóng nối vào nhau

Cô đã lờ mờ hiểu tại sao ba không ưa ngoại và dì Linh . Tại sao ba nổi khùng lên khi biết Bạch Huệ chỉ là bà vợ hờ của chú Nam . Lam cũng hiểu tại sao mẹ giận ba đến mức bỏ đi... Thì ra chú Nam cần Huệ làm bình phong để đường đường chính chính về ở chung nhà với người đàn bà từng phụ bạc chú

Lẽ nào đã có 1 cuộc tình tay 3 trước khi mẹ ượng lấy ba ? Lẽ nào 2

anh em ruột. cùng yêu 1 người ? Nếu chuyện đó là thật , chắc chắn người mẹ yêu không phải là ba rồi

Trái tim Lam bỗng nhức nhối . Cô chới với trước những điều mình suy đoán . Đưa tay cầm ly cà phê , cô máy móc uống từng ngụm mà không cảm nhận được mùi vị của nó

Thái độ của Lam làm Đông càng tin điều dì Hải nói là đúng . Giờ thì Đông đã hiểu tại sao dì Linh lo lắng mỗi khi ông Nam xuất hiện .

Đúng là dì ấy sợ cái hạnh phúc của em gái mình bị tan vỡ vì người đàn ông trở về từ phương xa này

Tự nhiên Đông thấy tội Ngọc Lam quá . Cô bé đang hoang mang hụt hẫng trước những chuyện xảy đến với mình

Vỗ nhẹ tay lên tay Lam , anh nói

- Đừng buồn nữa . Dù cuộc sống không như ý người ta muốn . Ai chả có quá khứ . Ba mẹ em , chú Nam cũng vậy . Điều quan trọng là hiện giờ gia đình em vẫn hạnh phúc , ba mẹ em vẫn đầm ấm bên em . Nếu chú Nam hợp với chị Tú , tôi sẽ ủng hộ cả 2 hết mình chứ không như dì Linh đâu

Mắt Ngọc Lam mở to hốt hoảng

- Anh nói vậy là sao chứ ? Anh biết gì về gia đình tôi ?

Đông nhìn Lam bằng cái nhìn dịu dàng đầy chia sẻ.

- Tôi không biết gì nhiều , nhưng có thể đoán được những điều em đang nghĩ

Lam lắc đầu

- Anh không đoán được đâu , vì trong đầu tôi hiện giờ là 1 mớ hỗn độn , rối rắm . Tôi cảm thấy mệt mỏi , chán chường hơn bao giờ hết

- Sao lại bi quan dữ vậy ? Tôi xin được nói thẳng . Với hạnh phúc hiện nay của gia đình em , chú Nam chỉ là cái bóng mờ . Có lẽ chú ấy đã nhận ra điều đó nên đã tìm cho mình 1 tình cảm khác

Ngọc Lam nhếch môi

- Gia đình tôi đã chia đôi rồi . Chính vì mẹ tôi bỏ đi nên chú Nam và Bạch Huệ mới chấm dứt vở kịch . Nói thật , hôm ở nhà Huệ , tôi vẫn chưa hiểu gì cả. Tôi vừa nghĩ ra mọi việc ngay tức thời thôi . Giờ thì hết hy vọng mẹ sẽ quay về với ba nữa rồi - Nói tới đây , giọng Lam chợt nghẹn lại . Cô sụt sùi - Hàng trăm câu hỏi tại sao trong đầu tôi đã được giải đáp . Tôi đã hiểu tất cả , nhưng khổ nỗi không làm được gì hết . Thế nào mẹ cũng bỏ cha con tôi . Híc .. Híc...

Đông ngăn ra nhìn Lam khóc . Anh không ngờ mẹ cô đã bỏ đi . Nếu thế thì gay go rồi . Người ta bảo "Tình cũ không rủ cũng đến" , huống chi ông Nam cố ý vượt đại dương về đây . Rồi cô bé sẽ còn khóc dài dài

Anh vội vàng rút trong túi ra bịch khăn giấy rồi ngồi làm thỉnh... Ngày đó trên đường đi học về , anh nhìn thấy ba mình chở 1 người đàn bà . Dù biết rằng chuyện này sớm muộn cũng phải xảy ra , nhưng Đông vẫn không bình tâm được . Anh day dứt dần vật cả tuần lễ . Cảm giác khổ sở ấy tới giờ anh vẫn còn nhớ dù đã đây 10 năm . So với anh , cú sốc của Lam nặng hơn nhiều , vì nó quá bất ngờ . Nếu không khóc được , cô bé sẽ bệnh mất

Thấy Đông trở mặt nhìn mình , Ngọc Lam bỗng ngượng . Cô hít mũi

- Tôi thật vô duyên...

Giọng Đông nhỏ nhẹ.

- Em cứ khóc cho vui buồn...

Lam cười gượng dù nước mắt vẫn lưng tròng . cô không hiểu sao mình lại dễ dàng khóc , dễ dàng thổ lộ bí mật của gia đình với Đông như vậy . Dù anh không phải ngu ngốc , nhưng cũng chưa phải thân thiết Lam lu loa , kể lể. Tối qua dì Linh đã dặn phải giữ miệng , thế mà cô lại nói hết rồi . dì ấy mà biết thì chết

Nhưng mình có nói những gì ngoài những chuyện Đông biết đâu ?

Trái lại , chính anh ta gợi ý cho mình hiểu ra vấn đề mới nhức chứ .

Nếu đêm qua dì Linh kể hết sự thật thì vừa rồi mình đâu rơi vào hoàn cảnh khóc cười lộn xộn thế kia

Giọng Đông lại đều đều vang lên

- Nhìn em khóc , tôi nhớ tới mình . Hồi ba tôi cưới vợ , tôi buồn chán đến phát bệnh . Là con trai , tôi không dám khóc vì sợ bị chê yếu đuối , cũng không có ai để nói những ẩn ức của mình . Tôi bệnh vì không được chia sẻ, vì không ai thông cảm cho sự mất mát tình cảm này . Bởi vậy , thấy em khóc , tôi muốn được chia sẻ. Đặt trường hợp tôi là em , biết đâu chừng tôi đã làm việc gì đó ngu ngốc , điên khùng nhưng hả hê

Rút 1 chiếc khăn giấy đưa cho Lam , Đông vỗ về

- Cứ khóc đi . Tôi không ngại bị người ta hiểu lầm đâu

Lam cầm lấy , và nói

- Nhưng tôi lại ngại . Anh kể tiếp chuyện của anh đi

Xoay xoay cái ly đã vỡ phân nửa trong tay , Đông liếm môi

- Sau đó ba tôi lại cưới vợ ..

- Hả! Lại cưới nữa à ?

Đông gật đầu

- Lần này không rình rang bằng lần trước . Tôi có buồn nhưng không chán nản nữa

Lam ngạc nhiên

- Vậy là ba anh có tới 3 người vợ?

Đông lắc đầu

- Có cưới xin là 3 người . Sau đó tới bây giờ ông không còn vợ nữa mà có nhân tình . Cứ hết bà này , tới cô nọ. không ai bền lâu như với mẹ tôi hết . Nếu bà còn sống chắc ông đâu đến đổi như vậy . Và tôi cũng đâu cù bơ cù bất thế này

Lam ngập ngừng

- Sao anh không sống với bác trai ? Biết đâu có anh bên cạnh bác sẽ khác đi

Đông vẽ 1 vòng tròn trên bàn

- Có lúc tôi ở bên ngoại , có lúc lại về nhà ba tôi. với ông , tôi đâu phải quan trọng nhất . Thậm chí tiếng khóc của tôi chỉ là tiếng rơi của hòn sỏi nhỏ xuống đáy hồ mênh mông chả tại nên âm tưởng nào hết
Bất giác Đông cười

- Tôi vẫn về quá phải không ? Nhưng nói kiểu màu mè như thế để có cảm giác sự việc bớt trần trụi tàn nhẫn

Ngọc Lam chớp mắt , cô thấy mình gần gũi với Đông hơn , vì những điều anh vừa nói . Bạn cô đưa nào cũng có hoàn cảnh gia đình phức tạp . Cẩm Ly thì bà ở nước ngoài , mỗi tháng gửi tiền về nuôi vợ con , nhưng không chịu bảo lãnh sang bên ấy . PT sống với mẹ , 1 tài phán có tiếng ở vũ trường . Ba con bé ngồi tù vì tội cố sát . Mẹ Thảo cố gắng làm việc để nuôi chồng trong tù và nuôi con ăn học . Bà luôn ao ước đời con bé không truân chuyên lận đận như đời bà . Bây giờ có thêm Đông làm bạn , thì gia đình anh cũng là 1 bi kịch . Rồi gia đình cô nữa . Có gì khác hơn đâu ?

Cô hỏi nhỏ.

- Anh thương mẹ lắm phải không ?

Đông hơi mơ màng

- Ờ .. mẹ tôi đẹp lắm . Hồi trẻ, bà là hoa khôi ở xứ Bình Dương mà. Đàn ông theo bà xếp hàng dài dài , không hiểu sao bà lại chọn ba tôi , 1 người mà dì Hải tôi cho rằng tệ nhất trong đám cây si vây quanh mẹ. Sau này lớn lên tôi mới hiểu rằng , bà là 1 người lãng mạn , đa sầu đa cảm . Bà đặc biệt ưa thích tiệc tùng , dạ hội . Chính vì vậy , bà chán cuộc sống gia đình gò bó với bốn phận , trách nhiệm . Hồi nhỏ, tôi ít khi được ở gần mẹ , bà giao hẳn tôi cho người ở và mặc sức vui chơi

Ngọc Lam có vẻ ngạc nhiên

- Vậy còn ba anh ? Bác không nói gì sao ?

- Lúc đó ông bận làm ăn xa , ít ở nhà lắm

- Chắc vì vậy nên bác gái mới buồn và tìm vui trong tiệc tùng chứ gì ?

Đông cười buồn

- Thật ra lúc ấy tôi còn quá nhỏ nên không thể phán đoán được .
Nhưng tôi nghĩ , chính vì buồn bực cách sống của vợ , ba tôi mới bỏ
về Sài Gòn . 2 người giống như đã ly thân cho đến khi mẹ tôi chết
Lam dè dặt hỏi

- Bác gái bệnh gì vậy ?

Đông nói nhẹ như hơi thở.

- Bị điên...

Ngọc Lam ngỡ ngàng nhìn Đông . Gương mặt vốn rất lạnh của anh
không mấy may xúc động , y như đang nói về người dưng nào đó .
Khác hẳn trước đây vài phút , anh tình cảm dịu dàng biết bao

Lam liếm môi

- Tại sao bác gái phải khổ như vậy ?

Đông ngậm ngùi

- Mẹ tôi bị thương ở đầu , trong 1 vụ lật xe trên đường Đà Lạt . Từ đó
đến lúc chết , bà hoàn toàn sống trong thế giới riêng của mình .

Chính dì Linh được thuê để chăm sóc bà . bởi vậy nhìn dì ấy , tôi hay
nhớ đến mẹ, dù trong thâm tâm bà ít khi nào có hình bóng tôi

2 người bỗng rơi vào im lặng . Ngọc Lam buồn bã nhìn quanh . Vườn
Áo Mộng chiều nay vắng khách . những cái bàn trống nằm im lìm
như đang ngủ, khiến không gian càng tĩnh mịch hơn

Ngọc Lam với tay hái 1 bông cát đằng tím rồi chum môi thổi nhẹ con
kiến đen bò bên trong nhụy . Con vật bé nhỏ ấy cố bám lấy cánh hoa
chớ không bò ra ngoài

Đông chống cằm nhìn , rồi nói

- con kiến nay đần trốn tránh thực tại . Nó tưởng càng nép vào lớp
vỏ hoa này càng được an toàn

Ngọc Lam nhướng mày

- Anh nghĩ vậy à ?

Rồi cô chép miệng

- Cũng đúng thôi! Phận kiến nhỏ nhoi làm được gì nào ?

Đông hơi giễu cợt

- Em không rút vào lớp vỏ buồn phiền của mình đấy chứ ?

Ngọc Lam lắc đầu

- Trái lại , tôi đang muốn phá vỡ cái rào chắn mà ba mẹ , dì Linh ,
chú Nam đang dựng lên quanh tôi . Tôi muốn mọi người phải nói thật
, có vậy tôi mới thấy dễ chịu

Đông hỏi

- Em định làm việc gọi là đào mồ dĩ vãng à ? Em có nghĩ tới hậu quả
của nó không ?

Ngọc Lam nhếch môi

- Hậu quả gì nữa chứ ? Tôi đã mất mẹ rồi , biết đâu cũng se mất luôn cha như anh . Trước sau chuyện này cũng là hiện thực . Tôi không muốn làm con kiến trốn trong nhụy hoa đâu

Đồng nhỏ nhẹ.

- Sao lại bị quan dữ vậy . Điều em cần làm lúc này là cố sức níu kéo lại mẹ quay về với ba

- Chắc muộn rồi! Ngày nào tôi không năn nỉ nhưng có được gì đâu

- Vậy thì em đổi đổi tượng , kéo ba năn nỉ mẹ về

Ngọc Lam do dự.

- Ba tôi nhiều tự ái lắm , sợ hoài công

Đồng khịt mũi

- Bác tự ái cỡ nào không biết , tôi chỉ thấy rõ em thiếu tự tin quá

Lam ầm ức đập lại

- Anh chỉ giỏi chuyện người ta . Sao không giỏi về khuyên giải ba mình đi

Đồng khoát tay phân bua

- Tôi có bỏ ba mình bao giờ đâu . Tối nay tôi sẽ về với ông . Còn em thì sao ?

Ngọc Lam lúng túng

- Tôi đang suy nghĩ...

Mắt Đồng hấp háy

- Chọn giữa hạnh phúc và đau khổ giống y chọn sống và chết . Phải trong nhấp nháy mắt chớ đâu kéo dài được

Lam thở dài

- Vậy theo anh , tôi phải làm gì ?

Đồng tỉnh quái

- Tạo 1 tình huống nào đó bắt buộc mẹ phải về nhà

Lam nhăn nhó

- Tình huống gì bây giờ ? Sao mấy vụ này tôi dốt quá

Đồng cười

- Tôi cũng dốt luôn

Ngọc Lam rầu rĩ nhìn con kiến đen , nó vẫn loanh quanh bên trong những cánh hoa . Buổi chiều đã chiều hơn 1 chút . Quán vẫn vắng tênh

Cô thờ ơ nói cho có chuyện

- Chỗ này coi bộ ế ẩm quá nhỉ?

Đồng khoanh tay

- Vườn Ảo Mộng chỉ đông vào ban đêm thôi . Còn ban ngày họ bán cầm hơi cho những kẻ lè phè như tôi

Lam tò mò

- Ở đây ban đêm có gì đặc biệt hơn ban ngày ?

Đông tỏ vẻ rành rẽ

- Ban đêm nó vừa là Vương Ảo Mộng vừa là Vương Địa. Đàng . Ai thích thưởng thức trái cấm , xin mời vào

- Anh đã tới đây ban đêm rồi à ?

Đông nhún vai

- Tôi là kẻ phạm phu tục tử chứ đâu phải thánh nhân mà không đến những nơi như vậy

Ngọc Lam ngập ngừng

- Tôi muốn ngồi đây đến khuya , anh ở lại với tôi được không ?

Đông hơi ngạc nhiên , nhưng sau 1 giây đắn đo , anh khẽ gật đầu

Ngọc Lam thì thầm

- Thử bỏ nhà 1 đêm xem mình được quan tâm tới cỡ nào , đó cũng là 1 cách tạo hình huống phải không ?

Đông mỉm cười . Anh thấy tội nghiệp cô bé . Nhìn cách ăn mặc , điệu bộ , có thể nghĩ Lam rất ngổ ngáo , lồi đời , nhưng thật ra , cô chỉ là con bé cô đơn đang cần người hiểu mình , cảm thông với mình . Liệu anh có thể là người cô đang cần không ?

Bỗng dưng Đông nhớ tới ngày xưa . Hồi anh buồn khổ vì mẹ chết , ba có vợ khác , hồi anh thất tình Bạch Huệ . những lúc ấy anh mong có người hiểu mình biết bao . Thế nhưng đã chẳng ai hiểu anh hết . Suốt bao nhiêu năm anh đắm mình trong cô đơn , trầm uất . những mặc cảm tự ti , những thất bại trong yêu đương đã làm anh trở nên khó gần gũi . Khi tiếp xúc lần đầu với người lạ , anh luôn gay gắt nghi ngờ . Lần gặp Ngọc Lam ở bãi giữ xe , Đông đang ở trạng thái bồn chồn vì nghĩ tới cuộc hẹn với Bạch Huệ , nên anh hết sức cộc cằn với cô . Giờ nghĩ lại , Đông thấy mình quá đáng . Thật ra hôm ấy Lam đâu có lỗi gì để anh phũ phàng gạt tay cô mạnh đến thế

Rồi sau đó , gặp Ngọc Lam bị trặc chân , anh đưa cô đến nhà Tuấn , nhưng vì 1 câu nói lại giận dỗi bỏ đi . Sao Đông nhiều tự ái đến thế nhỉ?

Để khoa? lấp nỗi ngượng ngùng chỉ riêng mình biết , anh tăng hắng trước khi lên tiếng

- Ý Lam muốn đi rong 1 đêm cho ba mẹ mất hồn chứ gì ?

Lam gật đầu . Đông nói tiếp

- Quán này 11 giờ đã đóng cửa rồi

- Thì mình kiếm quán khác

Đông ngập ngừng

- Bây giờ hiếm quán nào mở cửa quá không giờ lắm
 Ngọc Lam thất vọng
 - Chả lẽ mới giờ đó đã về . Tôi muốn đi tới sáng kìa
 Đông xoa cằm
 - Đi với tôi , em không sợ sao ?
 Lam cong môi
 - Sao lại sợ ? Anh đâu có răng nanh đâu . Vả lại anh là bạn thân của
 Tuấn mà
 Đông bật cười
 - Cuối cùng em cũng nhận rồi à ?
 Ngọc Lam tỉnh bơ
 - Tôi có chối hồi nào đâu ?
 Đông hăm hở.
 - Vậy để tôi điện thoại kéo Tuấn đến cho vui . Nó rành nhiều điểm
 overnight lắm
 Giọng Lam hơi đổi
 - Chưa gì đã tính bán cái rồi . Tôi không thích Tuấn biết chuyện này
 đâu
 Đông nhìn vào mắt Lam
 - Chà! không ngờ em tin tôi hơn tin người yêu . Nhưng Tuấn sẽ tha
 cho bất kỳ ai bất phổ đêm với bồ hán . Nói thật ! Tôi chỉ có hán là bạn
 thân , vì 1 cô gái mà mất bạn thì... thì...
 Ngọc Lam khoát tay
 - Tôi hiểu! Cứ coi như nãy giờ tôi nói chơi
 Đầu cúi xuống cô lí nhí
 - Tôi về nhà vẫn tốt hơn phải không ?
 Đông dịu dàng
 - Như thế nào em thấy thoải mái là tốt nhất . Tôi sẽ ngồi với em đến
 khi quán đóng cửa . Được chứ ?
 Ngọc Lam lắc đầu
 - Tôi sẽ không thoải mái chút nào vì chưa đạt mục đích . Nè! nếu
 muốn bất phổ đêm thì đi đâu ?
 Đông ngần ngừ
 - Em không nên đi đêm . Muốn tạo tình huống có thể tới nhà Thảo
 hay Ly ở tới sáng
 Ngọc Lam nhẹ nhàng ngắt lời anh
 - Như vậy vừa phiền phức vừa rùm beng
 Đông gật gù
 - Được. rồi . Chừng nào quán đóng cửa , tôi sẽ đưa em ra cầu Sài
 Gòn chơi , ở đó cũng đông vui lắm . Còn nếu hứng thú hơn nữa ,

mình theo thiên hạ làm 1 chuyến Biên Hoà , Vũng Tàu đêm . Bảo đảm ba mẹ em sẽ hết hồn khi nghe con gái cưng kể lại đêm hoang của mình

Lam tò mò

- Anh từng có nhiều đêm hoang rồi à ?

Đồng lơ lửng

- Không nhiều lắm , nhưng đủ để biết đi đêm là thế nào . Bây giờ tôi chán rồi!

Lam hỏi tới

- Vậy nó như thế nào ?

Đồng có vẻ bí mật

- 1 lát em sẽ biết . Tôi nói ra rồi đâu còn hấp dẫn nữa

Ngọc Lam phụng phịu

- TÔI muốn nghe kể trước hà!

Đồng châm chọc

- Em những nhẽ lộn địa chỉ rồi , nhóc con à.

Lam bấu môi

- Xì! Tại anh nói muốn được chia sẻ buồn vui nên tôi mới thử. Ai ngờ , chưa chi đã lên mặt ngầu với người ta

Đồng nhăn nhó

- Lại nghĩ xấu cho bạn bè . nếu tôi tệ như vậy thì đâu còn ngồi đây với em

Ngọc Lam nhoeo miệng

- Thế thì kể đi . Tôi đang buồn đây

- Buồn mà mồm toé toét thế kia

Lam dài giọng

- ANH chưa bao giờ nghe câu "Để ngăn mình đừng khóc , tôi há miệng cười" sao ?

Đồng mĩa mai

- Đười ươi lúc nào cũng nhe răng . Chắc đây là triết lý của nó quá Liếc Đồng 1 cái sắc lẹm , Ngọc Lam khoanh tay làm thinh . Khung viên Vườn Ảo Mộng đã hoàn toàn chìm trong bóng tối . Ngoài cái đèn xanh nhỏ xíu treo chỗ cô và Đồng ngồi ra , hầu như không nơi nào có ánh sáng

Cô ngạc nhiên

- Sao họ không bật đèn nhỉ?

Đồng tỉnh bơ

- Có đèn còn gì là ảo mộng . Tý nữa cái đèn này cũng tắt luôn đó

- Thật hả?

- Cứ chờ sẽ biết ngay

Lam thật thà

- Vậy đâu nhìn thấy gì . Làm sao bụng cà phê làm sao tìm chỗ ngồi ?

Đồng phì cười

- Em khéo lo . Dân chuyên ngồi đồng ở quán mà nai quá vậy ?

Ngọc Lam ngập ngừng

- Tôi cũng mới bày đặt ngồi quán chừng vài tháng nay vì về nhà buồn quá . những quán gần trường đâu có như vậy

Vừa dứt lời , Lam thấy người trong quán khiêng bàn ghế ra , kê thêm san sát gần chỗ cô và Đồng ngồi

Anh gọi thêm cà phê và sữa tươi cho Lam , giọng thăm thì

- để em xem họ trở tài vụ ợt đêm đen nhé!

Cái đèn bé xíu vụt tắt , Lam hốt hoảng khi tay ai đó quơ trúng mình .

Đồng vội kéo cô sang ghế của anh

- Em ngồi đây an toàn hơn . 1 lát quen với bóng tối , lúc ấy em sẽ xuyên suốt nhiều điều lắm

Lam tò mò nhìn quanh . Quán bắt đầu đông khách . Từng cặp , từng đôi được người phục vụ hướng dẫn tới bàn bằng những tia đèn pin mỏng manh nhá lên thật nhanh rồi tắt ngay . lam có cảm giác nơi đây tối kỳ ánh sáng

Nhạc trong loa vang ra hết cỡ . Cả khu vườn lọt thỏm trong bóng đêm và âm thanh . Bất giác Lam rung mình . KHung cảnh này quả là xa lạ với cô . Nó vừa làm cô lo ngại , vừa khiến cô tò mò . Lam nóng người khi nhận ra đôi tình nhân ngồi kế cô đang ôm siết , ngẫu nhiên hôn nhau . những cặp gần đó cũng ngả đầu vào nhau âu yếm . Cô ngo nguậy trên ghế làm Đồng chú ý . Anh hỏi nhỏ.

- Em đói bụng à ? Để tôi đi mua cơm hộp về ăn nghe ?

Lam gắt

- Tối mù như vậy làm sao ăn ?

Đồng cười cười

- Nhìn thấy xung quanh mà tối à ?

Mặt Lam đỏ lên , cô làu bàu

- Tôi chả thấy gì hết

Lam nghe Đồng chép miệng

- Vậy thì tiếc thật

- Tiếc cái gì ? Đừng có vô duyên

Giọng Đồng tỉnh queo

- Tiếc là tôi đói bụng mà không được ăn cơm chớ tiếc gì ?

Lam tức tối làm thinh . Lẽ ra cô không nên ở lại đây tới giờ này .

Nhưng không lẽ bỏ về khi chính cô đã năn nỉ Đồng ngồi với mình cho đến lúc quán đóng cửa ?

Mồ mẫm cầm hộp sữa tươi lên , Lam chụm môi hút từng ngụm 1 .
những tia đèn pin mỏng manh vẫn tiếp tục nhảy nhót và những cặp
tình nhân dò dẫm theo sau

Bổng Đông nói nhỏ.

- Em ngồi yên ở đây nghe . Tôi biến 1 chút mới được

Lam hoảng lên

- Anh đi đâu ?

Rồi nhận ra câu hỏi của mình hơi vô duyên , cô hạ giọng

- Đi nhanh nhanh nghe . Ngồi 1 mình tôi ớn quá

Đông vừa khuấy vào trong thì 1 bóng người lờ lờ bước đến ngồi vào
chỗ anh

Giọng hắn ta vừa sắc sảo vừa nồng nặc mùi rượu

- Sao ngồi 1 mình vậy người đẹp ?

Cô người lại như để phòng thủ , Ngọc Lam mím môi không trả lời
Lam sốt ruột chờ , nhưng mãi vẫn chưa thấy Đông ra , gã đàn ông lạ
nham nhờ phun khói thuốc vào mặt Lam . Cô ho sặc sụa và đứng vội
dậy . Gã đàn ông cười nhạt và kéo tay Lam lại , thật. mạnh . Do bất
ngờ cô ngã chúi vào người hắn ta

Cô kêu lên nhưng mọi người xung quanh vẫn phớt lờ như không
thấy , không nghe . Bóng tối như đồng loã , như bao che cho hành
động của gã . Lam rợn người khi bàn tay gã sờ soạng vào ngực
mình

Lấy hết sức bình sinh , Lam xô mạnh gã và vùng bỏ chạy . Cô va vào
cái bàn bên cạnh và điếng hồn lúc thấy có bóng người đuổi theo sau
lưng

Ngay khi đó , cô nghe Đông gấp rút gọi mình . Anh nhào tới , giọng
đanh gọn

- Xin lỗi cô ấy ngay , đồ khốn

Hơi khựng lại trước thái độ dữ dội của Đông , gã đàn ông cười khề
khà

- Đùa chút mà anh bạn trẻ , có mất mát gì đâu nào

Đông gầm lên

- Mày nói sao ?

Lam run rẩy trước cơn giận của Đông , cô bám lấy tay anh , giọng lạc
hắn

- Thôi bỏ đi . Mình về!

Đông khoát tay đầy hăm hực

- Sao lại bỏ?

Gã thanh niên có vẻ tự đắc

- Cô em này thích thế mà anh bạn

Ngọc Lam nóng mặt trước giọng cười khả ố của gã . Thật bất ngờ , Lam giờ cao tay tát thật mạnh . Không nghĩ cô sẽ làm thế , nên gã thanh niên lãnh trọn đòn thù của Lam . Gã hùng hổ sấn tới , chợt đèn từ 1 góc quán được bật sáng , nhiều người phục vụ chạy vội đến kéo gã đi

Trước khi về chỗ ngồi của mình , gã còn cố rống mồm lên xỏ 1 tràng những từ kinh dị.

Ngọc Lam ầm ức bỏ ra cổng . Đông leo đẹo theo sau . ANh bối rối kinh khủng trước chuyện vừa xảy ra

Anh nhăn nhó khổ sở.

- Xin lỗi em ! Thật tình từ trước đến giờ ở quán này không có hiện tượng trên

Lam cau kỉnh

- Anh liên quan gì tới chuyện này mà xin lỗi . Tại tôi muốn thưởng thức trái cấm của Vườn Địa Đàng mà

- Em trách tôi đấy à ?

Lam cộc lốc

- Không

Dứt lời , cô bước vội tới chỗ để xe . Đông theo sau . 2 người cho xe chạy song song bên nhau giữa phố đêm . Lam không muốn về nhà , nhưng cũng chẳng biết đi đâu

Giọng Đông vọng sang

- Cuộc sống về đêm không êm ả chút nào , phải không ?

Ngọc Lam đáp

- Chính vì nói sôi động nên mới lôi kéo , quyến rũ người ta ra đường nhiều . Ba mẹ tôi không bao giờ cho tôi đi quá 9 giờ đêm . Và dĩ nhiên đến những điểm như Vườn Áo Mộng của anh , càng là điều nghiêm cấm . Cấm là phải , nhưng không đúng

Đông giảm tốc độ.

- Vậy thế nào mới là đúng ?

Ngọc Lam nhìn đèn đỏ ở ngã tư

- Lẽ ra người lớn nên để trẻ con tự do , nhưng phải chỉ bảo cho chúng những kinh nghiệm phòng thân , những cạm bẫy để đương đầu . Điều này thực tế hơn là cấm . Vì thường bất cứ cái gì bị cấm cản đều gọi cho người ta tò mò

- những việc vừa xảy ra đã làm em bớt tò mò chưa ?

Giọng Lam thản nhiên

- Chưa đâu . Tôi vẫn muốn khám phá Sài Gòn cho tới sáng mai

Đông gật đầu

- Được ! Tôi sẵn sàng hộ tống em . Nhưng trước hết phải kiên quán

cơm bụi nào đó cái đã . Tôi đói lắm rồi

Lam có vẻ thích thú

- Tôi chưa ăn cơm bụi lần nào hết

Đồng cười

- Vậy thì tôi mời em ăn thử cho biết . Ăn xong , mình thả tà tà ra cầu Sài Gòn hóng mát . Ở đó , giờ này chắc còn chỗ cho mình

Ngọc Lam thờ người ra nghĩ ngợi...

"Gần 11 giờ rồi . Chẳng biết ở nhà ba có đi ra đi vào ngóng cô không ? Ông có điện cho mẹ để hỏi thăm cô không ?"

Lam chột mặt mỗi vì từ sáng tới giờ cô chưa được nghỉ ngơi . Nếu cứ rong rong như vậy suốt đêm chắc ngày mai phải cúp để ngủ bù thôi . Nhưng đã đi hơn nửa đường rồi , chả lẽ bỏ cuộc ?

Cô tưởng tượng ra sự lo lắng của ba lẫn mẹ và hy vọng vì mình 2 người sẽ thôi giận nhau . Nếu được như vậy thì chuyện cô làm đêm nay đúng là hết sức ý nghĩa . Ngọc Lam mỉm cười nghĩ khi về nhà sẽ thấy ba mẹ đang ngồi trong phòng khách chờ mình...

Phố Bụi Hồng

Chương 6

Đồng đưa Ngọc Lam về tới nhà khoảng 3 giờ sáng . 2 người chưa kịp bấm chuông thì cánh cổng đã mở . Lam hơi hoảng khi thấy ông Quốc bước ra với gương mặt hầm hầm

Đẩy thật mạnh cánh cửa sắt , ông gần như gầm lên

- Đồ khốn nạn! Mày đi đâu suốt đêm thế hả?

Bất ngờ vì những lời mắng nặng hơn búa tạ của ba và vì quê với

Đồng , Lam phản ứng

- con đi chơi với bạn . Có gì đâu sao ba mắng dữ vậy ? Con đã lớn rồi mà

Mặt ông Quốc đanh lại . Đây là lần đầu Ngọc Lam dám nói thế với ông , và nói trước mặt 1 người lạ. Hừ! Vì thằng quỷ này mà con ông dám bỏ nhà đi đêm . Tự nhiên bao nhiêu giận dữ , bức dọc ông đổ dồn sang phía Đồng.

Lừ mắt nhìn anh , giọng ông khinh bỉ.

- Bạn bè gì cái thứ lưu manh đứng đường này . Đừng để ta gặp lại lần nữa đó

Ngọc Lam âm ức

- Sao ba nói kỳ vậy . Ảnh là người đảng hoàng mà

- Hừ! Đảng hoàng không ai dất con gái người ta đi tới sáng
Ngọc Lam gần giọng

- Tại con muốn thế

- Đồ hư đồn

Vừa nghiêng răng mắng con , ông Quốc vừa bạt tai 1 cái thật mạnh
làm đầu Lam va cả vào cánh cổng

Tim Đông chột nhối lên như chính mình vừa bị đánh . Anh sấn tới
đứng trước che cho Ngọc Lam , giọng lạc đi

- Xin bác đừng đánh Lam!

Ông Quốc kéo áo anh

- Cút đi cho tôi dạy con

Đông bình tĩnh nhắc lại lần nữa

- Bác không nên đánh Lam

Ông Quốc cười gằn

- Cậu nghĩ mình là ai chứ ?

- Cháu là bạn của Lam và cháu nghĩ hành động vừa rồi của bác
không phải là cách dạy con tốt

Ông Quốc giận tái mặt . Tay ông vung lên cao rồi chậm chạp buông
xuống vì ánh mắt lì lợm của Đông... Thằng nhóc này coi bộ khá cứng
cựa nên mới dám nói những lời vừa rồi với ông bố của bạn mình .

Hừm! Chẳng biết con bé quen biết ra sao với nó mà đã đi chơi suốt
đêm

Trừng trừng nhìn Đông , ông lạnh lùng

- Tôi không muốn con Lam giao du với cậu . Tránh xa nó ra là tốt
nhất

Dứt lời , ông khập khểnh bước vào nhà , Đông quay lại nhìn Lam ,
xót xa

- Em đau lắm phải không ?

Lam nhè nhẹ lắc đầu , rồi không hiểu sao nước mắt cô ứa ra

- Tôi xin lỗi đã để anh bị mắng

Đông dịu dàng ngắt lời cô

- Có ông bố nào vui vẻ trước tình cảnh như vậy ? Em vào nhà đi , bác
tra đang giận dữ lắm . Ráng xin lỗi ông đi nhé

Lam gượng gạo cười dù nước mắt vẫn còn nhoè nhoẹt

Đông siết nhẹ tay cô trước khi phóng xe đi . Lam tần ngần nhìn theo
anh và thoáng rùng mình vì hơi sương lành lạnh đã thấm ướt tóc ,
ướt vai...

Con phở nhỏ vắng tanh với 2 hàng cột điện hắt ánh sáng vàng buồn
bã làm Ngọc Lam thấy lẻ loi khi không có Đông bên cạnh

Với cô , anh vẫn còn xa lạ. Nhưng nghĩ tới người thân yêu nhất của mình , là ba đang hầm hừ trong nhà , Ngọc Lam bỗng nhận ra giữa cô và ông là 1 khoảng cách lớn mà việc làm điên rồ của đêm nay của Lam đã làm khoảng cách ấy càng lớn hơn nữa...

o0o

Đồng nhìn chăm chăm vào Tuấn rồi khó khăn mở lời

- Sao mày biết Ngọc Lam bệnh ?

Thong thả rít thuốc , Tuấn nói

- Tao không biết thì ai biết bây giờ ? Nhỏ Lam bị viêm phổi do cảm lạnh

Trùng mắt nhìn D, Tuấn hỏi

- Mày dẫn Lam đi đâu suốt đêm đến nỗi con bé lăn đùng ra bệnh vậy ?

Đồng nghiêm mặt

- Đừng hỏi kiểu cà khịa với tao

Tuấn búng tàn thuốc

- Tao hỏi thật chứ không cà khịa chút nào . Tại sao mày lại overnight với Lam , khi thừa biết tội tao .. với nhau ?

Đồng tránh né

- Làm gì có chuyện đi suốt đêm . Tội tao ngồi ở Vườn Áo Mộng tới 9 giờ thôi mà

Tuấn gằn giọng

- Đừng chối nữa ! Em đã thú thật với tao hết rồi . Hy vọng sẽ không có lần thứ hai , Ngọc Lam rất trẻ con , vì nghĩ mày là bạn thân của tao nên mới nghe lời rủ rê của mày , thật không ngờ mình là bạn mà mày lại chơi gác tao như vậy

Đồng nóng mặt vì những lời của Tuấn . Anh không ngờ Ngọc Lam lại đổ cho anh tội rủ rê cô đi đêm . Vừa rồi Đồng chối vì sợ ảnh hưởng đến Lam , đến chuyện gia đình cô . Nhưng sự cẩn thận của anh không cần thiết , đã vậy nó còn làm Tuấn xem thường anh nữa . Hừ!

Đúng là Đồng vẫn chưa rút kinh nghiệm từ đàn bà , Ngọc Lam xem anh như 1 phương tiện đốt thời gian , nhưng Đồng lại hết lòng với cô Suốt đêm đó , hết chạy vòng vòng ngoài phố , đến ngồi lại bên cầu , 2 người đã thủ thỉ biết bao nhiêu chuyện . Đồng kể với Lam về chuyện đời mình và nhìn thấy trong mắt cô sự cảm thông sâu sắc . Có lẽ anh đã lầm hoặc Lam đã cố tình ra vẻ hiểu anh ? Đồng không hiểu nổi . Nhưng dù sao anh cũng thua rồi khi Tuấn đặt thẳng vấn đề với giọng bẻ trên . Tự ái của gã đàn ông từng thất bại trong đường tình cảm làm Đồng bưng bưng giận . Cổ kèm lòng xuống , anh lạnh lùng dằn cái ly xuống bàn

- Quan hệ giữa tao và Ngọc Lam rất trong sáng , nhưng mày lại cố nghĩ lệch đi , thật đáng tiếc

Tuấn hơi xiu khi thấy bộ mặt đanh lại của Đông.

- Dù trong sáng , tao nghĩ mày cũng không nên làm thế

Đông nhếch mép

- Giữa bọn mình chưa bao giờ có xích mích . nếu vì 1 con bé mà hậm hực nhau thì chán quá . Mày nên hỏi Ngọc Lam tại sao có cuộc bát phở đêm đó rồi hãy trách tao

Thấy Tuấn im lặng , Đông vờ tay lấy gói thuốc trên bàn . Anh không buồn Tuấn vì tánh cậu ta hơi hợ , nghĩ gì nói đó , nhưng Ngọc Lam thì khác , cô đã xem thường anh quá mức

Đông hần học

- Lam đã nói gì về tao ?

- Thôi đừng nhắc vụ này nữa mà

- Tại sao vậy?

Tuấn bối rối

- Mình là đàn ông , tao không thể kể lại những gì đã nghe như kiểu đàn bà lảm chuyện

Đông mĩa mai

- Nếu là đàn ông chân chính , mày nên im từ đầu , chớ không thể khơi ra chuyện rồi lơ lửng như vậy . Có thể mày không tự trọng nhưng tao rất tự ái

Tuấn khó chịu

- Mày hơi quá lời rồi đó

Đông bực bội đốt thuốc . Anh rít liên tục mấy hơi dài để giữ bình tĩnh . Ngay lúc đó Cẩm Ly và Phương Thảo bước vào quán . Tuấn đưa tay lên cao cho 2 người nhìn thấy mình

Vừa ngồi xuống ghế Cẩm Ly đã hỏi Đông.

- Anh đi thăm nhỏ Lam chưa ? Nó bệnh là vì anh đó

Dù bất ngờ vì câu dạo đầu của Ly , Đông vẫn mỉm cười , giọng đùa cợt

- Tôi có khả năng làm Ngọc Lam bệnh sao ?

Ly tủm tỉm

- Đừng giả vờ nữa , mấy ngày không gặp , nó đang tương tư ông kìa Phương Thảo tăng hăng khi thấy mặt Tuấn sa sầm xuống

- Nhỏ Ly này đùa không đúng đối tượng chút nào hết

Cẩm Ly nói

- Xì! Chắc mày biết đối tượng của Ngọc Lam hả?

- Tao không biết , vì vậy mới không dám nói đùa , sợ người ta tự ái

Tuấn gượng gạo chen vào

- Bữa nay tụi em đến thăm Lam chưa ?

Ly gật đầu

- Con bé đỡ nhiều rồi , nhưng vẫn còn nhõng nhẽo không chịu đi học . Em nghĩ nhỏ Lam đang chờ 1 tài xế tình nguyện ngày 2 buổi đưa đón nó đến trường

Phương Thảo nạt

- Lại đoán mò

Cầm Ly vênh váo

- Nhưng biết đâu lại trúng . Nhỏ Lam bệnh vì buồn nhiều hơn bệnh bị bệnh

Tuấn bồn chồn

- Anh đâu làm gì để Lam buồn

Đông thoáng thấy Phương Thảo nhếch môi cười . Trong 3 cô gái , Phương Thảo là người sâu sắc nhất . Chỉ qua vài lần tiếp xúc , Đông sớm nhận ra cô có nội tâm sôi động . Đêm ngồi ngoài cầu Sài Gòn , Lam đã kể với anh về Phương Thảo , tự nhiên anh thấy mình gần gũi với cô , chớ không xa lạ như trước đây nữa

Lúc Đông chưa hiểu nụ cười nhếch môi của Thảo có ý gì thì cô đã nói với Tuấn.

- Anh đem niềm vui đến cho Lam , nhưng đâu phải vì vậy mà nó không buồn . Con người phức tạp lắm . Anh chưa hiểu được Ngọc Lam đâu

Mặt Tuấn đầy vẻ tự tin

- Muốn hiểu cô ấy cũng chả có gì khó . Chỉ cần kiên trì nhẫn nại 1 chút là sẽ hiểu ngay

Cầm Ly chót chết

- Kiên trì nhẫn nại là tiêu chuẩn tốt để làm tài xế tình nguyện đó ghen

Đông dụi điều thuốc hút dở vào gạt tàn . Anh chợt thấy mình lạc lõng trước những mâu thuẫn xoay quanh Ngọc Lam . Dường như mọi người muốn đẩy anh ra khỏi mối liên hệ với cô . cũng có thể vì trước đây anh và Lam thường kên nhau , cũng có thể vì Lam và Tuấn có tình cảm đặc biệt , nên đương nhiên mọi chuyện phải dồn về họ.

Ngọc Lam không chối điều này . Đông cũng từng trêu cô với Tuấn , sao bây giờ anh lại khó chịu nhỉ?

Vờ xem đồng hồ cho có cớ , Đông đứng dậy

- Tôi phải đi công chuyện . Thảo và Ly ở lại vui nhen

Cầm Ly khịt mũi

- Lúc nào cũng thấy anh bận rộn hết . Nè! Có gởi lời thăm Lam không ?

Đồng nhún vai

- Tôi không có thói quen gởi lời vốn cho ai hết . Chào tất cả nhé

Cầm Ly bấu môi nhìn cái dáng lăm lì của Đồng.

- Xì! Làm phách thấy ghét . Nhỏ Lam mà nghe được câu này chắc nó không đội trời chung với lão Đồng.

Phương Thảo bỗng bước theo Đồng . Đến chỗ gởi xe cô mới lên tiếng

- Tôi có chuyện muốn nói với anh

Ngạc nhiên , Đồng hỏi

- Chuyện gì vậy ?

Thảo trầm giọng

- Ngọc Lam cần gặp anh . Con bé chờ ở nhà chiều nay , nó nhờ tôi nhắn đó

Đồng hờ hững

- Chiều nay tôi bận rồi

Thảo nói

- Vậy ngày mai cũng được . Anh nhớ đến nghe

Đồng có vẻ lạnh nhạt

- Đạo này công việc nhiều , tôi không dám hứa đâu

Hơi cau mày , Thảo thẳng thắn nói

- Anh không bằng lòng Lam điều gì à ?

- Đâu có . Tôi bận thật mà

Phương Thảo mím môi

- Anh nên nói chuyện với Lam qua điện thoại cho nó biết tôi đã nhắn anh rồi , để nó không trách tôi - Loay hoay lục trong túi xách ra mảnh giấy , Thảo cầm cúi ghi và đưa cho Đồng - Số điện thoại nhà nó , tôi ghi ra đằng hoàng , sau này đừng đổ thừa là quên đó

Dứt lời Thảo xốc lại cái túi xách rồi hậm hực trở về bàn . Tuấn ngập ngừng hỏi

- Chuyện gì thế ?

Phương Thảo chớp mắt

- À! Hỏi Đồng địa chỉ 1 người quen , tiếc là anh không biết

Tuấn mỉm cười

- Ai vậy ? Lỡ tôi biết thì sao ?

Thảo lắc đầu

- Anh không biết đâu

Cầm Ly cay cú

- Đã thấy thái độ cà chớn của hần rồi , còn chạy theo hỏi cho quê .

Ngày từ buổi đầu , tao đã ưa lão ta không nổi

Khác với những lần trước Tuấn luôn bênh vực Đồng , lần này Thảo

nghe anh dè bủ

- Càng lúc anh càng chịu không nổi Đông . Nó tự cao , tự đại quá , đâm ra bạn bè cũng xa lánh . Anh và nó mới cự nhau đó chứ

Cầm Ly ngạc nhiên

- 2 người thân lắm mà , sao lại cự ?

Tuấn cười nhạt

- Thân quái gì với cái thằng chơi gác bạn . Nội chuyện rủ Ngọc Lam đi chơi suốt đêm cũng đủ hiểu nó không có tư cách rồi

Phương Thảo trở mặt

- Anh nói với anh Đông đi chơi suốt đêm với Lam ?

Cầm Ly cười hì hà

- Tao chứ ai . Anh Tuấn cần phải biết chuyện để hiểu bạn bè hơn chứ

Thảo liếc Cầm Ly 1 cái thật dài . Con nhỏ lắm điều này bắt tin nhanh hơn điện xẹt . Chắc Tuấn đã nói gì đó khiến Đông hiểu lầm Ngọc Lam rồi . Điều này chắc chắn anh chàng sẽ không đến thăm con bé . Phải lúc này mình chịu khó đứng lại nói thêm vài lời , mọi việc có lẽ đã khác . Để Ngọc Lam dài cổ chờ , nghĩ cũng tội . Nhưng có phải vì Tuấn mà Đông lạnh nhạt với Lam không ? Phương Thảo chép miệng . Với cô , những chuyện tình cảm rắc rối luôn luôn gây áp lực nặng nề , khó chịu . Trực giác cho cô thấy , Ngọc Lam thích Đông vì thái độ dửng dưng của anh . Con bé không ưa kiểu sẵn đón quy lụy của Tuấn mới khổ. Mấy hôm nằm bệnh , Lam mong lắm , nhưng chẳng thấy Đông ghé thăm mình . Trong khi đó , Tuấn 5 lần 7 lượt năn nỉ Thảo và Cầm Ly cho đi theo đến nhà thăm , Ngọc Lam lại không chịu . Tuấn có vẻ buồn , bây giờ biết Đông đã đi suốt đêm với Lam , khiến con bé trúng sượng ngã bệnh , anh ta hẳn học với Đông là điều đương nhiên

Giọng Tuấn rầu rĩ vang lên

- Tại sao Lam trốn anh vậy Ly ?

Cầm Ly phân trần

- Nó không trốn , nhưng anh phải hiểu , ba nó khó lắm . Hồi nào đến giờ chưa có thằng bạn trai nào dám ghé nhà hết . Tụi em thân lắm mà gặp ông còn ớn

Tuấn thở dài

- Chẳng lẽ anh cứ gởi lời thăm hoài ?

Cầm Ly lém lỉnh

- Thấy ngại thì kèm theo hiện vật . Trái cây , hoa , bánh trái... Em chuyển giùm không lấy tiền công đâu

Phương Thảo tủm tỉm

- Tiệm thuốc bắc nhà anh có nắm Linh Chi hay sâm Cao Ly không ?
Nếu có , đem cho nhỏ Lam tắm bổ. Nó mau hết bệnh , anh sẽ mau
được gặp lại , chứ gì đâu mà than thở.

Tuấn cười méo xẹo

- Đừng chọc quê anh nữa . Cho anh biết đi , Lam có nói gì về anh
không ?

Cầm Ly lắc đầu

- Tính nó kín lăm . Yêu cũng để trong lòng , ghét cũng chẳng nói ra

Tuấn thắc thỏm trông thật tội

- Nhưng Lam yêu hay ghét ?

Cầm Ly vờn vai

- Oh! I don't know . Tôi không rõ.

Phượng Thảo khều Ly

- Về chưa ? Tao còn phải đi phô tô bài cho nhỏ Lam nữa

Liếc Tuấn 1 cái thật nhanh , Ly nói

- Mà về trước đi , tao nghe hết bản nhạc này đã.

Thảo đứng dậy kéo Ly ra

- Đừng nói gì về Lam với Tuấn đó

Ly nhún vai

- Yên chí lớn . Tao không bép xép nữa đâu . Nhưng ít ra phải cho
Tuấn hiểu nhỏ Lam chẳng có tình ý gì với anh hết

Thảo lắc đầu

- Chuyện đó từ từ anh ta sẽ nhận ra , mà không cần nói

Mắt Cầm Ly xa xăm

- Tao lại thấy cần . Rất cần là khác

Phượng Thảo buông thõng

- Tùy mà , nhưng tao nghĩ đừng bao giờ nên vì mình mà hạ bạn bè
xuống

Cầm Ly xụ mặt

- Mà nói vậy là sao chứ ?

Thảo thần nhiên

- Mà thừa hiểu mà

Dứt lời , Thảo ngao ngán bước đi . Trong loa , giọng Khánh Ly trầm
đục vang lên

- "Tình yêu như trái pháo con tim mù loà... "

Có 1 thời trái tim Thảo cũng mù loà tăm tối . Cô không dám khuyên ai
hết . Chỉ hy vọng những người bạn quanh cô không rơi vào u mê ,
khốn khổ như cô ngày nào

oOo

Ngọc Lam âm ức nhìn về thờ ơ của mẹ. Suốt 1 tuần cô bệnh , bà

không hề ghé thăm . Điện thoại ra tiệm vải , Lam mới biết mẹ đã đi Vũng Tàu ngay chiều hôm đó . Điều này đúng là bất thường , nếu không muốn nói chưa bao giờ xảy ra suốt thời gian ba mẹ sống chung . Ba đi làm gì , đi với ai ? Lam định hỏi mấy lần , nhưng cô không sau mở miệng được

Màn khổ nhục kế Lam bày ra xem như thất bại hoàn toàn . Đã vậy trong mắt ba mẹ bây giờ , cô giống như người có tội . Sáng nay ông bà vừa gây với nhau 1 trận , người này đổ trách nhiệm cho người kia . Sau đó mẹ tuyên bố , cô đồ đồn ra vì chơi với bạn xấu . Và Phương Thảo chính là vết mực đen mà Lam cần tránh xa , nếu không bà sẽ từ cô luôn

Tội nghiệp nhỏ Thảo , chỉ vì có bố ngồi tù , mẹ làm vũ trường , nên lúc nào cũng mang tiếng xấu . Thảo luôn cố vượt qua thân phận của mình , khổ nổi cuộc sống với những định kiến khắt khe vẫn còn dành cho con bé nhiều nỗi buồn hơn niềm vui . Nếu Thảo nghe được lời mẹ Lam nói sáng nay , chắc con bé mặc cảm ghê gớm lắm

Bà Kiều đột ngột lên tiếng

- Mẹ và ba sắp ký đơn ly dị. Con nên về ở với mẹ thì tốt hơn

Mắt Lam tròn tròn lên, cô đáp ứng

- Sao lại phải ly dị? Con không chịu đâu ?

giọng bà Kiều nhỏ nhẹ.

- Đây là chuyện của ba mẹ , con phải chấp nhận

Ngọc Lam đứng bật dậy

- Mẹ không thể nói vậy , con lớn rồi , con muốn có ý kiến

Bà Kiều nhíu mày

- Ý kiến gì cơ chứ ? Mẹ đã suy nghĩ kỹ trước khi đi tới quyết định này

Mắt Ngọc Lam rưng rưng tuyệt vọng

- Mẹ nghĩ nhiều , nhưng không hề nghĩ tới con . Con là con người chứ đâu phải là món đồ , để mẹ sắp xếp ở nơi nào thì tốt , nơi nào thì tiện . Mẹ không cần biết con cần gì , suốt thời gian qua con sống ra sao . Trong mắt ba mẹ , con giống cục nợ , 2 người đùn qua đẩy lại trách nhiệm , vì ai cũng muốn tốt về mình . Vậy ba mẹ sinh ra con làm gì ?

Thấy bà Kiều im lặng , Lam nói tiếp

- Lâu nay con mơ hồ thấy mẹ và ba vẫn sống lặng lẽ bên nhau . Tại sao bây giờ mẹ không cố tiếp tục ? Hay mẹ đã có người đàn ông khác nên chê ba vừa già vừa xấu , để phải li dị đúng không ?

Mặt bà Kiều tái nhợt

- Im đi! Ai cho phép con hoạch hoẹ mẹ?

Ngọc Lam bật khóc

- Con rất thương ba , con muốn mẹ và ba sống chung với nhau . Ba đã có lỗi gì , sao mẹ lại bỏ ba ?

Bà Kiều khổ sở.

- Con không hiểu đâu

Lam làm lì quệt nước mắt

- Con hiểu . Hiểu rất nhiều là khác

Bà Kiều ngạc nhiên

- Con hiểu cái gì chứ ?

Nhìn thẳng vào mắt bà Kiều, Ngọc Lam nói từng tiếng 1.

- Con hiểu và thông cảm cho mối tình của mẹ với chú Nam ngày xưa , nhưng không có nghĩa con chấp nhận chú ruột của mình thay thế địa vị của ba mình đâu . Bộ mẹ tưởng xã hội này sẽ chấp nhận chuyện mẹ bỏ ba để lấy chú Nam sao ? Mẹ là người làm ăn , mẹ không sợ thân bại danh liệt à ?

Bà Kiều lặng đi vì những lời nặng nề của Lam . Phải mất cả phút bà mới tỉnh người lại và hốt hoảng nói

- Ai nói với con ? Ai nói với con hả?

Ngọc Lam nhoi nhói ở tim . Vậy là đúng rồi! Mẹ vì chú Nam mà đành đoạn bỏ cha con cô , suốt tuần qua mẹ Ở Vững Tàu với người tình cũ ? Thật kinh khủng! Thật tồi tệ!

0 trả lời bà Kiều, Ngọc Lam vụt chạy vào phòng nằm lăn ra giường .

Là người chủ động gợi chuyện này trước , nhưng Lam vẫn không tránh khỏi việc bị sốc . Cô tủi thân và thấy thương ba quá . Chắc hẳn ông phải đau đớn khổ sở hơn cô nhiều

Nghe tiếng động ở đầu giường , Lam biết mẹ đã vào rồi , nhưng cô vẫn xoay mặt vào vách . Nỗi oán trách dâng lên ngực làm cô ứ nghẹn , không nói cũng không khóc được

Bà Kiều chậm rãi lên tiếng

- Đừng bao giờ nghĩ mẹ li dị là vì chú Nam . Không liên quan đến chú ấy

Lam bịt 2 tay

- Con không muốn nghe . Mẹ đừng giải thích . Giải thích rồi mọi thứ có trở lại như xưa đâu

Giọng bà Kiều chột đanh lại

- Mẹ không giải thích mà chỉ nói sự thật

- Vậy tại sao mẹ li dị? Mẹ nói đi

Bà Kiều quanh co

- Mẹ muốn được tự do làm chủ cuộc đời mình . Trước đây , mẹ cam tâm sống trong ngôi nhà này là vì con . Bây giờ con đã trưởng thành rồi , mẹ phải sống cho mẹ . Cuộc đời người ta có bao lâu đâu ? Nửa

đời mẹ đã sống cho người khác , vì người khác . Rốt cuộc mẹ được gì ngoài lòng ghen tuông nghi ngờ của ba con và sự đòi hỏi ở dì Linh . Mẹ không chịu nổi nữa rồi . Mẹ phải thoát ra khỏi cái vòng tù túng trói đời mẹ.

Ngọc Lam xoay người lại nhìn bà Kiều . Những lời bà vừa nói nghe thật lạ. Nó giống như lời của 1 nhân vật nữ nhiều đau khổ trong cải lương hay ở vở kịch nào đó cô từng xem trên tivi , chứ không phải ở mẹ, người thân yêu gần gũi cô nhất

Lam bừng tỉnh

- Con không tin vào lý do đòi ly dị của mẹ. Động lực muốn được tự do , muốn làm chủ đời mình không thuyết phục được con . Bao lâu nay mẹ vẫn giữ quyền quyết định toàn bộ mọi việc trong ngoài . Tiệm vải thì mẹ làm chủ , ba không hề cấm cản mẹ điều gì , mẹ là người hoàn toàn tự do mà

Bà Kiều quát mắt lên

- Con im đi! Hừ! Đã sống được bao nhiêu mà trả treo với mẹ ? Nghĩ cho cùng , con giống ông ấy ở cái ích kỷ, chỉ muốn người khác làm theo ý mình . Mẹ đã vì giòng họ này nhiều quá rồi , bây giờ mẹ không cam tâm tiếp tục nữa khi công sức của mẹ bỏ ra không được ba con coi trọng

Ngọc Lam liếc môi

- Chẳng lẽ vì vậy mẹ phải sống 1 mình đến hết đời ?

Bà Kiều bỗng đổi giọng ngọt sớt

- Mẹ còn có con mà. Về ở với mẹ đi

Tự nhiên Lam ngán ngẫm . Suốt thời gian bỏ mặc cha con cô , bà không có vẻ gì xuống sắc buồn bã . Trái lại , tinh thần bà luôn ung dung sáng khoái . Điểm này Lam nhận thấy lâu rồi , nhưng hôm nay , ngay lúc này , cô bỗng xót xa nhận ra mẹ rất vui , rất sung sướng khi sống 1 mình . Niềm vui sướng ấy mãnh liệt đến mức nó toát hẳn ra bên ngoài và mẹ chẳng giấu được ai . Lẽ nào bà đã có 1 tình yêu khác ?

Ngọc Lam ôm gối buồn bã . Mẹ cô còn quá trẻ, bà luôn thích thú khi nghe khen: "2 mẹ con trông giống 2 chị em" . Chính vì thế mẹ rất chăm chút tới sắc đẹp của mình . Bà làm đẹp không phải vì chồng . Vậy người đàn ông ấy là ai , nếu không phải là chú Nam ?

Lòng Ngọc Lam bỗng dâng lên 1 chút phần nộ khi nghĩ mà thương ba . Ông làm ra vẻ bất cần nhưng tóc ông mỗi ngày 1 trắng ra , trong khi mẹ lúc nào cũng ai oán , than thân thì thần sắc lại tươi roi rói

Ngọc Lam ngần ngừ rồi nói

- Con phải ở với ba , vì ba cần con hơn

Bà Kiều thở dài

- Thôi được ! Nếu con đã quyết định , mẹ không ép . Ở với ai , quyền lợi của con cũng vẫn được bảo đảm

Lam ngạc nhiên

- Con có quyền lợi gì khi ba mẹ bỏ nhau ?

- Có nhiều lắm . Nếu con muốn biết mẹ sẽ nhờ luật sư giải thích lúc ông ta làm tờ kê khai để phân chia tài sản của ba mẹ.

Ngọc Lam trân trối nhìn mẹ. Sao giọng bà dừng dừng vô cảm đến thế ? Viết tờ đơn li dị với mẹ chắc không khác huỷ 1 hợp đồng mua bán là mấy . Lam không hiểu tại sao chỉ trong một thời gian ngắn mẹ lại thay đổi quá nhiều vậy . Điều gì đã tác động mạnh tới mẹ, khiến bà nhất định rút bỏ cuộc sống bao năm bà từng sống

Chán nản kéo mền lên che kín mặt , Ngọc Lam nghèn nghẹn

- Con mệt lắm rồi . Mẹ về đi

Bà Kiều nhỏ nhẹ.

- Mẹ biết con rất oán ba mẹ. Nhưng sau này con lớn lên , già đi và từng trải hơn , con sẽ hiểu để thông cảm cho mẹ bây giờ - Ngập ngừng 1 chút , bà nói tiếp - Mẹ để tiền trên bàn , con cứ xài , bao giờ hết , ra tiệm mẹ đưa thêm . không có mẹ Ở bên cạnh , phải tự lo cho mình . Cuộc đời sẽ dạy con khôn ra , điều này ba mẹ không dạy được . Thôi mẹ về , nhớ đừng đi chơi khuya nữa

Nước mắt Lam âm thầm ứa ra . Dù đã quen không có mẹ , nhưng bây giờ cô mới thấm thía sự cô đơn khi nằm trùm kín mặt thế này Nằm 1 lúc chịu không nổi , Lam vùng dậy . Bước xuống phòng khách , cô bất ngờ khi thấy ông Nam đang ngồi hút thuốc

Cô kêu lên

- Lâu nay chú ở đâu ?

Ông Nam mỉm cười

- Sài Gòn bạn bè chú thiếu gì . Ở đâu lại chẳng được . Nhưng thích nhất vẫn là ở nhà mình . Bữa nay chú quyết định trở về đây

Ngọc Lam nghi ngờ

- Thật hả chú ? Ba cháu biết chưa ?

Ông Nam bí mật

- Chú đổ cháu đó

- Cháu không đoán được . Người lớn khó hiểu quá

Rờ bộ ria mép được cắt tỉa thật khéo , ông Nam hất hàm

- Cháu muốn hiểu chuyện gì nào ?

Ngọc Lam ngồi xuống ghế . Do dự 1 hồi cô mới rụt rè hỏi

- Chú có liên quan tới việc ba mẹ cháu bỏ nhau không ?

Ông Nam từ tốn

- Cháu nghĩ sao mà hỏi như vậy ?

Lam mím môi

- Cháu nghĩ chú là nguyên nhân chính làm đổ vỡ hạnh phúc của gia đình cháu

Ông Nam xua tay

- Cháu làm rồi

Ngọc Lam ầm ức

- Đừng giấu cháu nữa . Nếu không vì chú , mẹ cháu không cương quyết bỏ cha con cháu đâu

- Lễ nào chú quan trọng đến thế

Nhếch môi 1 cái , ông Nam chua chát

- Chú chỉ là con cò nằm trong tay Bích Kiều . Mẹ cháu đã lợi dụng chú để đạt mục đích của mình là làm khổ chồng

Lam nóng nảy

- Cháu không hiểu ý chú . Rõ ràng ngày xưa chú và mẹ cháu...

- Nhưng chuyện ấy đã qua rồi . Tại sao mẹ cháu lại kể nếu không phải để chú cháu mình nghi kỵ nhau ?

Lam lắc đầu

- Mẹ chưa khi nào nói về chú , về ngày xưa của 2 người . Mọi việc do cháu tự tìm hiểu thôi . Và cháu đã đúng phải không ?

Ông Nam im lặng . 1 lát sau mới lên tiếng

- Dựa vào đâu mà cháu dám nói như vậy ?

Ngọc Lam bình tĩnh đáp

- Dựa vào những lời úp mở của thím Huệ, cũng như vở kịch vợ chồng do chú dựng lên . Chú và mẹ đã cố tình làm thế để che mắt ba cháu . Khi biết chuyện lỡ dở rồi , 2 người cùng bỏ đi . Bây giờ mẹ tính tới li dị, chú còn mặt mũi nào trở về đây nữa chứ ?

Hơi nhồm người lên khỏi ghế , ông Nam thần nhiên

- Bích Kiều đòi li dị à ?

Ngọc Lam cố tình nói láo

- Mẹ đã ký vào đơn rồi chứ không phải chỉ đòi nữa . Chú đừng giả vờ không biết

Ông Nam bứt rứt

- Chú không liên quan đến chuyện này

- Vậy tại sao chú phải mượn 1 bà vợ hờ

Ông Nam gục đầu như muốn tránh những câu hỏi của Ngọc Lam .

Con bé chỉ biết hỏi tại sao , tại sao . Tiếc rằng ông không thể trả lời những câu hỏi đó , vì chính ông cũng đang tức anh ách bởi câu tại sao ấy

Khi trở về nước lần đầu . Ông đã đi tìm Bích Kiều , gặp lại bà với

cung cách quý phái , sang trọng ông đã choáng . Mỗi tình xưa bưng bưng sống dậy , vì người yêu ngày nào giờ vẫn còn quá trẻ đẹp , đã vậy cô ta còn rất giàu

Với mồm mép khéo léo , ngọt ngào , ông đã có được nhiều buổi hẹn hò với bà . Nhờ vậy ông mới biết suốt 20 năm qua , bà Kiều đã làm giàu từ tiệm vải , tài sản của cha mẹ Ông để lại . Thế là ông quyết tâm bám lấy người yêu cũ , cũng là chị dâu của mình , với mục đích đào mỏ . Ông những tưởng bà sẽ giàu chồng , xây 1 tổ uyên ương đầy đủ tiện nghi để nuôi ông

Nhưng sự thật lại khác , chỉ sau 1 thời gian ngắn hẹn hò , bà đã lần tránh ông . Thoạt đầu ông tưởng bà sợ tai tiếng , lên lần trở về này ông đã mượn 1 cô vợ hờ rồi đem cô ta về sống chung nhà , như vậy ông sẽ có nhiều cơ hội cận kề người tình cũ , nhưng vẫn danh chánh ngôn thuận . Với ông, bà Kiều là cái phao ông đang muốn bám vào để sống thoải mái hơn khi ở VN

Thế nhưng bà Kiều chẳng hề đếm xỉa gì tới ông mà chỉ khinh khỉnh nhìn "vợ chồng chú Nam" với ánh mắt xem thường . Lúc này ông mới hiểu , trong tim bà lâu nay không còn chỗ nào dành cho ông . Với bà , tiền tài danh vọng là trên hết . Ngày xưa , ba chọn ông Quốc là có mục đích, chứ không phải bà hy sinh vì gia đình như suốt 20 năm qua ông vẫn tưởng

Cuộc chinh phục người yêu cũ của ông chưa đi tới đâu thì mọi chuyện đổ bể ra . Gia đình ông Quốc xào xáo , khiến ông bối rối bỏ đi với 1 bụng hả hê . Ông không chiếm được Bích Kiều nhưng cũng làm lão anh xấu xí ấy đau khổ vì ghen

Hôm nay đã bình tâm suy nghĩ , ông thấy mình đại dốt mới bỏ ngôi nhà của cha mẹ để lại . Ông Quốc và ông đều là con trai thứ như nhau , ông phải đòi hỏi quyền lợi của mình chứ

Muốn có tiền chịu khó chai mặt cũng đâu có sao . Trở về lần này ông không lơ đãng được tình yêu và tiền bạc của Bích Kiều thì ông phải xoay hướng khác , chứ đâu thể để tài sản của cha mẹ mình rơi vào tay đàn bà quản lý

Hừ! Nếu sự thật Bích Kiều đã ký đơn li dị, thì rõ ràng cô ta đã tính 1 nước cờ cao . không khéo ông anh xấu xí của ông mất cả nhà cửa tài sản vì người đàn bà này cũng nên

Tự nhiên ông Nam nóng mặt khi nghĩ đến tiền . Cái ông đang cần nhưng lại không có khả năng làm ra như Bích Kiều . Nói cho cùng , 2 anh em ông không có tài bằng cô ta . Ngày xưa , tiệm vải ấy mà về tay ông hay ông Quốc đích thân quản lý thì chắc nó cũng chết ba đời , bốn kiếp rồi . Nhưng dù sao vốn ban đầu , những thuận lợi có sẵn

vẫn là của gia đình ông . Nếu không có chúng , 10 Bích Kiều cũng chả làm được gì . Nhất định ông phải có phần trong đó chứ . Phải tìm cách nào đó để lấy lại của mình thôi

Nhìn gương mặt đang chờ đợi , lắng nghe của Ngọc Lam , ông trầm giọng

- Cuộc đời chú là 1 chuỗi dài bất hạnh . Vừa mới chào đời gia đình đã gặp nhiều đại họa. Tai nạn giao thông làm chết người chị Hai , anh thứ 3 tàn tật . Chính vì tin tưởng số mà ông bà nội đã đem chú đi nơi khác ở và mượn vú nuôi , nuôi chú cho đến lớn

Dù đã nghe Đông kể chuyện này rồi , Ngọc Lam vẫn xốn xang khi ông Nam tự nói về mình

Ngừng 1 chút , như để gợi nỗi thương tâm , ông trầm giọng

- Trong gia đình bà vú , chú đã lớn lên với những người chú coi như mẹ, như anh , như chị. Bích Kiều , mẹ cháu là cô em út , nhỏ hơn chú 2 tuổi . Không phải ruột thịt , sống gần bên nhau , nảy sinh tình cảm là chuyện đương nhiên . Chú và mẹ cháu luôn nghĩ suốt đời sẽ không xa cách . Năm chú 18 tuổi , ông bà nội cho chú về Sài Gòn để học đại học . Mẹ con Bích Kiều thỉnh thoảng vẫn ghé thăm chú . Ông bà nội đối xử với họ khá tốt . Riêng ba cháu thì luôn tỏ vẻ dửng dưng , lạnh lùng của 1 cậu chủ con nhà giàu . Chính vì vậy chú không bao giờ ngờ ông để ý Bích Kiều - Thở dài đầy day dứt , ông Nam nói - Nếu cậu Hai cháu đừng ghen ma túy thì cuộc đời của chú và Bích Kiều đâu phải như hôm nay

Ngọc Lam nhú nhú mày

- Chú nói cậu Hai nào của cháu ?

- Thì cậu Hai Quang chứ cậu nào . À, có lẽ cháu chưa được gặp nên không nhớ

Ngọc Lam dăm chiêu

- Chưa bao giờ mẹ hay dì Linh nói đến cậu Hai . Cháu không biết mình còn 1 người cậu . Bây giờ cậu ấy ở đâu ?

Ông Nam ngập ngừng

- Hai Quang ngồi tù, chắc vì vậy nên mọi người giấu cháu

Ngọc Lam ngớ ngàng nhìn ông Nam . Điều ông vừa nói làm cô ớn lạnh . Cô thần thờ hỏi

- Tại sao cậu Hai ở tù ?

- Chú không rõ lắm , vì lúc đó chú ở Mỹ . Nhưng nghe đâu Hai Quang cướp của giết người . Nhờ ra đầu thú , nên mới không bị án tử hình

Bỗng dưng Lam rùng mình . Cái gia đình giòng họ cô thật kinh khủng . Tình , tù gì cũng có đủ.

Cô mệt mỏi lên tiếng

- Cậu Hai đã làm gì ảnh hưởng đến mẹ và chú ?

Ông Nam nói

- Hồi đó chú xem Hai Quang như anh ruột . Thú thật , chú thương ảnh hơn ba cháu . Chính vậy mỗi lần có công chuyện ở Sài Gòn , chú thường cho Hai Quang ở chung với mình . Ông bà nội tin nên cũng không tỏ ý phiền lòng . Lợi dụng tình cảm tốt đẹp cả nhà dành cho mình , Hai Quang trộm 1 số vàng rồi trốn mất . Chuyện xảy ra làm chú bàng hoàng , ông bà nội phần nộ, con` bà ngoại dì Linh và mẹ cháu thì khổ sở trăm bề

Móc trong túi áo ra gói thuốc , ông Nam đốt 1 điếu và kể tiếp

- Người đau lòng nhất có lẽ là chú . Nghĩ vì mình tin người nên gia đình mới mất của , chú bỏ học lên Phương Lâm kiếm Hai Quang ròng rã cả tháng trời , nhưng vẫn không gặp . Chú trở về nhà mới hay 1 tin sấm sét...

Đầu gục xuống lọt thỏm giữa 2 vai , ông Nam nói như rên

- Bích Kiều đồng ý lấy anh Quốc để gia đình không bị làm khó dễ.

Lam kêu lên

- Tại sao lại bà ba mà không là chú ?

Ông Nam bật cười đau đớn

- Tại trong ngôi nhà này chú không là gì hết . Người duy nhất được hưởng mọi ân sủng được đòi hỏi mọi thứ là ba cháu . Tuy được trở về , được gọi là cậu Út Nam, nhưng thực chất chú chả có tiếng cũng chẳng có miếng . Bích Kiều đã sớm nhận ra điều đó , cô ấy chịu làm vợ anh Quốc cũng hợp lý thôi . Nhưng thuở ấy chú ngốc lắm . Chỉ nhìn những giọt nước mắt vắn dài trên má Bích Kiều là chú đã tin cô ấy bị ép duyên . Thật ra nào phải thế . 20 năm sau , chú mới hiểu , mẹ cháu chả khổ gì khi đi lấy chồng . Chính cô ấy đã chọn đường đi cho mình

Ngọc Lam ngơ ngác

- Ba cháu có biết là... là .. 2 người...

Ông Nam chua chát

- Biết rõ nữa là khác . Nhưng quyết định chọn là ở mẹ cháu mà

Lam nhúm mày

- Thật ra mẹ cháu... mẹ cháu thương ai ?

Ông Nam buông lời chua chát

- Chả thương ai cả mà chỉ thương tiền

- Chú nói không đúng . Tiền bạc với mẹ cháu không có nghĩa gì cả.

- Tại bây giờ cô ấy đã có nó quá nhiều . Còn ngày xưa... Mà thôi chú không nói nữa đâu . Với chú , Bích Kiều thuở nào vĩnh viễn chết rồi .

Trở về quê, chú tìm 1 người vợ hờ để ba cháu yên tâm , mẹ cháu tự nhiên khi ra vào đụng mặt . không ngờ chú đã làm chuyện vừa vụng về vừa ngớ ngẩn . Kết quả chú đã vô tình tạo ra cái cớ để mẹ cháu đòi li dị. Cô ấy đã đạt được mục đích mình đang cần

Ngọc Lam hoang mang

- Mục đích gì ? Cháu không hiểu

Ông Nam nhấn mạnh

- Bích Kiều muốn đào sâu thêm hố mâu thuẫn giữa chú và ba cháu cho bõ ghét - Ngập ngừng 1 hồi lâu , ông Nam hạ giọng - Ngoài ra , mẹ cháu còn nhắm vào tài sản...

Ngọc Lam kêu lên

- Cháu không tin . Từ trước đến giờ mẹ cháu vẫn làm chủ toàn bộ vấn đề làm ăn , tài sản kia mà

Ông Nam cười khế

- Cháu là trẻ con , nhẹ dạ, làm sao hiểu được hết bà mẹ bản lãnh của mình . Đúng là công sức của Bích Kiều rất lớn trong việc khuếch trương tiệm vải ngày xưa của ông bà nội . Nhưng đứng về mặt pháp luật , đó vẫn là tài sản chung của gia đình cháu và chú . Đã tới lúc cô ấy cần có tài sản riêng , cô ấy muốn công sức bỏ ra chỉ để mình cô ấy hưởng... hoặc giả có thêm 1 người , thì người đó phải là người hết đặc biệt

Khó chịu vì cách lấp lửng đầy cố ý của ông Nam , Ngọc Lam nói

- Người đặc biệt làm sao ? Chú nói thẳng ra đi

Ông Nam thở dài

- Người không xưng tên có lần đã gọi điện thoại cho mẹ cháu ấy

Mặt tái mét , Lam lắp bắp

- Chú muốn nói là... là mẹ cháu có... có

Giọng ông Nam kéo ra dịu dàng , nhưng đầy thương hại

- Chú không muốn nói thế , dù sự thật đúng như vậy

Ngọc Lam ghen ngào

- Chú đặt điều , cháu không tin đâu

Mặt kệ Lam ngời thừ ra như cái xác không hồn , ông Nam thản nhiên nói tiếp

- Suốt tuần qua , Bích Kiều ở Vũng Tàu với hân ta

- Sao chú biết ?

- Bạch Huệ nói . Con bé vừa vớ được 1 tay nào đó . Cả 2 đi tắm biển và tình cờ gặp lại bà chị em "bạn dâu" với mình . Con bé cho chú hay với 1 tràng cười chế giễu qua điện thoại . Nó còn bảo là gã đàn ông ấy không lạ gì với nó

Ngọc Lam kinh hoàng khi nghĩ tới không người

- Hẳn ta già hay trẻ?

Ông Nam lắc đầu

- Chú không hỏi, nhưng chú tin chắc mẹ cháu không đến nỗi điên để bắt gặp với bọn mới lớn. Trái lại, người Bích Kiều đang cần phải rất bản lĩnh, phong độ và hơn cô ta về mọi mặt

Ngọc Lam bấu môi

- Bám theo đàn bà có chồng con thì bản lĩnh phong độ gì hạng đó.

Cháu nhất định không để mẹ sai lầm hơn nữa

Giọng ông Nam thách thức

- Cháu nghĩ mình đủ sức sao? Nên nhớ không có gì mạnh hơn tình yêu

Lam cứng cổ

- Nhưng chú nói mẹ cháu không yêu ai ngoài tiền mà. Biết đâu mẹ chỉ đùa chơi, vì người ta đeo đuổi quá. Cháu phải làm cho cuộc chơi này chấm dứt

Ông Nam xoa cằm, nói lảng đi

- Cuối cùng cháu đã nhìn ra vấn đề. Vậy bây giờ chú vô can rồi nhé

Ngọc Lam lạnh tanh

- Nhưng nếu chú không trở về, không bày ra vở bi hài kịch kia, biết đâu mọi việc sẽ khác đi. Chú đã về nước nhiều lần, phải chi lần này cũng lặng lẽ im lìm như trước có phải tốt hơn không?

Mặt ông Nam nhăn lại đầy đau khổ.

- Chú cần có gia đình với anh, với cháu. Tình máu mủ ruột thịt rất thiêng liêng với những người xa xứ

Ngọc Lam gằn giọng đầy nhấn tâm

- Nhưng bây giờ chú có được gì đâu? Tình cảm thiêng liêng ấy không có thật trong mắt chú, và cả trong trái tim cháu. Chú muốn tìm sự thương yêu đầm ấm trong nhà này à? Tiếc quá! Ba cháu là người khô khan, khép kín, mẹ cháu lặng lẽ, âm thầm, còn cháu thì cô đơn, lạc lõng. Từ lâu rồi gia đình này chỉ có cái vỏ. Nhưng dù sao cái vỏ ấy cũng còn nguyên. Khi từ Mỹ trở về, chú đã làm nó vỡ đôi

Ngừng lại để dần xúc động, Lam thở 1 hơi dài trước khi nói tiếp

- Vì chú, bao nhiêu năm nay ba mẹ cháu lạnh nhạt với nhau. Ba không hề tin mẹ, nên chuyện bà vợ hờ của chú là 1 đòn giáng vào ông. Mẹ cháu phẫn uất vì ba không tin bà, nên mới đòi li dị. Cháu đã đoán, đã hiểu mọi việc rồi. Chú rất độc ác khi quay về để trả mối hận tình ngày xưa. Cháu đã hiểu tất cả rồi. Chú đừng hòng đặt điều mẹ có người đàn ông khác để gạt cháu

Ông Nam khổ sở phân bua

- Chú bị rơi vào trường hợp tình ngay lý gian rồi . Nếu cháu không tin , chú sẽ xin Bạch Huệ địa chỉ người đàn ông đó cho cháu Ngọc Lam chưa kịp lên tiếng , ông Quốc từ phòng đã khập khễnh bước ra . Ông ngạc nhiên đến tái mặt khi thấy ông Nam ngồi trên salon

Nhìn ông Nam , ông Quốc hỏi như quát

- Còn dám quay lại đây à ?

Ông Nam thản nhiên đáp

- Đây cũng là nhà của tôi mà

Bực mình vì câu trả lời của em trai , ông Quốc hàm hàm trút giận vào Lam

- Vô trong cho ba và chú nói chuyện

Lầm lét ngó 2 người , Lam chạy ào xuống bếp . Không khí trong phòng bỗng lắng xuống nặng nề . Ông Nam chậm chạp đốt điếu thuốc rồi lên tiếng

- Anh và Bích Kiều giận nhau không liên quan đến tôi , do đó tôi trở về nhà của mình là đúng

Ông Quốc gằn từng tiếng

- Không liên quan à ? Hừ, tình cũ chẳng rủ cũng đến . Huống hồ chỉ 2 người lại ở chung nhà , dưới 1 tấm bình phong danh chánh ngôn thuận che mắt thế gian

Ông Nam lắc đầu đầy thương hại

- Thật tội cho anh . Yêu quá rồi ghen . Anh tưởng Bích Kiều còn nghĩ đến tôi , người mà cô đã chê cách đây những 20 năm sao ? Ngày đó Bích Kiều chỉ là cô gái quê nghèo khó mà đã ruồng rẫy tôi để lấy anh , thì bây giờ với địa vị như vậy , lẽ nào cô ta lại thích tôi chứ . Khi trở về , tôi đã dè dặt tìm cho mình 1 tấm bình phong , vì sợ anh ghen tuông . Thật ra tôi đã làm , làm như vậy chỉ gây thêm rắc rối cho mình , nhưng lại tạo cơ hội cho Bích Kiều có cơ đòi ly dị anh - Ngừng 1 chút để quan sát thái độ của ông Quốc , ông Nam hạ giọng - Thật ra Bích Kiều đã có 1 người đàn ông khác

Ông Quốc đập bàn

- Chú không được đặt điều

Ông Nam cười khẩy

- Tôi đặt điều làm gì khi cả 2 anh em mình đều bị cô ta bỏ. Lần này tôi trở về và nhất định không rời ngôi nhà cha mẹ để lại nhằm xem Bích Kiều còn giữ thủ đoạn nào nữa

Thấy ông Quốc hoang mang nhìn mình , ông Nam liền nói tiếp

- Không khéo anh mất vợ lẫn tiền tài của cả cha mẹ để lại đó

Mặt ông Quốc đỏ ửng lên rồi chuyển sang tái ngắt , ông ấp úng

- Lâu nay Bích Kiều rất đàng hoàng , tôi không tin cô ấy có người đàn ông khác

Giọng ông Nam sắc như dao

- Anh đâu thể đem cái tính đàng hoàng của vợ mình ra để nói chắc rằng cô ta chung thủy. Tin vợ, sao anh lại ghen với tôi ?

Ông Quốc nuốt nghẹn làm thinh . những lời ông Nam mới nói khiến ông bị choáng , y như té từ trên trời xuống . Ngoài việc bao nhiêu năm nay ông ghen với em trai mình ra , ông chưa bao giờ nghĩ có ai đó chen vào phá hạnh phúc vốn đã không trọn vẹn của gia đình ông

Nhìn ông Nam , ông Quốc nghiêng răng lại

-... thằng đó là ai ?

Ông Nam lơ lửng

- Cũng không lạ với anh đâu . Nhưng anh đã không tin , tôi nói ra tên họ làm gì cho phiền . Anh nên tự tìm hiểu lấy thì hay hơn . Tôi cho anh biết chuyện này chẳng qua để giải oan thôi . Điều thiêng liêng và quan trọng khi tôi trở về lần này là tình cảm anh em chúng ta . 20 năm nay tình cảm ấy bị ngăn cách bởi 1 người đàn bà . Tôi chỉ mong từ giờ trở đi chúng ta đối với nhau thắm thiết như thể chân tay

Dứt lời , ông Nam đứng dậy lững thững bước lên lầu mặc cho ông Quốc ngồi như tượng trên ghế

Trong bếp , Ngọc Lam cũng nhẹ nhàng bước ra sân . Nãy giờ cô đã lén nghe trộm những lời trò chuyện của ba và chú Nam

Thì ra chú ấy không nói dối . Mẹ cô đã có người đàn ông khác . Vậy mà lúc nãy bà vẫn quanh co không chịu nói thật với Lam

Ngồi xuống ghế , Lam ôm đầu thần thờ . Cô trách bà cũng không phải . Có người mẹ nào lại mở miệng tâm sự với con chuyện yêu đương bồ bịch của mình . nhưng qua những lời của bà lúc nãy , rõ ràng mẹ cô đã quyết định rồi . Bà đã tính toán mọi thứ kể cả quyền lợi của cô sau khi ba mẹ li dị nhau

Ngọc Lam buồn bã thở dài...

những gốc mai chiếu thủy già đơm nhiều bông li ti trắng , thơm dịu dịu làm cô nhẹ lòng 1 chút . Phải chi con người được sống hiền hoà như cỏ cây , chắc mọi ưu phiền trên trần gian này sẽ biến mất

Ngắt 1 chùm hoa bé xíu rồi xoay xoay nó trong tay , Ngọc Lam bỗng nhớ tới Đông . Từ hôm... Overnight đến nay , anh biệt tích . Lam tin Đông không giận cô vì thái độ của ba đêm đó , nhưng tại sao anh không đến khi chính Lam đã nhờ Phương Thảo nhắn ? Nếu bận hay vì lý do nào đấy , anh có thể điện thoại cho cô mà

Bậm môi rút từng cánh hoa bé teo , Ngọc Lam giận dữ vô cớ... Tại sao lại trách Đông , khi giữa anh và cô chỉ là quan hệ bình thường.

Anh vẫn hay chọc Lam và Tuấn , nghĩa là tự Đông đã định tình cảm của mình . Với anh , cô không tạo được ấn tượng nào . Ngay phút giây đầu tiên , Đông đã phũ phàng gạt mạnh tay cô . Trong ánh mắt anh , Lam có nghĩa lý gì đâu ? Đừng vớ vẩn nghĩ rằng những cử chỉ ân cần , những lời tâm sự đầy chân thành của Đông đêm ấy là tình ý của anh dành cho cô

Thở dài , Ngọc Lam thổi cánh hoa cuối cùng trong tay . Thôi... gởi gió cho mây ngàn bay , chút thơ đại ấy mong manh như những cánh hoa kia . chúng bay cả rồi , nhưng sao vẫn còn lại trong cô nỗi buồn không nguôi thế này ?

Đông sốt ruột nhìn ông Lân ngồi ôm điện thoại . Cuộc điện đàm này kéo dài đã nửa tiếng rồi . Cơm canh nguội ngắt nhưng ba anh vẫn mê mết chuyện trò. Dường như không phải chuyện làm ăn . Cái âm điệu ngọt ngào , tình tứ thảnh thơi làm rộn tai anh chứng tỏ ông đang tán tỉnh 1 người đàn bà nào đấy , mà ông thì vô số bà , anh cần chi biết đó là ai

Hơn nửa tháng nay , Đông đã về ở chung với ba mình luôn chớ không chạy qua chạy lại 1 lúc 2 nhà nữa . Quyết định này làm bà ngoại lo không ai chăm sóc cơm nước cho vừa miệng anh . Dì Hải nói xa gần rằng , đã tới lúc anh về bên ấy để giữ cửa cái , nhà cửa , không thôi chúng đội nón đi theo những mục đàn bà nạ dòng của ba anh thì tiếc lắm

Đông chẳng chấp nhất lời dì Hải , mà chỉ lo ba anh cũng nghĩ như thế thì việc anh về ở chung với ông chẳng còn ý nghĩa gì

Thoạt đầu khi nghe anh nói sẽ về , ba anh chỉ bảo rằng

- Đây là nhà con , ở chung với cha ruột mình vẫn hay hơn bám theo các bà vừa già vừa ế ẩm ấy

Qua 2 tuần , Đông chưa thấy gì hay , ngoài chuyện đêm nào ông cũng đi chơi bỏ mặc anh giữ nhà. Đã vậy ông còn thắc mắc: Sao lúc nào cũng thấy anh giam mình trong phòng với cái máy vi tính ? Nếu không có tiền để vào bar , ông sẵn sàng cho...

Lúc nghe ông nói thế , Đông chỉ cười và thấy mình như già nua hơn cả ông bố ham vui

Đúng là từ hồi về luôn bên này , Đông bỗng tu tâm đổi tánh bất ngờ . Anh chán bạn bè , quán xá , chán những đêm hoang đĩ vòng vòng vô bổ. Đông lao đầu và công việc làm thêm , đó cũng là cách thay đổi cho khác đi lối sống trước kia . Đạo này công ty của anh đang dồn dập công việc . Đây là cơ hội để vươn lên , anh không muốn bỏ qua nên dù phải bù đầu thức đêm , Đông vẫn hết sức cố gắng

Lâu rồi anh không gặp Tuấn . Giữa 2 người đã có 1 khoảng cách đầy

dè dặt . Đông không hề trách Tuấn , nhưng nghĩ tới Lam , lòng anh thấy đau nhói nhói . Tự ái đã ngăn anh không điện thoại , không đến thăm cô , nhưng tự ái không thể ngăn tim anh nhưng nhớ... 1 nỗi nhớ kỳ cục không nên có

Đông nén tiếng thở dài . Đã 1 lần thất bại vì bị tình lừa , anh luôn dè dặt , thậm chí đa nghi khi quen con gái . Thế nhưng lần này Đông vẫn bị nét hồn nhiên dễ thương của Ngọc Lam gây cho phiền toái . Vì lý do gì , cô bé lại nói với Tuấn chuyện 2 người lang thang suốt đêm , rồi đổ thừa cho anh đã rủ rê cô ?

Đành rằng Lam nói vậy nhằm chứng tỏ mình trong sáng với Tuấn , nhưng nỗi lòng nào cô đặt điều để anh bị sỉ nhục trước bạn bè , trong khi anh hết sức chân thật theo an ủi , động viên thậm chí pha trò làm hề cho cô vui . Lam không nhớ những lời anh bị ba cô mắng à ? Sao cô bé lại độc ác thế ?

Đông chống cằm day dứt . Biết đâu Tuấn bịa chuyện để ngăn cách anh đến với cô , nhưng cần gì hắn phải làm thế khi Lam và hắn đã yêu nhau ? Có thể Tuấn ghen quá nên không giữ mối được . Hắn hẳn học với Đông nhằm thoa? măn tự ái , hoặc để anh liệu mà tránh xa người hắn yêu không chừng ?

Nhưng dù vì lý do gì đi chăng nữa , mọi sự cũng tại Lam . Cô phải nói về anh bằng 1 giọng điệu nào đó nên Tuấn mới tỏ thái độ như vậy .

Phố Bụi Hồng

Chương 7

Đang trầm ngâm suy nghĩ , Đông bỗng nghe ông Lân gọi . Thì ra ba anh đã trò chuyện thỏa thuê rồi . Anh đứng dậy đi 1 mạch với quyết tâm dứt khoát không nghĩ đến việc Ngọc Lam nữa . Cô ta thuộc về Tuấn , còn anh thì chỉ là kẻ được 1 cuộc dạo chơi trong giây phút .

Lam cô đơn , cần người giải khuây , an ủi

Vào phòng ăn , Đông thấy ông Lân đang hăm hờ khui 2 lon bia

Ông cười tủm tỉm

- Con đói lắm phải không ? Xin lỗi ba già chuyện quá , càng nói càng dứt không ra . Cô ta vừa ngọt vừa dính như kẹo mạch nha ấy

Đông thông thả nói

- Sao ba không rước về ở chung , vừa khỏi tốn tiền điện thoại vừa

vui cửa vui nhà

Uống 1 ngụm bia , ông Lân bảo

- Ba cũng tính thế , nhưng chưa được

Giọng Đông thăm dò

- Sao vậy ? Phải tại có con ở đây không ?

Ông Lân xua tay

- Ồ không ! Cô ta chưa ly dị xong

Đông trợn mắt

- Lần này ba ưng 1 bà đã có chồng à ?

Chắc lười , ông Lân làu bàu

- Thì đã sao ? Tình cảm khó nói lắm . Ba không muốn chơi qua đường nữa , mà sẽ cưới hỏi đàng hoàng

Đông trầm giọng

- Sau mẹ con , ba đã cưới mấy người rồi . Con không dám cản , nhưng ba nên nghĩ thật kỹ để khỏi mất công lại bỏ nữa

Ông Lân mở miệng

- Bà ta chỉ xem ba như bạn . Nếu cưới được là phần phước của ba , làm sao dám bỏ chứ - Đẩy lon bia còn đầy về phía Đông , ông Lân hát hàm - Uống đi , rồi cha con mình nói chuyện

Đợi anh cầm lon bia lên ông Lân mới nói

- Ba biết trước đây con trách ba lằng nhằng không lo cho con mà chỉ lo đàn bà . Trong thâm tâm con , ba là kẻ bạc tình , với mới chết chưa bao lâu đã cưới người khác . Con trách sao ba cũng chịu hết . Mấy chục năm nhìn lại đời mình , ba được gì mất gì , còn lại gì , con biết không ?

Đông chậm chậm lắc đầu . Cha con anh hiếm có những phút tâm tình thế này . Cứ để cho ông trút hết lòng mình đi

Ông Lân kể.

- Hồi trẻ, mẹ con là hoa khôi đất Bình Dương . Đàn ông xếp hàng đeo theo cô ấy nhiều như cao su hàng hàng lớp lớp trong rừng . Biết mình đẹp , mẹ con rất kiêu kỳ , cô ấy chỉ để mắt tới bọn công tử giàu có gốc ở Sài Gòn lịch lãm thôi , có thứ công tử vườn như ba thì nghĩa lý gì . Tuy biết phận mình quê mùa , không bao giờ lọt vào mắt xanh của tiểu thư , nhưng ba vẫn kiên trì đeo đuổi . Bằng đủ cách , ba làm mẹ con phải để ý đến , dần dà ba đã mời được mẹ vào quán , rồi đi chơi , đi nhảy . Với lòng quyết tâm và tiền bạc dồi dào , ba đã đánh đổ được mẹ , qua mặt nhiều kẻ si tình khác ở Lái Thiêu

Bật cười chua chát , ông Lân trầm giọng

- Cưới tiểu thư đài các về nhà rồi , ba mới biết nàng không hề yêu mình , mà chỉ vì hận người tình bay bướm , nàng đã bốc đồng ưng

lấy ba . Sau đó , cô ấy lao vào các buổi tiệc tùng , khiêu vũ suốt ngày này qua tháng nọ . Thậm chí khi có mang con , cô ấy vẫn ráng nịt bụng cho nhỏ để đi nhảy . Ba vì yêu quá đâm ra hèn đến mức chả dám nói lời nào vì sợ cô ấy buồn , sợ gia đình không còn hạnh phúc Bóp chặt lon bia trong tay , ông Lân mím môi

- Sinh con xong , cô ấy giao cho vú nuôi và ngày càng lao vào những chốn ăn chơi . Lúc đó ba chán quá đành bỏ lên Sài Gòn . Rồi bà cũng bắt đầu có những người đàn bà của riêng mình từ đó Thấy Đông cầm cúi ăn , mặt không lộ chút cảm xúc nào , ông Lân cười buồn

- Thâm tâm con đang nghĩ ông ăn chả, bà ăn nem , đâu có gì đáng nói , đúng không ? Ba mẹ quả là vô trách nhiệm với con cái . Vì vậy , lúc nào lòng ba cũng ray rứt , khổ sở khi nghĩ đến con . Ba chẳng biết làm cách nào biểu lộ tình cảm của mình ngoài việc hàng tháng chu cấp tiền bạc cho con ăn học , âm thầm theo dõi cuộc sống của con

Đông nói

- Suy cho cùng , mẹ con chỉ sống phóng túng thôi chứ đâu hề ngoại tình hay phản bội chồng . sao ba lại dùng câu ông ăn chả, bà ăn nem để đánh đồng chuyện có vợ nhỏ của mình chứ ?

Ông Lân cười khẩy

- Không ngoại tình à ? Hừ! chắc dì Hải đã nói thế với con để con luôn nghĩ tốt đến mẹ và ghét ba ? Nội chuyện xe lật ở chân đèo dẫn đến việc cô ấy bị mất trí là vết nhọ trét lên mặt ba rồi

Đông ngạc nhiên

- Tai nạn ấy đã ảnh hưởng gì đến danh dự của ba ?

Ông Lân nói

- Trước đó bà có nghe thiên hạ xầm xì mẹ con vẫn còn quan hệ với người tình cũ , nhưng cô ấy 1 mực chối . Thế là ba lại bỏ qua và trong lòng luôn mong ngày nào đó mẹ con sẽ nghĩ lại mà thương yêu chồng con hơn . Thế nhưng ba đã hoài mong vô ích

- Chả lẽ mẹ con có...

Ông Lân gật đầu thật mạnh

- Đúng vậy , lần đó gã đàn ông kia đã lái xe du lịch chở mẹ con lên Lâm Đồng . Dùng câu thiên bất dung gian để chỉ chuyện này thì hơi nặng , nhưng rõ là như thế . Xe lật đèo , gã đàn ông chết tại chỗ , mẹ con bị thương , nhưng chắc vì quá kinh hoàng trước cái chết của người yêu, cô ấy đã mất trí . Gia đình ngoại không chịu nổi dư luận , cũng như áp lực từ bên gia đình vợ của người đã chết nên đi về Sài Gòn ở.

Đông sửng sờ vì những lời ông Lân vừa tiết lộ. Lẽ nào sự thật đầy bi kịch như vậy ? Buông đứa anh đau đớn bỏ ra salon . Tay run rẩy , Đông chậm chạp đốt thuốc . Hình ảnh mờ nhạt nhưng đẹp đẽ về mẹ vụt tan biến trong tâm thức anh . Ba có độc ác lắm không khi kể lại sự thật này với anh ?

Ông Lân đặt tay lên vai Đông , giọng buồn buồn

- Ba biết con bị sốc vì chuyện chả hay này nhưng con lớn rồi , ba nghĩ thà mình kể ra còn hơn ngày nào đó con phải nghe từ người khác

Đông im lặng rít thuốc và nghe tiếng ông Lân thở dài

- Khi mẹ con bệnh , ba chưa xót nhận ra rằng , cô ấy chưa bao giờ yêu mình . Lúc tỉnh cũng thế khi điên cũng thế . Trong tim mẹ con chỉ có hình bóng người đàn ông ấy . Ba vừa đau đớn vừa căm hận . Trong cuộc đời này , tình yêu là cái gì chứ ? Lẽ nào ngoài mẹ con , ba không yêu được ai khác sao ? Suốt mấy năm ròng cô ấy sống dật dờ trong cõi mộng ảo hư vô thì ba cứ sống điên cuồng trong cõi thực đầy oán hận của mình . Với những người đàn bà khác , ba rất tàn nhẫn , rất phũ phàng , nhưng tại sao với mẹ con ba lại chịu thua dù lúc ấy mẹ con chỉ là cái xác vô hồn . Để khi cô ấy chết ba hấp tấp cưới vợ , như để điền vào chỗ trống của tim mình . 1 người , 2 người , rồi 3 người vợ . Có lẽ tìm hết thế gian này cũng không ra người như ba muốn . Ba như 1 kẻ săn đuổi ảo ảnh chạy tới hụt hơi mà không bao giờ tới đích . Thế là thôi không thêm vợ nữa . Cứ qua đường rồi qua ngày , qua tháng , qua hết 1 đời cho xong

Đông nhếch môi

- Nhưng bây giờ ba lại đổi ý . Chắc bà ấy đặt biệt lắm

Ông Lân chép miệng

- Mẹ con là 1 ảo ảnh suốt đời ba không bắt được . Còn người này lại là 1 hiện thực hết sức trần tục . Ba nghĩ mình và bà ấy phù hợp về tâm hồn . Cả 2 đều bất hạnh trong hôn nhân , cô đơn trong cuộc sống . Ba không nói nữa đâu . Nếu có dịp ba đưa con đến thăm bà ấy để 2 dì cháu biết nhau

Đông nhíu mày

- Nhưng dì ấy là người thế nào ?

Ông Lân hấp háy đôi mắt

- So với những người trước , bà ấy hơn rất nhiều mặt . Hiện tại bà ta đang trông coi mấy tiệm buôn bán khá lớn . Ba quen bà ấy qua hiệp hội thương mại của thành phố

Đông đều giọng

- Vậy thì con yên tâm

Ông Lân nhìn anh 1 hồi rồi bảo

- Ba vẫn nghe dì Hải và ngoại than phiền , 2 ba nói con đi chơi dữ lắm . Sao tự nhiên dạo này tu vậy ?

Đồng gượng gạo

- Chơi hoài cũng chán chứ ba

- Đó không phải là lý do . Nói thật đi , con buồn cái gì mà trốn về đây vậy

Dụi đầu điều thuốc vào gạt tàn , anh chối loanh quanh

- Đâu có gì đâu ba . Con về đây để yên tĩnh làm việc . Ở bên tối ngày ngoại và dì Hải coi phim ồn lắm

Ông Lân xoa cằm

- Thật vậy à ? Công danh sự nghiệp và những đêm hoang lạc vẫn được bàn tán rôm rả thường xuyên trên mồm bọn trẻ như con , bà không bàn đến nhưng lẽ nào con mê làm quên cả chơi ? Nè! Chỉ có thất tình mới giam mình như thế . Nào! Nói đi , nó là con gái nhà ai mà dám làm khổ con vậy ?

Đồng cười méo xẹo

- Con không có thật mà

Ông Lân lắc đầu

- Chậc! Chỉ có việc yêu mà không dám nhận trước mặt bố ruột thì làm sao dám liêu mình cho tình yêu chứ ? Chẳng lẽ Bạch Huệ làm con đánh mất tự tin

- Ba đừng nhắc tới Bạch Huệ nữa

- Chạm phải nỗi đau rồi chứ gì ? không lẽ đó là vết thương không bao giờ lành ?

Giọng Đồng bực dọc

- Bạch Huệ chẳng còn nghĩa lý gì với con hết

Ông Lân châm chọc

- Vậy ai mới có nghĩa lý ?

Đồng im lặng , rồi tự nhiên buột miệng

- Người ta không hề yêu con

- Con bé đã nói thẳng thế à ?

- Không... Nhưng con là kẻ thứ ba

- Ôi dào! Là kẻ thứ ba mươi đi chẳng nữa , thì vẫn còn hy vọng . Con phải tự tạo cơ hội cho mình chứ . Ngày xưa khi đeo đuổi mẹ con , ba đâu ngại chuyện gì , quan trọng là phải đạt được mục đích. Ba quyết tâm nên đã chiến thắng

Đồng mai mỉa ngắt lời ông

- Tiếc rằng chiến thắng ấy không thật để ba mẹ và con có thể hạnh phúc vì nó

Ông Lân hơi khựng lại vì câu nói như kết luận của con trai . Ông trầm ngâm

- Con trách ba đấy à ?

Đồng thần nhiên đáp

- Không! Nhưng có thể từ đó con nghiệm ra cách sống cho mình thôi
Ông Lân im lặng . Vừa rồi ông không nên vội vàng đi sâu vào cỗi
riêng tư của Đồng , vì ông và con trai vẫn chưa thật sự hiểu nhau ,
thông cảm cho nhau . Cách chứng tỏ mình tài giỏi trong tình yêu
không đúng lúc chắc chắn sẽ làm Đồng dị ứng nó sẽ xa lánh ông chứ
không gần gũi như thời gian vừa qua . Ông đúng là 1 người cha vụng
về , chả biết gì về tâm lý bọn trẻ.

Đứng dậy , ông Lân bảo

- Vừa rồi ba sai khi cho rằng thất bại của mình là chiến thắng . Hy
vọng cách sống con chọn không bế tắc như cách ba mẹ đã chọn xưa
kia

Đồng ngồi lại trong phòng . Đồng hồ chỉ 7 giờ . Giờ này vẫn chưa bắt
đầu cho 1 buổi tối của dân chơi . Anh buông người trên salon mắt
nhắm lại . Trong loa bài "Let it be" vang lên buồn bã.

Hôm ở Vườn Áo Mộng , Ngọc Lam vừa cười vừa nói anh "Let It Be"
nghĩa là mong được như ước nguyện . Bây giờ anh đang cầu mong
như thế. Liệu có được không nhỉ?

Lam thấy tim mình đập loạn nhịp khi Đồng lững thững bước đến

Anh tự nhiên ngồi xuống đối diện với cô và hỏi

- Lâu gặp quá! Em khỏe không ?

Chất giọng ngọt ngào nhưng khách sáo của anh làm cô tỉnh lại . Lam
kiểu cách trả lời

- Cám ơn , tôi vẫn thường

Đồng nhịp nhịp tay trên thành ghế

- Em chờ Tuấn à ?

Lam nhếch môi

- Sao anh lại nghĩ vậy ?

Đồng nhìn cô đăm đăm

- Vì tôi không nghĩ em chờ tôi...

Ngọc Lam nói

- Anh khéo đùa! Vườn Áo Mộng đâu phải của riêng anh và tôi không
có thói quen chờ ai hết

Đồng nhấn mạnh

- Nếu vậy thì khổ cho Tuấn vì suốt đời hắn phải chờ em

Ngọc Lam tránh ánh mắt của Đồng bằng cách nhìn lên dàn hoa tím .

Không phải lần đầu cô ngồi đây 1 mình . Từ dạo nhờ Phương Thảo

nhấn nhưng Đông không đến nhà tới nay , Ngọc Lam vẫn thường tới Vườn Áo Mộng và chưa khi nào cô gặp lại anh . Điều này làm cô day dứt khổ sở không ít . Đông lẩn tránh Lam vì lý do gì chứ ? Tại sao vừa rồi anh lại nói thế với cô ? Đó là lời đùa chơi , hay thật sự anh đã biết cô đến đây vì mình ?

Lam vụt hỏi

- Đạo này anh bận lắm à ?

Đông gật đầu

- Công việc nhiều nên tôi ít đến đây , chiều nay định thư giãn 1 chút , không ngờ lại gặp em 1 mình . Phương Thảo và Cẩm Ly đâu rồi ?

Lam trầm ngâm

- Nếu mỗi lần có chuyện buồn lại kéo bạn bè theo , bắt nó phải vì mình thì có ích kỷ quá không ?

Đông lắc đầu

- Không đâu . Bạn bè đáng quý ở những lúc như vậy . Sao lại ích kỷ?

Giọng Ngọc Lam uất ức

- Vậy mà có lúc tôi cần , người tôi nghĩ là hiểu mình nhất lại không đến . Chắc họ chán phải nghe những lời than thở ỉ ôi của tôi lắm . Chính vì vậy khi buồn tôi không còn muốn gặp bạn . Ngồi 1 mình ở đây , ngẫm nghĩ chuyện đời cũng nhiều điều thú vị.

Đông biết Lam trách mình nên thủng thẳng nói

- tôi cho rằng người ta không chán những lời than thở của em , thậm chí người ta còn thông cảm nữa kìa

Ngọc Lam ngắt lời Đông.

- Vậy tại sao anh không đến ?

Đông mai mỉa

- Tôi thấy Tuấn thích hợp với việc giải khuây cho em hơn

Ngọc Lam nóng mặt

- Tôi đâu cần người để giải khuây

Hơi chồm về trước , Đông làm lì gần giọng

- Vậy em cần 1 thằng ngốc để đùa chơi à ?

Mặt Lam thoáng ngỡ ngàng

- Anh nói vậy là sao ?

Mặt Đông ánh lên tia giận dữ lẫn buồn bã

- Đừng vờ vĩnh nữa . Hừ! Tôi dễ tin quá . Trông em thế này không ngờ lại giả dối

Cổ Lam nghẹn cứng cô lắp bắp

- Anh... anh...

Giọng Đông đứt quãng vì xúc động

- Tôi đã lấy lòng mình ra đối với em , vậy mà em xem tôi như 1 trò

đùa

Ngọc Lam bầu tay vào mép bàn , mặt đỏ bừng lên

- Tôi thật tình nhờ Phương Thảo nhắn anh tới nhà , chứ đâu có đùa

Đồng cau có

- Vậy trước đó em đã nói gì với Tuấn ?

Ngọc Lam kêu lên

- Lâu rồi tôi không hề gặp Tuấn.

Đồng hơi hăng

- Thật sao ? Lúc em bệnh hẳn cũng không đến thăm à ?

Ngọc Lam nhếch môi

- Nhà tôi không phải ai tới cũng được . Anh tin hay nghĩ tôi giả dối tùy ý . Điều tôi muốn nói là tôi đã đặt niềm tin làm người

Dứt lời , Ngọc Lam hấp tấp đứng dậy , cô đã khuất sau cây thiết mộc lan rồi mà Đồng vẫn ngồi ngơ ra

Phải mấy giây sau anh mới xô bàn chạy vội theo cô . Mặc cho Đồng thẳng thốt gọi , Lam cúi đầu bước đi thật nhanh . Anh nắm tay cô ghì lại

- Lam... anh xin lỗi

Giằng mạnh tay , Lam tức tưởi

- Tôi không cần anh xin lỗi

Đồng nao lòng khi thấy mắt Lam rưng rưng . Anh cuống quýt van vỉ.

- Đừng bỏ đi mà Lam

Vừa nói anh vừa ôm vai cô kéo về chỗ ngồi . Ngọc Lam khịt khịt mũi

- Tuấn đã nói gì vậy ?

Đồng ngập ngừng

- Nếu từ hồi bệnh tới giờ em chưa hề gặp Tuấn thì những lời hắn nói với anh là dối hết . Em không cần biết

- Nhưng tại sao anh lại nói dối ?

- Điều này em tự hiểu mà

Lam nhún vai

- Tôi không biết anh đã nói gì , làm sao hiểu được . Anh máng tôi giả dối , anh giải thích đi , Tuấn đã nói thế nào để tôi bị mang tiếng giả dối ?

Đồng gãi ót

- Anh xin lỗi em mà Lam

- Tôi chỉ muốn nghe anh giải thích thôi

Đồng thở dài

- Tuấn nói em kể với hắn là chính anh theo dự dỗ , rủ rê em overnight

Tròn mắt , Lam nói

- Và anh đã tin như vậy nên tự ái không thèm đến thăm dù biết người

ta bệnh gần chết ?

Đông phân trần

- Ai rơi vào trường hợp như anh cũng tự ái hết

Giọng Lam chùng xuống

- Nếu phải chờ đợi như tôi , anh có tự ái không ? Suốt thời gian vừa rồi , tôi chẳng hiểu mình đã làm gì sai để bị đối xử như thế . Đã vậy vừa gặp là bị mắng thật oan ức

Đông bối rối

- Giận anh lắm phải không ? Cứ nói cho hả đi rồi cho anh xin lỗi

Ngọc Lam bấu môi

- Cái miệng chỉ giỏi xin lỗi . Người ta khát nước muốn chết rồi kìa

Đông cười tủm tỉm . Anh gọi 2 chai sữa đậu nành và hồ hởi nói

- Mừng tình bạn của chúng mình . từ giờ trở đi , có phúc cùng hưởng có họa . cùng chia

Ngọc Lam lém lỉnh

- Nhưng có món gì ngon phải nhường cho người ta đó

Đông nháy mắt

- Không thàn vấn đề

2 người ngoéo tay nhau và cười giòn giã . Trong phúc chốc , Đông thấy mình như bay bổng . Những nặng nề , u uất lâu nay tan biến theo tiếng Lam cười . Anh thật ngốc khi suốt thời gian rồi tự làm khổ mình vì những lời lơ lửng của Tuấn . Hắn đúng là... là... quỷ quyết
Đông mê mải nhìn Lam . Cô chu môi ngậm ống hút trông như con nít . Còn anh , với những vấp ngã , anh đã người lớn hơn ai chưa ?

Anh ngập ngừng 1 lúc rồi hỏi

- Ba mẹ em hoà rồi phải không ?

Lam xụ mặt

- Bị kịch vẫn chưa kết thúc . Đã vậy còn phát triển theo hướng chia đôi mới khổ.

Đông nhíu mày

- Chia đôi là sao ?

Giọng Lam thản nhiên

- Là "anh đừng anh , tôi đừng tôi" . Mẹ Ở luôn ngoài tiệm , còn chú Nam thì đã trở về và bảo rằng mọi chuyện không liên quan tới chú

Đông hỏi

- Vậy tạo sao mẹ em lại bỏ đi ?

Ngọc Lam buồn bã lắc đầu . cô không thể cho Đông biết nhiều hơn nữa chuyện gia đình mình , dù hơn bao giờ hết , lúc này Lam đang cần 1 người để tâm sự.

Thấy Lam có vẻ không vui , Đông bứt rứt

- Xin lỗi , anh đã quá tò mò
 Ngọc Lam cười gượng
 - Bà.n bè quan tâm đến nhau đâu phải là tò mò . Tại tôi không cởi mở thì đúng hơn
 Đông nhíp tay xuống bàn
 - Anh không xứng để có phúc cùng hưởng có hoa. cùng chia với em à ?
 Lam thở ra
 - Đừng nghĩ như vậy . Tôi là ai , là cái gì mà dám đòi hỏi chứ ?
 Đông dịu dàng nhìn cô
 - Sao lại tự ty như vậy ? Em đâu có lỗi trong việc chia tay của ba mẹ.
 Trái lại , em là nạn nhân của 1 gia đình đổ vỡ
 Ngọc Lam chua chát
 - 2 tiếng nạn nhân luôn gọi lên sự tội nghiệp từ mọi người . Tôi ghét bị thương hại lắm
 Đông ôn tồn bảo
 - Vậy tự bản thân em phải chứng tỏ mình không phải là nạn nhân
 Lam ngọ nguậy trên ghế
 - Bằng cách nào chứ ?
 Đông nghiêm nghị.
 - Chỉ bằng cách chấp nhận hiện thực , không coi chuyện đổ vỡ đó là 1 bất hạnh lớn , hay 1 đại họa. ghê gớm . Nếu được như vậy , em sẽ thấy nhẹ nhõm vì không còn mặc cảm với người đời
 Lam chống tay dưới cằm
 - Anh nói như anh từng trải lắm vậy
 Đông cười hiền
 - Thì đây là kinh nghiệm của tôi mà . Con cái nào không coi hạnh phúc của ba mẹ là quan trọng . Nhưng trót sinh ra nhằm 1 gia đình bất hoà thì phải chấp nhận , nếu không mình sẽ rất đau khổ.
 Lam bẻ bẻ những ngón tay
 - Không còn cách nào khác sao ?
 - Anh không biết nữa
 Ngọc Lam day dứt
 - Nếu phải chấp nhận thì đúng là khó quá , khổ quá
 Đông trầm giọng
 - Nhưng vượt qua được cái khó , cái khổ ấy em sẽ thấy nhẹ nhõm
 Im lặng 1 chút , Đông khoe
 - Đạo này anh đã về ở chung với ba luôn rồi
 Ngọc Lam hơi ngạc nhiên
 - Vậy sao ? 2 người có hợp không ?

Đông trả lời

- Cùng là đàn ông nên cũng dễ thông cảm . Có điều ba anh đang bận rộn lắm

- Thế anh có giúp gì cho bác không ?

Đông bật cười

- Không dám giúp đâu

Lam kêu lên

- Sao lại thế ? Vậy mà cũng về ở chung

Đông vội nói

- Ba anh đang bận đeo đuổi 1 bà sồn sồn nào đó . Ông lúc nào cũng tắt bật hò hẹn , điện thoại đi chơi với bà ấy . Anh phải giúp gì bây giờ chứ ?

Lam trố mắt

- Thật hả? Anh về vào lúc này có làm kỳ đà không ?

Đông lắc đầu

- Đâu có gì! Bà ta chưa đến nhà anh lần nào . chuyện này ông tính chuyện nghiêm túc , nhưng không rõ ý bà ta thế nào

Lam le lưỡi

- Sẽ cưới nữa à ? Eo ơi...

Đông nhúm mày

- Cưới thì tốt chứ sao lại kêu ?

Lam che miệng

- Xin lỗi! Tôi vô duyên quá

Đông chép miệng

- Ba anh cứ như trai trẻ ấy . Ông không biết mệt thì phải

Ngọc Lam châm biếm

- Anh đã chấp nhận , đã vượt qua cái khó cái khổ , sao giờ lại than ?

Đông phân trần

- Không phải than , mà anh lo ông hoài công khi đi tìm hạnh phúc . 1 lần thất bại trong tình yêu , người ta đủ chết . Ba anh đổ vỡ bao nhiêu lần rồi ? Thật ra tim ông còn rung động không ? Nếu còn , ông có yêu mãnh liệt như hồi trai trẻ không ?

Ngọc Lam lạ lùng nhìn Đông . Cô không quen nên thấy ngượng khi nghe anh nói đến tình yêu của ba mình 1 cách tự nhiên , không chút xấu hổ. Lam sẽ ứng phó , đối đáp thế nào khi mẹ sẽ đặt vấn đề này với cô

Nhắm mắt lại , Lam hình dung mẹ lúc ấy... chắc trông mẹ trơ trẽn lắm ! Cô chột nhán mặt đau đớn vì những điều vừa nghĩ...

Không thể nào , Lam không làm sao chấp nhận mẹ yêu 1 người nào khác ba mình . Cô không rộng lượng như Đông để gọi hết người đàn

bà này tới người phụ nữ nọ là má hai , má ba, má tư . Hơn nữa mẹ anh đã chết , trong khi ông bố xấu xí tật nguyền của Lam vẫn còn sống

Lam bỗng chạnh lòng khi nghĩ đến ba . Đã quá nửa đời sống với mẹ , ông có hạnh phúc không ? Sao mẹ chỉ nghĩ tới mình mà không nghĩ cho ba khi xưa kia chính bà đồng ý làm vợ Ông ? Không thể để mẹ bỏ ba , dù Lam mang tiếng ích kỷ cũng được

Thái độ khác thường của Lam làm Đông ngạc nhiên . Anh lay nhẹ vai cô

- Em mệt hờ Lam ?

Cô gượng gạo

- Ở không ! Tôi đang ngẫm chuyện nhân tình éo le ấy mà . Thật ngược đời khi con cái phải lo đến hạnh phúc của cha mẹ.

Đông triết lý

- Có gì lạ đâu , khi đứng trước tình yêu ai cũng như trẻ con ngu ngơ , ngốc nghếch

Ngọc Lam im lặng . Ánh mắt cô bỗng hướng về đôi trai gái vừa bước vào . Họ cũng đang nhìn Lam và Đông với vẻ ngạc nhiên lẫn bối rối

Cô gái mau miệng lên tiếng trước

- vậy mà nhỏ Thảo nói mày ở đây 1 mình . Làm mất công tao dẫn Tuấn đến cho mày... Thật kệt quá!

Ngọc Lam cười nhẹ.

- Mày tốt thật vậy sao Cẩm Ly ?

Tròn mắt ngây thơ , Ly nói

- Không tin mày hỏi Tuấn xem

Lam ngọt như đường

- Nếu đúng thế thì linh thật . Tao đang muốn gặt Tuấn đây

Ném cái nhìn nghi ngờ lẫn ngần ngại về phía Đông thật nhanh , Tuấn dè dặt

- Có chuyện gì cần tới anh à ?

Lam tự nhiên

- 2 người ngồi xuống cái đã...

Không nói 1 lời , Đông đứng dậy kéo ghế mời

Cẩm Ly hấp háy mắt

- Anh Đông tầm ngấm vậy mà ghê thật

Đông bắt bẻ.

- Tôi lúc nào cũng đường đường chánh chánh. Sao Ly lại... ghê nhỉ?

-... sao thì anh và Lam biết ấy chứ

Đông nghiêm mặt

- Chúng tôi không biết đâu

Ly hất mặt nhìn Tuấn.

- Vậy thì hết hứng nói tiếp rồi... Mình qua bàn khác đi anh . Ngồi với dân... phách lối , thấy ghét!

Làm như không nghe thấy những lời của Ly , Tuấn hỏi

- Lam cần gặp anh làm gì ?

Ngọc Lam ngập ngừng

- Cũng không có gì quan trọng hơn việc cảm ơn anh đã gởi hoa , trái cây cho tôi lúc bệnh

Tuấn nhếch môi

- Chỉ vậy thôi sao ?

Lam gật đầu

- Cảm ơn anh đã quan tâm ! Có người bạn tốt như vậy thật thích . Bó hồng của anh đã khô nhưng tôi vẫn giữ trong phòng , chúng ta mãi là bạn nhé!

Tuấn sững sờ nhìn Lam , Đông cũng bất ngờ vì những lời của cô .

Quả là không nên nói thế giữa chỗ có nhiều người như vậy . Lời từ chối dù khéo tới đâu cũng làm người ta bị tổn thương , bộ Lam quên điều này rồi à ?

Lúc Đông còn suy nghĩ , Tuấn đã lên tiếng

- Anh hiểu ý Lam . Là bạn thì tốt chứ sao.

Đứng dậy , Tuấn thản nhiên ôm eo Cẩm Ly dìu đi . Được vài bước , Tuấn quay lại gần giọng

- Mà khá lắm Đông , nhưng tao chưa bỏ cuộc đâu

Nhìn theo 2 người , Lam hỏi nhỏ.

- Ảnh hăm vậy là sao ?

Đông lắc đầu

- Lẽ ra Lam không nên nói thế trước mặt anh và Ly . Tuấn tự ái đó

Ngọc Lam bấu môi

- Nói vậy là nhẹ. Anh ta đặt điều về tôi thì sao ? Bộ tôi không tự ái à ?

- Thì ra em muốn trả miếng bằng lời dịu dàng nhưng cay độc . Em không nghĩ tới nỗi đau của Tuấn chút nào

Ngọc Lam hậm hực

- Tuấn ôm Cẩm Ly trước mặt tôi thế kia thì...

mất 4 trang

- Ai thêm ghét anh chứ!

Đông mỉm cười với Ngọc Lam khi trong loa vang lên bài Let it be...

Ngồi phía sau Ngọc Lam, Phương Thảo cứ hỏi đi hỏi lại mãi 1 câu

- Mà đã suy nghĩ kỹ chưa mà tới nhà người ta ?

Giọng Lam cáu kỉnh

- Tao nghĩ phát chán rồi . chỉ có cách này may ra còn cứu vãn tình

thế

Thảo lên tiếng

- Tao thấy chưa chắc . Khi yêu ai cũng mù hết.

Ngọc Lam gắt

- Mày đừng dùng từ yêu trong chuyện này . Tao nghe bần tai làm sao ấy

Thảo dài giọng

- Vậy phải dùng từ nào ? Nhưng dùng từ nào đi chẳng nữa bản chất sự việc cũng không đổi . Mày phải chấp nhận mẹ mình với ông chồng mới thôi

- Giọng điệu của mày y như Đông . Tại sao phải chấp nhận chứ ?

Thảo ôn tồn

- Mày nên nghĩ tới hạnh phúc của bác gái . Biết đâu bà sẽ sung sướng bên người đàn ông đó

Lam kêu lên

- Vậy còn ba tao ? Ông phải cô đơn , sầu héo tới chết à ? Tao sẽ làm mọi thứ để có cả ba lẫn mẹ.

Chép miệng , Thảo nói

- Mày ích kỷ quá

Lam giả lơ như không nghe lời Thảo vừa nói . Cô chăm chú điều khiển xe . Qua khỏi ngã tư , cô chạy chậm , nhìn vào những số nhà , rồi dừng lại trước 1 biệt thự nhỏ.

Phương Thảo tấm tắc

- Chà! Cơ ngơi cũng không tồi . 2 bên môn đăng hộ đối đó chứ

Ngọc Lam nổi nóng

- Mày nín giùm tao 1 cái . Đùa hoài nghe... phờ quá

Thảo nghiêm nghị.

- Tao không đùa mà cố ý nói thê cho mày nhận ra rằng người ta đến với bác gái không phải vì mấy cái tiệm vải...

Lam gân cổ lên

- Nhưng chắc gì nhà này của ông . Nếu giàu có thật , họ chả dại gì đi yêu 1 bà luống tuổi trong khi con gái hờ hờ hàng đồng

Phương Thảo ngao ngán

- Nói như vậy thì trên thế gian này không còn tình yêu chân chính nữa rồi

Ngọc Lam quan sát ngôi nhà và nói

- Đừng ngoài chờ tao nhé

Phương Thảo nhún vai

- Được thôi! Có gì cứ la to lên . Tao sẽ cứu bồ ngay

Lam bấu môi

- Đừng hù ! Tao chả sợ đâu

Dứt lời , cô hăm hờ bước đến bấm chuông . Đợi vài phút , Lam nghe có tiếng mở cửa lịch kịch . 1 người đàn bà lộ mặt ra nhìn cô đầy ngạc nhiên lẫn tò mò

Lam chưa kịp hỏi thì bà ta đã chót chết

- Định tìm cậu hai hả? Không có ở nhà đâu . Đi học thêm Anh văn rồi Ngọc Lam đứng ngẩn ra

- O! Sao kỳ vậy kìa ?

Bà ta có vẻ sốt ruột

- Cô nhắn gì thì nói đại đi kẻo khét chảo cá của tôi

Lam ngập ngừng

- Chừng nào ông chủ mới về ?

- Ông chủ ở trên lầu . Cậu hai mới đi học . Cô tìm người nào ?

- cháu tìm ông chủ.

Người đàn bà liếc cô 1 cái rồi lầu bàu

- Gớm! Lộn xộn quá! Mời vào

Nhìn bà ta hăm hăm mở rộng cổng , Lam tức lắm , nhưng cô cố nén giận bước theo sau . Hừ! Mới gặp người giúp việc thôi đã thấy trệt chĩa, chả hiểu gặp ông chủ sẽ ra sao

Tự nhiên Ngọc Lam hồi hộp . những lời chuẩn bị cả tuần nay biến đâu mất . Cô nhấp nhòm trên salon giữa phòng khách rộng gấp đôi phòng khác nhà mình . Nếu ông ta thật sự giàu có như vậy thì giả thuyết đeo đuổi mẹ để đào mỏ phải đẹp sang 1 bên rồi . 2 người yêu nhau thật sao ? Tình yêu gì ở cái tuổi quá "date" cơ chứ ? Người ta hay nói "Ăn no rửng mỡ" . Câu này đem dùng với mẹ thì đau lòng lắm , nhục nhã lắm! Đã đến đây , phải cứng rắn giữ vững lập trường mới được

Ngọc Lam ngồi thẳng lên , mặt nghiêm lại khi thấy trên cầu thang có 1 người đi xuống

Nhanh như cắt , cô đứng bật dậy nhìn chăm chăm vào ông ta và an tâm vì trông ông chả có điểm nào xuất sắc để đàn bà phải chết mê chết mệt cả.

Đương lúc Lam còn lo quan sát , ông Lân đã mỉm cười hết sức thân thiện

- Cháu cứ tự nhiên đi . Chú không ngờ cháu đến thăm chú đấy Ngọc Lam

Lam tròn xoe mắt vì bị gọi đích danh

- Chú biết cháu à ?

Ông Lân ngọt ngào

- Nhìn thoáng là biết ngay . Cháu giống Bích Kiều lắm

Nghe ông chủ động nhắc đến mẹ mình trước , Ngọc Lam khó chịu cau mặt lại

- Chú nói thế chứ ai cũng bảo cháu giống ba . Và cháu thích vậy

Ông Lân nghiêng đầu nhìn Lam rồi trầm giọng

- Cháu chẳng giống ba chút nào . những nét trên mặt cháu là của Bích Kiều chứ không phải của Quốc

Lam há hốc mồm

- Chú... chú... biết ba cháu sao ?

Ông Lân gật đầu

- Biết chứ! Ngày xưa chúng tôi học chung trường mà . Dù lâu rồi không gặp lại nhưng chú vẫn chưa quên ba cháu

Ngọc Lam bị hẫng hoàn toàn trước những lời ông Lân vừa nói . Hừ!

Ông ta là bạn của ba vậy mà cam tâm cướp vợ bạn

Mặt tái đi vì phẫn uất , Lam nói như hét

- Vậy tại sao chú lại... lại...

Cổ Lam nghẹn cứng , cô không biết dùng ngôn ngữ nào để nói về mối quan hệ của mẹ và ông Lân mà không ngượng miệng . Mọi tính toán chuẩn bị của cô bị phá hỏng hết vì những điều bất ngờ quá sức . Qua cách nói , dường như ông Lân biết cô sẽ đến tìm , nếu vậy ông ta đã trù liệu mọi chuyện rồi còn gì

Ông Lân ôn tồn

- Bình tĩnh lại đi cháu . Chúng ta sẽ trò chuyện đến bao giờ hiểu nhau mới thôi

Ngọc Lam lắc đầu

- Vô ích lắm! Cháu không hiểu được chú đâu . Điều duy nhất cháu yêu cầu là chú hãy buông tha mẹ cháu đi . Cháu không muốn mất mẹ.

Ông Lân cười nhẹ.

- Cháu nói gì nghe ghê gớm vậy ? Bích Kiều vẫn làm mẹ cháu mà

- Nhưng mẹ không còn là vợ ba nữa . Tội ba lắm . 2 người không thể ly dị được

Ông Lân thở dài

- Đó là chuyện riêng của 2 người . Chú không giúp được gì cả.

Giọng Lam khàn đặc

- Chú nói dối! Mẹ cháu ly dị là vì chú . Nếu không có chú , gia đình cháu đâu xảy ra chuyện

Ông Lân nhả nhẹ giải thích

- Cháu làm rồi ! Cho tới bây giờ , chú và ba mẹ cháu vẫn là bạn . Ly dị là vì 2 người không thể sống chung nữa chứ đâu phải vì chú

Lam gào lên

- Cháu không tin có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy
 - Vậy cháu muốn chú làm sao ?
 Nhìn thẳng vào mắt ông , Lam gần từng tiếng
 - Hãy dang xa mẹ cháu ra
 Ông Lân im lặng , 1 lát sau ông hỏi
 - Cháu có nghĩ đến nỗi cô đơn của mẹ không ? Cô ấy cũng cần có người đồng cảm chứ
 Lam trả lời không đắn đo
 - Mẹ cháu có nhiều bạn bè , nhiều thú vui khác . Bà không cô đơn đâu
 Ông Lân nói
 - Cháu chưa hiểu thế nào là giữa đám đông vẫn tro tro 1 mình rồi . Chú không biết cháu tới đây vì yêu thương ba mẹ hay vì quá yêu bản thân . Cháu nên hiểu , cố gắng duy trì 1 cuộc hôn nhân đã rạn vỡ từ lâu là độc ác với cả 2 người
 Ngọc Lam bướng bỉnh
 - Tình trạng của ba mẹ cháu không nghiêm trọng đến mức phải ly dị như chú vừa nói . Nếu mẹ có nhiều bạn tốt khuyên bà quay về thì cháu tin chắc ba mẹ cháu không bỏ nhau
 Ông Lân dang 2 tay lên cao
 - Nếu thế chú chẳng còn gì để nói nữa
 Ngọc Lam kêu lên
 - Còn chứ . Chú chưa hứa buông mẹ cháu ra mà
 Mặt ông Lân thoáng giận dữ nhưng sau đó lại cười và nhẹ nhẹ lắc đầu
 - Cháu đi quá xa quyền hạn của mình rồi . Xin lỗi! Chú không thể hư"n hện gì với cháu hết
 Ngọc Lam khoanh tay trước ngực
 - Nếu thế cháu sẽ ngồi đây mãi
 Ông Lân nói
 - Ăn vạ không phải là cách giải quyết vấn đề . Tốt nhất là bình tâm lại để chấp nhận sự chia tay của ba mẹ mình
 Ngọc Lam cười khẩy
 - Điều ấy đồng nghĩa với việc chấp nhận chú làm bố dượng . Cháu có ngốc đâu mà không thấy mục đích của chú . Đúng là tội tệ!
 Vừa lúc ấy , Lam nghe có tiếng người giận dữ gọi mình . Nhìn lên cầu thang , cô thấy bà Bích Kiều đang hăm hăm bước xuống
 Bà gần giọng
 - Xin lỗi chú Lân ngay
 Dù mặt bình tĩnh vì sự xuất hiện bất ngờ của mẹ , Lam vẫn la lên

- Con không có lỗi
Rồi cô trằn trối nhìn bà
- Mẹ làm gì ở đây , trên căn lầu đó ?
Mặt đỏ bừng vì câu hỏi có phần hỗn của Lam , bà nói
- Con không được phép hỏi mẹ như vậy . Chú Lân là bạn của ba và mẹ. những lời con nói thật khó nghe , nó xúc phạm tới ba mẹ và cả chú ấy
Lam đứng bật dậy
- Mẹ đừng đưa ba vào chuyện này . Chính mẹ và ông ta đã xúc phạm đến ba con khi chỉ 1 mình mẹ tới đây . Con sẽ về nói hết với ba xem ai là người có lỗi
Dứt lời cô hấp tấp chạy ra sân . Vừa bước xuống hết mấy bậc tam cấp , Lam ngạc nhiên đến sửng sốt khi thấy Đông.
Anh cười thật tươi
- Sao biết nhà mà đến tìm anh vậy ?
Ngọc Lam đứng chết trăn , cô lắp bắp
- Chú Lân... chú Lân là .. là ba anh à ?
Đông nhúm mày , anh tỏ vẻ quan tâm vì gương mặt trắng bệch của Lam
- Em làm sao vậy ? Bộ ba anh có nói gì em à ?
Ngọc Lam lắc đầu , cô lăm băm 1 mình
- Sao lại thế ? Sao lại thế chứ ?
Rồi mặc Đông ngờ ngác nhìn , cô bỏ nhào ra cổng như người đang chạy trốn

Phổ Bội Hồng

Chương 8

Đông nôn nóng rồi ga chạy khỏi nhà Ngọc Lam . Đây là lần thứ 3 anh bạo gan đến tìm cô nhưng không gặp . Sau bữa hội ngộ bất ngờ ấy đến nay dường như Lam cố tình tránh anh . Đông biết cô ngại vì những chuyện xảy ra . Nhưng đáng lý Ngọc Lam phải hiểu anh không phải người nhỏ mọn , nên sẵn sàng thông cảm với cô chứ" . Chẳng lẽ Lam giận ba anh rồi giận luôn cả anh sao ? Rõ ràng trong chuyện này cô là người có lỗi mà
Đông phải gặp cô và giải thích rõ ràng mới được , nếu không Lam sẽ nghĩ không đúng về mối quan hệ giữa ba anh và bà Kiều thì cũng

khổ.

Giờ này Lam không ở nhà , chắc cô bé ra Vườn Áo Mộng rồi . Đông chạy băng băng qua mấy ngã tư và tấp xe vào bãi gửi

Anh nhẹ nhàng bước vào Vườn Áo Mộng và đi tới chỗ ngồi quen thuộc của mình

Quả nhiên anh đoán không sai . Ngọc Lam đã tới đây và đang ngồi dưới giàn cát đằng , nhưng lại không ngồi 1 mình . Cạnh Lam là 1 gã thanh niên mà chỉ cần nhìn thoáng qua , Đông biết ngay là Tuấn .

Anh ta đang nắm tay cô , mắt 2 người đắm đuối nhìn nhau trông tình tứ

Đông tưởng như đất dưới chân nứt hai . Anh đứng trơ ra cho đến khi nghe Lam thảng thốt gọi tên mình Đông mới dần gót quay đi

những gì anh vừa thấy bất ngờ đến mức Đông không bình tĩnh nổi . Đã 1 lần bị Bạch Huệ cấm sừng , anh tưởng mình khôn ra , không

ngờ vở kịch cũ lại được tái diễn lần nữa và lần này vai kẻ ngờ

nghech vẫn do anh đóng

Tự ái dâng lên ngùn ngụt , anh muốn quay vào dằn cho Tuấn 1 trận rồi ra sao thì ra ghê gớm . Mím môi thật chặt , Đông phóng xe ra đường . Anh không muốn thấy Lam cũng như không muốn nghe cô phân trần giải thích gì hết

Lủi xe vào 1 quán cóc bên đường , Đông làm lì gọi rượu . 1 ly , 2 ly rồi nhiều ly , Đông thấy bình thần trở lại

Có gì đâu để luyến tiếc khi Ngọc Lam quá tệ. Chỉ vì chuyện gia đình , cô đã giận lây qua anh rồi dễ dãi ngã vào kẻ khác . Nếu không tận mắt chứng kiến , anh chẳng đời nào tin Lam của mình là như thế

Nhéch môi chán chường , Đông ực 1 ly nữa

Rượu cay đấy chứ . Đây là lần đầu tiên anh uống rượu 1 mình . Anh vốn không thích mượn rượu giải sầu . Nhưng đêm nay không say anh biết phải làm gì ? Hừm! Ai không điên khi thấy người yêu âu yếm thẳng đàn ông khác . Càng nổi điên hơn khi thẳng đó là bạn thân của mình

Đông mạnh tay ném cái ly xuống đất . Tiếng thủy tinh vỡ giòn tan như kích động anh hơn . Hùng hổ đứng dậy , Đông trả tiền rượu rồi cho xe chạy đến nhà Tuấn.

Em trai Tuấn cho biết cậu ta đi từ trưa đến giờ vẫn chưa về . Đông bực dọc phóng xe rong ruổi tiếp

Nếu lúc này gặp Tuấn tại nhà , anh sẽ làm nó nhĩ? Đông lắc đầu ngao ngán . Bây giờ vẫn còn sớm để về nhà . Anh lượn vòng khắp phố rồi dừng lại bên cầu Sài Gòn . Đêm nay cầu vắng chớ không đông như đêm anh đưa Lam ra đây

Nhớ lại đêm ấy thật dễ thương . Đông phải chen lấn giành chỗ cho Lam đứng . Anh nhớ cô cứ tò mò nhìn những cặp nép sát vào nhau rù rì rồi hỏi anh có nghe họ nói gì không ?

Đông đã nửa đùa nửa thật bảo rằng họ nói "Anh yêu em" và nhận được cái liếc thật dài làm chao đảo hồn anh của cô

Đêm nay và có lẽ không bao giờ 2 người con dịp dừng lại bên cầu này nữa

Đông nhếch môi chua chát khi chợt nhớ lại những câu thơ ngày nào anh đọc

"Rồi em lại ra đi như đã đến

Dòng sông kia cứ vẫn chảy xa mù

Ta ngồi lại bên cầu thương dĩ vãng

Nghe giữa hồn cây cỏ mọc hoang vu"

Đông tung chân đá mấy lon bia rỗng xuống sông và thấy như hàng trăm ánh đèn lung từ các tàu đậu vỡ ra , vỡ ra . Anh bật cười đau đớn

Đứng mãi 1 mình nhìn thiên hạ thủ thi với nhau cũng tủi , Đông ngật ngưỡng chạy xe về

Tới nhà , anh thấy ông Lân ngồi với điều thuốc trên tay . Đông chưa kịp nói câu nào , ông đã lên tiếng trước

- Lúc này Ngọc Lam có tới đây

Thấy Đông làm thinh , ông nói tiếp

- Chờ con lâu quá , nó vừa mới về...

Đông hờ hững

- Vậy à ? Con gặp bạn , thế là cả bọn vào quán... Nếu biết Lam đến , con đã về sớm xem cô ấy muống gặp con làm gì

Ông Lân cau mày

- Con và Lam giận nhau à ?

Đông lạnh lùng

- Không có giận , nhưng chẳng có gì với nhau hết . Con đã hiểu lý do hôm rày Lam tránh mặt con rồi

Ông Lân hỏi ngay

- Tại sao vậy?

Đông chán nản

- Con thấy mệt mỏi quá . Ba đừng hỏi nữa

Dứt lời anh bước vội về phòng trước ánh mắt ngạc nhiên của ông Lân

Rượu đã thấm rồi , anh sẽ ngủ thôi . Nhưng ngày mai thức dậy Đông có thể quên hết buồn phiền để lao vào công việc không ?

oOo

Ông Quốc nhìn người đàn bà ngồi trước mặt mình bằng cái nhìn vừa thương vừa hận . 20 năm trước cô ta đồng ý lấy ông , ngày đó ông vẫn biết Bích Kiều không yêu mình nhưng ông vẫn hy vọng với tình yêu của ông , bà sẽ đáp lại bằng ân nghĩa . Nào ngờ sau khi đã đạt được địa vị , tiền tài , bà đành bỏ ông để theo 1 gã đàn ông khác . Đúng như lời Út Nam nói , anh em ông không đủ sức giữ trái tim nhiều tham vọng của Bích Kiều . Bây giờ nếu đặt bút ký vào đơn ly dị, coi như ông mất tất cả rồi

Làm lì dui mạnh điệu thuốc hút dở vào gạt tàn , ông hát hăm

- Cất tờ đơn ấy đi , tôi không bao giờ ký đâu

Bà Kiều nhếch môi

- Anh không tin thì giữ tôi làm gì . Vợ chồng sống với nhau những 20 năm rông , bây giờ anh lại ghen tuông , nghi ngờ vợ. Tôi thấy mình ly dị sẽ nhẹ nhõm cho cả 2

Ông Quốc cười gằn

- Ly dị! Em tính toán gì trong đầu , tưởng tôi không biết à ? Định đem tài sản của dòng họ này dâng cho thằng Lân hả? Không dễ đâu

Bà Kiều nhú mày

- Anh nói năng cẩn thận 1 chút , ông Lân nghe được thì chẳng ra làm sao hết . Hôm trước con Lam tới đó náo loạn , tôi đã muốn đập thổ rồi , bây giờ tới anh . Không ngờ anh nghe lời nó . Anh thật tồi tệ khi hết ghen vợ với em trai lại tới ghen với bạn cũ

Ông Quốc nghiêng răng

- Không có lửa làm sao có khói . Em từng đi Vũng Tàu với hấn mà . Rồi hôm con Lam tới , em làm gì trên lầu nhà hấn ?

Dần chân xuống đất , bà Kiều giận dữ

- Lâu nay anh theo dõi tôi à ?

- Em muốn nghĩ sao cũng được . Nhưng những lời tôi đâu có sai . Em lợi dụng chuyện Út Nam để đòi ly dị. Hừ! Em định chia rẽ anh em tôi rồi đem cái tiệm vải sang cho thằng Lân có đúng không ?

Bà Kiều nhìn chồng bằng đôi mắt sắc sảo

- Ai đã xúi anh nói những lời như vậy ? Út Nam chớ gì ? Tôi chia rẽ anh em bao giờ ? Út Nam chẳng tốt lành gì đâu . Chú ấy đang phỉnh nịnh anh có mục đích đó

Ông Quốc gay gắt

- Mục đích gì chứ ? Từ Mỹ về đây , ngoài tình cảm gia đình ra , nó có thiếu thốn gì đâu mà phải phỉnh nịnh tôi . Cho em hay . Út Nam đang xúc tiến thành lập công ty , nó sẽ mời tôi làm giám đốc đó

Bà Kiều kêu lên

- Anh tin chú ấy thì có nước đem bán lúa giống cả cơ nghiệp

Ông Quốc khinh khỉnh

- Không tin máu mủ ruột rà để đi tin... con đàn bà phản bội à ? Em đừng mong khích bác để anh em tôi ghét nhau nữa

Bà Kiều nghiêm mặt

- Anh không được nhục mạ vợ. Tôi tự vấn lương tâm và thấy mình chưa làm gì điều gì để bị mắng là con đàn bà phản bội hết

Giọng ghen lại vì phần nộ, bà Kiều nói tiếp

- Không ngờ anh nỡ nói vợ mình như vậy . 20 năm nay tôi đã vì ai , vì gia đình nào mà đầu tắt mặt tối làm việc suốt ngày đến mức không có thời gian nghỉ ngơi , giải trí ? Tôi hy sinh cả tuổi xuân để bây giờ nghe anh nói thế à ?

Ông Quốc nạt lớn

- Hy sinh à ? Thật ra em là người ham tiền tài danh vọng . Ngày xưa em bỏ Út Nam để lấy tôi cũng vì tôi có những cái chú ấy không có được thôi . 20 năm qua em cật lực làm để củng cố địa vị của mình . Và bây giờ em muốn ly dị nhằm 1 mình làm chủ tài sản của tôi . Đừng nuôi ảo tưởng nữa , tiệm vải dod của ông bà nội Ngọc Lam để lại , tôi không chia đôi nó cho người ngoài đâu . Rồi đây 2 anh em tôi sẽ khuếch trương nó lớn ngang tầm cỡ quốc tế...

Bà Kiều ngắt lời chồng

- Hoang đường! Anh bị Út Nam bỏ bùa rồi . Chú ấy lấy vốn ở đâu để khuếch trương nó chứ?

Ông Quốc cười nhạt

- Khinh người vừa thôi , sống ở nước ngoài cả 20 năm mà không có vốn sao ?

Bà Kiều liếm môi

- Nếu anh đầu tư cho Út Nam , anh sẽ ân hận . Tôi không nói nhiều . Bây giờ chưa ly dị tôi vẫn là vợ anh , vẫn có quyền với tài sản chung của cả 2 . Út Nam đừng hòng đụng vào mồ hôi nước mắt của tôi mười mấy năm nay

Nghiêm mặt nhìn chồng , bà Kiều cao giọng

- Tôi muốn con Lam về với tôi . Ở với anh sớm muộn gì nó cũng hư thân

Ông Quốc sa sầm mặt

- Căn cứ vào đâu mà em nói thế ?

Bà Kiều lớn tiếng

- Đạo này điện thoại về nhà , tôi không bao giờ gặp nó . Con cái gì ngày nào cũng ngồi quán . tôi cấm nó chơi với con Thảo , được 1 thời gian , anh không theo dõi , quản lý , bây giờ 2 đứa lại cặp kè nhau . Con Thảo hút thuốc liền tay , không khéo nó kéo con Lam

chơi xì ke , ma túy thì khổ gia đình , nhục cả dòng họ.

Ông Quốc bình thần

- Tôi nghĩ nó đủ khôn để phân biệt phải trái . Giữ nó chằm chằm cũng đâu phải hay

Bà Kiều mai mỉa

- Ông thay đổi tư duy , hay giữ nó không được đành phải nói thế ?

Cho anh hay , con Lam đang bồ bịch với con anh Lân đấy

Ông Quốc hơi khựng lại , nhưng sau đó ông nói ngay

- Thì đã sao ? Em đã khẳng định không có gì với anh ta , con Lam quen thằng đó vẫn tốt hơn quen 1 thằng cha căng chú kiết nào đấy chả biết nguồn gốc , nhà cửa ra sao mà

Bực bội , bà Kiều vùng tay

- Miệng lưỡi thiên hạ độc thế nào ông thừa hiểu . Tôi không muốn bị mang tiếng

Mắt ông Quốc bừng lên những tia đỏ.

- Em danh chán ngôn thuận sao lại sợ mang tiếng ?

Thấy bà Kiều làm thình , ông Quốc hạ giọng

- Em sợ người ta cười 2 mẹ con cùng yêu 2 cha con à ?

Bà Kiều áp úng

- Nói bậy

Ông Quốc nhún vai

- Vậy cứ để tụi nhỏ quen nhau . Có sao đâu

Bà Kiều mím môi

- Tôi không muốn thế

- Này! Đừng nên vì bản thân và cảm đoán con mình chứ . Em định cấm tụi nó để sau này dễ dàng tới lui với thằng Lân chứ gì ?

- Là đàn ông sao anh ăn nói quàng xiên dữ vậy ?

Ông Quốc nhún vai

- Tôi chỉ nói những điều em đang giấu trong lòng thôi

- Anh đúng là tòi

Ông Quốc nhếch mép

- Bây giờ em mới nhận thấy sao ?

Bà Kiều hỏn hển vì tức

- Thật ra ông cũng có ưa gì con ông Lân đâu . Ông muốn lợi dụng nó và Ngọc Lam để chọc tức tôi

Ông Quốc xoa tay

- điều này tự em nghĩ ra chứ tôi hoàn toàn vô tư trước mọi chuyện

Bà Kiều vụt đứng dậy

- Ông đã nói thế , tôi cũng không còn trách nhiệm với con Lam . Bố con ông muốn sống sao thì sống

Dứt lời , bà giận dỗi giậm chân thành thịch bỏ đi . Ông Quốc nhìn theo rồi lặng lẽ đốt cho mình điếu thuốc

oOo

Ngọc Lam băng khuôn nhìn quanh khuôn viên Vườn Áo Mộng .

Buổi chiều ở đây dường như lúc nào cũng đến sớm hơn những nơi khác , và nắng dường như cũng vàng hơn những nơi khác

Trước đây , chính Đông đã nhận xét như thế nhưng cô chẳng bao giờ để ý xem có đúng không

Bây giờ không có anh . Chiều lại đến muộn , nắng nhạt nhoà chẳng đủ làm úa lá trên cây nhưng Lam chẳng biết nói với ai điều mình nhìn thấy . Cô đơn với nỗi buồn quanh quẩn thì chiều đến muộn hay sớm còn có ý nghĩa gì

Môi hơi mím lại , Lam vuốt nhẹ thành ghế và tưởng như còn nghe hơi ấm tay anh vừa mới tựa vào

Thú thật cô không bao giờ ngờ 2 người lại mất nhau vì 1 phút chạnh lòng tội nghiệp Tuấn của cô , và vì tự ái , ghen tuông của Đông.

Tối đó , Lam đã ngồi chờ anh đến khuya rồi thiếu não ra về với hy vọng hôm sau Đông sẽ đến tìm mình

Nhưng cô đã làm . Anh không đến cũng không điện cho Lam lấy 1 lời . Cô không can đảm tới tìm Đông nữa mà cứ ngồi nhà tiếp tục ngóng trông . Chính sự khắc khoải kéo dài này đã làm cô hết tin vào tình yêu của anh , cũng như ngày càng mặc cảm với mình

Lam xót xa nhận ra Đông chẳng bản lĩnh như cô vẫn nghĩ. Anh đã 1 lần bị Bạch Huệ lừa dối nên tưởng Lam cũng thế . Thật oan ức cho cô quá! Lẽ nào anh không phân biệt được sự chân thật và giả dối khi đã yêu ?

Cúi xuống bưng tách cà phê đen lên , Lam nghe vị đắng dâng đầy...

Khi có Đông kế bên anh ít khi nào cho cô uống cà phê đen . Hôm nay ngồi 1 mình , Lam có uống rượu để cũng chẳng ai cản

Ngọc Lam chợt thổn thức . Cô nhớ Đông quá , dù anh đã quên rồi những chiều nồng ấm bên nhau trong khu vườn đầy kỷ niệm này . Nơi đây đúng là Vườn Áo Mộng . 1 thoáng thôi , giấc mộng đẹp đã tan rồi

Lam thần thờ với tay hái nụ cát đằng rồi sững sờ khi thấy Đông đang bước đến

Anh tự nhiên ngồi xuống và bình thản nói

- Hư thật! Dám uống cà phê đen . Tối mất ngủ thì ai dỗ nào ?

Ngọc Lam choáng mắt mấy giây mới lấp bắp

- Ăn thua gì tới anh

Giọng Đông có vẻ giễu cợt

- Dẫu sao cũng là bạn bè . Anh phải lo cho sức khỏe của em chứ
Lam cong môi
Lam . Tim anh thất lại vì gương mặt đẫm nước mắt của cô
- Anh đúng là nông nổi và nhiều tự ái quá! Mặc cảm bị tình phụ xưa
kia chột sống lại dày vò tâm trí anh, làm anh thiếu tự tin . Nếu suốt
thời gian qua anh chín chắn hơn trong suy nghĩ , chúng ta đâu phải
khổ như vừa rồi
Ngọc Lam phụng phịu
- Bộ anh khổ lắm à ?
Nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lam , Đông thì thầm
- Còn hơn cả khổ nữa
Ngọc Lam bồi hồi vì đôi mắt Đông . Anh dễ ghét thật! Đã vậy còn
ngốc nghếch nữa...
Đông nghiêng đầu
- Sao nhìn anh dữ vậy ?
Lam khúc khích cười . Cô hồn nhiên tựa đầu vào vai Đông và nghe
anh hỏi
- Hôm đến nhà chờ anh , em đã nói gì với ba vậy ?
Ngọc Lam ngập ngừng
- Em có dám nói gì đâu . Nghĩ lại em không ngờ mình gan thế...
Cũng may là chú Lân rộng lượng , không trách cứ , không dă động gì
tới chuyện lần đó hết
- Thế còn ba mẹ em thì sao ?
Mặt Lam xụ xuống
- Càng ngày tình hình càng xấu hơn . Nếu em không ngu ngốc kể
chuyện đã tới nhà anh với ba , có lẽ 2 người đã có cơ hội làm lành .
Bây giờ ba mẹ như nước với lửa . Ông không chịu ký đơn ly dị,
nhưng cũng chẳng giữ được mẹ. 2 người đang tranh chấp về tài sản .
Ba muốn cùng chú Nam mở công ty gì đó , nhưng mẹ lại không chịu .
Mấy hôm nay ba với chú Nam đi thăm dò thị trường ở tận Hà Nội
Đông ngạc nhiên
- Đang là tình địch nhưng lại nhanh chóng bắt tay nhau . Nghĩ cũng
lạ thật
Ngọc Lam nói
- Dẫu sao 2 người vẫn là anh em . Giọt máu đào hơn ao nước lã .
Dòng học em vốn ít người . Ba và chú biết dựa vào nhau là điều đáng
mừng mà
Đông im lặng vuốt tóc Lam . Cô suy nghĩ đơn giản quá . Cuộc đời
này đáng sợ vô cùng , trong tương lai ai biết xảy ra chuyện gì nữa
Siết nhẹ Lam trong tay , anh thì thầm

- Dù biển có bị lấp , non có bị dời đi chẳng nữa , nhất định mình cũng không xa nhau . Em đồng ý không ?

Lam xúc động

- Nhất định là như vậy , Mình ngoéo tay nhé ?

Ngọc Lam nũng nịu đưa ngón tay út ra . Đông kéo cô vào lòng và dịu dàng cúi xuống

Nụ hôn sau 1 thời gian dài giận dỗi cách xa thật dễ thương làm sao .

Lam thỏn thức trong hạnh phúc . Vườn Áo Mộng vào đêm bao giờ cũng quyến rũ với những ánh đèn như những ngôi sao không ngừng nhấp nháy, nhấp nháy...

Kim Tú chống tay bên hông đi tới đi lui với gương mặt đờ đờ sát khí làm căn phòng đã ngọt ngào càng ngọt ngào hơn

Đập tay lên bàn 1 cái khá mạnh , Tú gần giọng

- Tại sao dì cảm như hén vậy ? Thăng cha ấy ở đâu ?

Giọng bà Linh khỗ sở.

- Tôi đã bảo là không biết mà

Tú nhảy dựng lên

- Sao lại không biết khi hấn là người quen của dì ?

- Nhưng sau này cậu Nam là bạn cô , tôi đâu cần biết cậu ấy làm gì , ở chỗ nào chứ...

Buông mình xuống ghế , Kim Tú nói như rên

- Trời ơi! Tiền của tôi . Thật là khốn nạn . Đồ lưu manh thời đại

Đông thò đầu vào phòng , giọng ngạc nhiên

- Chị chửi ai vậy ?

Kim Tú bật dậy như lò xo

- Chửi mày đấy thằng quỷ. Vào tao bảo

Đông cau nhàu

- Tôi về thăm ngoại chơi không phải để chị chửi rồi bảo này bảo nọ.

Không quan tâm đến gương mặt cau có của Đông , Tú hỏi

- Mày biết chỗ ở của anh Nam phải không ?

Đông đáp gọn lỏn

- Không

Tú ré lên

- Láo vừa thôi! Mày cặp với cháu gái hấn mà

Liếc bà Linh 1 cái , Đông lùng khùng

- Ai nói sao trật lất vậy?

Hình mũi lên, Tú tự đắc

- Không dám trật lất đâu . Tao còn biết 2 bố con nhà mày cùng mê 2 mẹ con con bé nữa kìa

Đông bực bội

- Đừng có nói bậy đó! Nếu bà hay như vậy , sao còn hỏi địa chỉ của ông

Xoa cằm , Đông làm bầm

- Nghĩ cũng lạ! Đã là người yêu lẽ ra trước khi về bên , phải cho người ta địa chỉ chứ

Kim Tú hốt hoảng

- Sao ? Hấn về Mỹ rồi hả?

Đông cao giọng

- Không lẽ chị là người sau chót biết chuyện này ?

Kim Tú đấm ngực thành thịch

- Trời ơi! Chết tôi rồi... Hu... hu...

Đông nhú mày nhìn bà chị họ vật vã rồi kêu lên

- Bộ chị... bị... bị...

Kim Tú bệu bạo quệt nước mắt

- Mày đừng nghĩ méo mó đấy! Nam mượn tao 5000 đô và hứa hôm sau sẽ trả ngay . Tới hôm nay đã nửa tháng rồi...

Mím môi giật cái vòng đeo tay liệng xuống sàn , Tú nói như quát

- Chỉ bằng cái vòng tay "Ánh Nắng" này làm quà cộng với mồm mép cáo già , tao đã tin nó . Cái thằng trời đánh ấy thế nào cũng chết bất đắc kỳ tử. Dòng họ nhà nó rồi cũng tuyệt tự, nếu sanh con cũng không có lỗ đít

Đông chép miệng

- Bà rửa nghe ớn quá

Chĩa mũi dùi tức giận sang Đông . Tú xỉa xói

- Mày xót cho con bồ hả? Nè! Cái dòng đó là không vào nhà này được đâu . Tao phải tới ông Quốc để hỏi chuyện thằng Nam cho ra lẽ

Đông cười nhạt

- Chị điên rồi! Ai làm nấy chịu . Tới đó lu loa không khéo người ta cười vào mặt

Kim Tú gật gù

- Nếu sợ người ta cười , tao sẽ nhờ ba mày dẫn tới nhà anh thằng Nam

Đông phản ứng ngay

- Đừng kéo ba tôi vào chuyện này . Ông không đi đâu

- Hừ! Mày đâu phải là ông

Đông làm thinh . Anh vừa tội nghiệp vừa giận Kim Tú . Chị ấy kẻo kéo không ra mà dám cho ông Nam mượn hết số tiền các côm dành dụm bao nhiêu năm thì đủ biết chỉ... ái mộ Ông ta cỡ nào . Vậy mà dùng 1 cái , tiền tình gì cũng chấp cánh bay xa , bảo sao không nổi

khùng cho được...

Trầm ngâm 1 lát , Đồng nói

- Tôi sẽ đưa chị tới chỗ đó rồi chờ ngoài quán...

Tú ngắt lời

- Sao không vào thăm con nhỏ?

Đồng cười khẩy

- Nếu là chị, chị vào không mà hỏi ?

Do dự mãi , Kim Tú mới nói nhỏ.

- Vào 1 mình tao ngại lắm...

Đồng phớt tỉnh

- Vậy thì thôi! Tôi đâu thể giúp chị hơn nữa . Lúc này tôi đùa , chứ ông Nam chưa về Mỹ , biết đâu vài hôm nữa sẽ mang tiền đến trả chị hồng chừng

Dứt lời anh bỏ ra phòng khách . Anh đang ngao ngán thở dài thì bà Linh bước tới

Ngồi đối diện với anh , bà than

- Tôi thấy khó xử quá...

Đồng phẩy tay

- Dì chẳng có lỗi gì trong chuyện này hết

- Nhưng cũng tại tôi . Cô Tú mới quen cậu Nam . Thấy cô ấy khóc lóc , tôi xót quá

Đồng chưa kịp khuyên giải , bà Linh đã nói tiếp

- Cậu Nam ác lắm khi muốn trả thù tôi và mẹ con Bích Kiều bằng cách này

Đồng ngạc nhiên

- Dì nghĩ sao mà lại nói thế ?

Bà Linh im lặng , 1 lúc sau , mới lên tiếng

- Tôi không ngại nói thật . Út Nam đang rất hận mẹ con Ngọc Lam .

Cậu ta sẽ làm đủ cách để gia đình con bé khổ mới hả lòng . Út Nam cốt ý mượn tiền Kim Tú rồi quýt luôn nhằm làm khó tôi , gây mâu thuẫn giữa Ngọc Lam và gia đình cậu . Làm Bích Kiều khó xử với dưỡng Lân...

Đồng ngắt lời bà

- Dì không nên suy diễn đủ thứ như vậy , chỉ khổ tâm , nhưng chẳng giải quyết được gì

Bà Linh rầu rĩ

- Chắc tôi phải cho Bích Kiều hay chuyện này . Tôi nghĩ cô ấy sẽ có cách giải quyết ổn thoả.

Đồng nói ngay

- Tôi biết . Nhưng vì cậu và Ngọc Lam , tôi phải nói để Bích Kiều ứng

phó chứ . Cô ấy là người biết nghĩ và coi trọng danh dự, thế nào cũng bàn bạc với chồng để 2 người không vì cậu Nam mà mất mặt với dượng Lân

Đông ngập ngừng

- Nếu chuyện ông Nam làm nhằm mục đích đó thì mọi việc chỉ còn trông cậy nơi dì

Bà Linh gượng cười

- Người gây tác động mạnh đến Bích Kiều là ba cậu . Tôi nghĩ Kim Tú có hy vọng đấy

Đông buột miệng

- Chuyện ấy cháu không biết

Rồi như nhận ra mình lỡ lời , anh vội vàng nói

- Cháu về đây . Tiếc là bà ngoại không có ở nhà...

Bà Linh nài nỉ.

- Ở lại ăn cơm đã

Đông lắc đầu nguầy nguậy

- Cháu sợ nghe bà Tú vừa rên rỉ vừa mắng nhiếc lắm

Nói xong , anh chạy vội ra sân , lòng cứ nghĩ mãi đến những lời dì Linh vừa nói . Nếu đây là cách trả thù của ông Nam thì đúng là anh và Ngọc Lam sẽ lâm vào thế kẹt . Nhưng dù thế nào , Đông cũng không để người khác chi phối tình yêu của mình . Anh và Lam đã ngoéo tay rồi mà . Anh phải biết bảo vệ hạnh phúc đang có chứ
Nghĩ tới Ngọc Lam , lòng Đông rộn lên chút buâng khuâng . chiều này cô bé bận học thêm nên không tới Vườn Áo Mộng . Nhưng ngày mai 2 người sẽ gặp nhau . Dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa , Đông vẫn mãi là chỗ dựa vững chắc của Lam . CÔ bé đang rất cần anh , và Đông cũng nhận ra cuộc sống sẽ chẳng còn ý nghĩa nếu anh thiếu Lam

Bỗng dưng anh nhớ tới cảm giác êm ái khi Lam tựa đầu lên vai anh...

Buổi chiều bắt đầu tắt nắng . Đông mỉm cười nhìn hoàng hôn dần xuống và nghĩ tới ngày mai

Bà Bích Kiều bực dọc đi tới đi lui trong phòng rồi lớn tiếng

- Chị kể với tôi chuyện này với mục đích gì ?

Bà Linh nhẫn nhục đáp

- Để xem em có cách nào giải quyết không ?

Bà Kiều kêu lên

- Giải quyết ? Tại sao tôi phải giải quyết khi nó chẳng liên quan tới tôi
Môi mím lại , bà đay nghiến

- Chị làm mai làm mối cho Út Nam với con nhỏ đó thì bây giờ ráng chịu

Bà Linh rên rỉ.

- Khổ quá! Chị không hề mai mối cho ai hết . Lúc cậu Nam tới thăm Kim Tú , chị đã lựa lời nói khéo , nhưng cô ta không nghe

Mặt bà Kiều khinh khỉnh

- Thì bây giờ cho nó nếm mùi đau khổ khi bị lừa tình gạt tiền . Loại nhẹ dạ như nó cần học vài bài học thật đau để khôn ra với đời

Bà Linh hạ giọng

- Em cũng có con gái , đừng độc miệng không nên

Ngập ngừng 1 chút , bà nói tiếp

- Dầu sao Kim Tú cũng là bà con với cậu Đông , nó gọi ông Lân là dượng mà . Em phải nghĩ tới Ngọc Lam chứ

Bà Kiều liếc chị mình

- Con Lam càng không liên quan tới họ. Chị nghĩ sau những chuyện xảy ra , tô để nó tiếp tục quen thằng Đông sao ?

- Tội nó đâu có lỗi gì

Bà Kiều nhấn mạnh

- Lỗi ở thằng Đông , nó có 1 bà mẹ trắc nết , 1 ông bố quá đa tình , không phù hợp với gia đình tôi

Bà Linh ngổ ngàng

- Em dễ dàng kết tội người khác quá . Nếu vậy sao trước đây em lại cặp bồ cặp bịch với ông Lân ?

Bà Bích Kiều cười nhạt

- Cô đơn khiến người ta cần được an ủi , chăm sóc . Ông Lân rất kinh nghiệm ở chuyện này , nên tôi thích ông . Quan hệ đôi bên chỉ đơn giản vậy thôi . Có thể trước đây ông ta hiểu lầm tình ý của tôi , nhưng tôi đã giải thích đâu ra đó rồi . Hừ! Nói thật , đàn ông dưới mắt tôi bây giờ vô nghĩa . Có tiền , họ quỳ dưới chân mình lóp lóp . Tội vạ gì phải khổ sở vì 1 ông chồng không hề tin yêu mình chứ

Bà Linh dò dẫm

- Nói vậy nghĩa là em vẫn thương yêu chồng nhưng tức vì anh ta không tin , đi ghen tuông với em trai nên mới tìm an ủi từ 1 gã đàn ông khác ?

Bà Kiều lạnh lùng

- Tôi không yêu thương ai hết . Chị đừng đoán mò nữa

Bà Linh thở dài

- Em bây giờ khác trước nhiều quá! Nhớ ngày xưa , em là 1 cô bé hiền lành , nhút nhát...

Bà Kiều nhếch môi

- Vì lúc ấy tôi nghèo quá nên phải hiền , phải nhát... Gia đình mình thuộc loại mặt hạng , sống dựa vào mấy đồng tiền làm vú nuôi của

má . Khổ nỗi chính cái đồng lương rẻ mạt ấy đã khiến tôi luôn nhìn Út Nam bằng cái nhìn ngưỡng mộ , vì nghĩ gia đình cậu ấy chắc giàu đủ lắm . Tôi tôn thờ Út Nam như thần tượng và không dám nghĩ gì xa khi biết Út Nam yêu mình...

Ngừng lại 1 chút , mắt mờ màng như đang nhớ về quá khứ, bà Kiều thì thầm

- Mãi đến khi có dịp lên Sài Gòn , tôi mới thật sự choáng ngợp trước ngôi nhà đồ sộ của gia đình Út Nam . Khi nghe mẹ của Nam bảo sẽ mượn tôi phụ việc cho tiệm vải nhà bà , tôi đã khóc vì mừng . Nhưng cũng chính vì nhờ ở lại đây , dần dần tôi mới nhận ra Út Nam không được coi trọng bằng 1 nửa gót chân khắp khênh của Ba Quốc , gã thanh niên có tật xấu xí , khô khan , khó gần ấy quả là ông trời con trong nhà

Bà Linh nhú mào

- Em kể làm gì những chuyện đã qua ?

Bà Kiều cao giọng

- Tôi đang lật lại từng trang đời của mình cho chị coi đó . 20 năm trôi qua rồi , nhưng chị có hiểu gì em gái mình đâu

Bà Linh ngậm ngùi

- Chuyện em phải lấy Ba Quốc thay vì lấy Út Nam là 1 sự hy sinh . Chị , má và anh Quang đâu bao giờ quên . Nhất là anh Quang , ảnh quá tệ...

Bà Kiều ngắt lời bà Linh

- Dù tôi rất căm giận anh Quang , nhưng ngẫm nghĩ lại chính ảnh đã tạo cho tôi cơ hội phụ bạc Út Nam mà không ân hận . Thật ra ngày đó tôi đã muốn được trở nên giàu có rồi , bởi vậy chuyện tôi đồng ý lấy Ba Quốc là sự lựa chọn có tính toán chứ đâu phải là sự hy sinh

Đưa tay vén những sợi tóc mai lòa xoà trước trán , bà Kiều nói tiếp

- Đến khi thật sự là con dâu nhà họ rồi , tôi mới vỡ lẽ ra tiệm vải ấy đang trên đà đổ nợ. Thế là 1 tay tôi phải lèo lái cái vỏ rỗng ấy trên con thác đời gập ghềnh của gia đình họ sau khi Út Nam quá buồn chán nên đã vượt biên . Ông bà nội Ngọc Lam tin rằng khi sang Mỹ , Nam sẽ có cơ hội xây dựng tương lai và quên đi chuyện tình cảm . Nhưng họ đã lầm , sau hai mươi năm trên đất khách quê người , Nam vẫn trắng tay . Trong khi đó ở quê nhà , tôi đưa vai gánh vác việc của đàn ông nặng nề cực khổ để tiệm vải của nhà chồng ngày càng nổi tiếng trên thương trường . Tôi 1 lòng vì chồng vì con vậy mà anh ấy vẫn nghi ngờ , ghen tuông . Khi chuyện vợ hờ , vợ giả của Út Nam đổ bể ông khẳng khẳng buộc tôi còn tình ý với người tình xưa

Bà Kiều mím môi phần uất

- Vậy thì sống chung với nhau làm gì ? Tại sao tôi làm đơn ly dị Ông không chịu ký vào , đã vậy còn nghe lời Út Nam định đầu tư khách sạn , khách sạn cái tiệm vải ấy với quy mô quốc tế gì đó . Hừ! Thật điên rồ! Vợ không tin , đi tin thằng em xa mặt cách lòng mấy chục năm . Ông ấy không hiểu con người của Út Nam , hẳn ta chỉ có cái miệng bẻm mép , chưa làm được gì đã lợi dụng tiệm vải đi vay mượn tùm lum

Bà Linh thẳng thốt

- Út Nam mượn tiền rất nhiều chỗ à ?

Lừ mắt nhìn bà Linh , bà Kiều đánh giọng

- Đúng vậy! Và tôi sẽ không bao giờ bỏ ra 1 xu nào cho anh ta . Chị cứ coi như tôi chưa hề biết chuyện Kim Tú

- em nói vậy nghe sao phải

Bà Kiều đánh đá

- Sao lại không phải khi chẳng có bằng chứng gì chứng tỏ cô ta cho Út Nam mượn tiền . Chị nên nhớ 5000 đô chứ không phải 5 đồng

Bà Linh cố vớt vát

- Nhưng em cũng nên đền bù chút ít nào đó vì tình nghĩa chứ

Bà Kiều trơ tráo

- Tình nghĩa gì ? Tình nghĩa với ai khi tôi và ông Lân chỉ là mối sơ giao , còn Ngọc Lam với thằng Đông , tôi đã không chấp nhận cho qua lại ? Chị về giùm đi . Đừng làm khổ tôi nữa

Ngần ngừ 1 chút , bà Linh đứng dậy . Ra tới cửa , bà đứng lại nói

- Đông là người tốt . Nếu ngăn nó với Lam em sẽ phải ân hận vì chị biết Lam sẽ làm theo ý mình

Mặt bà Kiều trơ trơ như tượng . Bà không có xúc cảm nào với những lời bà Linh vừa nói...

Từ bữa đến nhà ông Lân tới nay , Ngọc Lam không muốn gặp mẹ, trái lại càng ngày nó càng gần gũi ba mình hơn . Con bé muốn quyết định hạnh phúc của cha mẹ bằng cách trẻ con thiếu bản lĩnh . Hừ!

Bà thừa biết chính Út Nam xui con bé làm trò này . Hẳn ta lợi dụng

Lam để phá nát chút tình cảm bà vừa mới có được . Hôm nay

chuyện này đã lan ra nhiều nơi . Giới buôn bán xì xào sau lưng đủ

điều làm bà hết sức khó chịu . Nhưng cũng chẳng sao , bà thừa sức

vượt qua hết mọi thứ kia mà . Bà sẽ có cách bịt mồm dư luận nhưng muốn thế phải bắt Ngọc Lam đoạn tuyệt với Đông mới được .

Phố Bụi Hồng

Chương 9

Bà Bích Kiều gần giọng

- Tôi hỏi hiện giờ Út Nam đâu , sao anh không trả lời ?

Ông Quốc cau mày

- Tôi không biết nó ở đâu , làm sao trả lời em được

Bà Kiều gần lại

- Nhưng chắc chú ấy chưa về Mỹ chứ ?

Ông Quốc khó chịu

- Em tìm Út Nam làm gì ?

Bà Kiều nói

- Út Nam lợi dụng danh nghĩa tiệm vải đi mượn vốn nhiều nơi . không hiểu thiên hạ tin vào cái mác Việt Kiều , hay tin tưởng uy tín của tôi mà đã đưa tiền cho chú ấy , để bây giờ chạy lại đòi tôi

Ông Quốc kêu lên

- Có chuyện đó nữa sao ?

Bà Kiều gay gắt

- Tôi bịa ra làm gì ? Trước đây nghe anh dự định khuếch trương làm ăn , mở thêm đại lý ở nhiều tỉnh, tôi đã không tán thành . Bây giờ anh thấy hậu quả chưa ? Em trai anh có tốt lành gì đâu . Chú ấy muốn hạ uy tín tiệm vải , nơi tôi đã đầu tư tâm trí , công sức vào...

Ông Quốc gặt ngang

- Không có đâu ! Chú ấy làm thế để làm gì ?

Bà Kiều liếc chồng

- Được nhiều thứ lắm . Ông vờ hỏi đồ tôi đó sao ? Nhưng Út Nam đâu ?

Ông Quốc ngần ngừ

- Nó sang Thái Lan rồi

Bà Kiều trợn mắt

- Để làm gì ?

- Thì cũng để tìm hiểu thị trường ở bên

Đập tay xuống ghế , bà Kiều rên rỉ.

- Trời ơi! Chú ấy nói thế mà anh cũng tin . Chả lẽ vải của tiệm nhà anh sẽ xuất sang Thái Lan sao ? Từ nhỏ tới già không để mất , nhúng tay vào kinh doanh buôn bán , tôi không phiền không trách gì , vì anh vẫn có công việc của mình . Nhưng sao anh lại nghe lời Út Nam đến thế . Cũng may là anh chưa đưa tiệm vải này cho chú ấy Ông Quốc làm thinh , mặt ông nhúu lại như đang lo lắng suy nghĩ

chuyện gì đó rất dữ . Mãi 1 lúc sao ông mới hạ giọng

- Út Nam mượn tiền của ai vậy ?

- Toàn những chỗ làm ăn lâu nay với tôi . Mỗi nơi ít lắm chú ấy cũng mượn được 1000 đô . Tệ nhất là Út Nam đã gạt chị thằng Đông 5000 đô rồi biến mất

Ông Quốc áp úng

- Nó quen với chị thằng Đông à ?

Bà Kiều bĩu môi

- Không những quen mà chú ấy còn làm như rất yêu con bé nữa .

Nhờ vậy mới moi được tiền chứ . Nói thật , tôi thấy mất mặt với gia đình ông Lân quá

Thấy ông Quốc ngồi thừ ra , bà Kiều hỏi ngay

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Ông Quốc xua tay

- Không! Không có gì hết

- Anh không qua mặt được tôi đâu . Đừng có giấu nữa . Chuyện gì nào ?

Ông Quốc cau có lên tiếng

- Chậc! Tôi đang nghĩ tới Út Nam...

Đôi mắt sắc sảo của bà Kiều long lên

- Đừng bảo với tôi là Út Nam cũng mượn tiền anh đó nhé

Ông Quốc buột miệng

- Nó không mượn tiền tôi , nhưng mà...

- Nhưng mà sao ?

Ông Quốc cúi xuống đốt thuốc

- Nó bảo đang cần vốn , thế là... thế là tôi đưa vốn cho nó xoay xở trước

Bà Kiều nóng nảy

- Nhưng vốn là bao nhiêu ? Anh lấy ở đâu ra ?

Ông Quốc im lặng rít thuốc rồi nhỏ nhẹ đáp

- Tôi đã lấy chủ quyền nhà đi thế chấp để vay ngân hàng...

Bà Kiều đứng bật dậy , mặt tái xanh tái xám

- Cái gì ? Anh vừa nói cái gì ?

Ông Quốc xua hai tay

- Em đừng la , con Lam nó nghe bây giờ...

Bà Kiều hét lên

- Nó nghe mặc nó , không ngờ anh bỏ ngoài tai những lời tôi từng nói... Thằng Nam đã gạt anh rồi

Ông Quốc bình tĩnh nói

- Tôi không tin Út Nam đối xử với tôi như thế

- Tại sao ? Tại anh là anh nó à ! Hừ! Út Nam không có tình người đâu . Sau bao nhiêu năm xa xứ , hần tay trắng trở về không ngoài mục đích kiếm chác

- Kiếm chác là sao chứ ? Lúc nào em cũng nghĩ xấu về người khác

Mặt bà Kiều phùng phùng lửa giận

- Tới nước này tôi cũng không ngại nói thật . Đây đâu phải lần đầu Út Nam về nước . Cách đây mấy năm hần đã tới tìm tôi ngoài tiệm vải . Bằng lời dịu êm , miệng lưỡi ngọt ngào , Út Nam những tưởng sẽ khơi lại ngọn lửa tình yêu từ lòng tôi 20 năm trước . tiếc cho hần là tôi đã sớm nhận ra chân tướng thật nên tôi đã không thêm gặp hần nữa

Nhéch môi đầy tự đắc , bà nói tiếp

- Út Nam tưởng dễ lung lạc trái tim tôi để đào mỏ lắm sao ? Hừ! Hần ta lắm to rồi! Chính vì lợi dụng tôi không được nên Út Nam mới xoay qua anh đó

Ông Quốc ngồi chết sững trên ghế , rồi cao giọng nói như để tự trấn an mình

- Tôi nghĩ Út Nam không tệ với tôi như lời em nói đâu . Rồi nó sẽ trở lại...

-... Sau khi đã sạch túi phải không ? Anh đưa nó bao nhiêu tiền ?

Mặt ông Quốc đành lại

- Đây là chuyện của anh em tôi . Không liên quan đến cô

Bà Kiều chỉ vào ngực mình

- Chưa ly dị tôi vẫn là vợ anh , toàn bộ tài sản vẫn có quyền sử dụng của tôi . Anh đem nhà đi cầm là sai rồi . Tôi nhất quyết phải làm cho rõ vụ này . Phải lôi đầu nó ra , bắt nó trả tiền lại...

Ông Quốc quát to

- Út Nam là em tôi , nó cũng có quyền sử dụng ngôi nhà của ba mẹ để lại , riêng em thì không vì em là con dâu

Bà Kiều rít lên

- Anh bảo sao ? Nếu không có tôi , ngôi nhà mục nát này đã sập từ 3 đời rồi . Anh thật khốn nạn khi nghĩ thế và thật ngu khi nghe lời thằng em chó má của mình . Đồ đàn ông vô dụng , ngu ngốc

- Hồn láo!

Ông Quốc gầm lên rồi sấn tới giáng cho bà Kiều 2 bạt tai nháng lửa . Đây là lần đầu tiên bà dám mắng ông như thế , và cũng là lần đầu tiên ông nặng tay với vợ mình

đẩy vội cánh cửa khép hờ , anh nhào ra balcon và thở phào khi thấy Lam đang thu người trên xích đu

Giọng Đông gấp rút

- Em ra đây làm gì mà người lạnh ngắt thế này ?

Không trả lời Đông , cô vùi mặt vào ngực anh run rẩy . Anh hỏi hã quần mền ngang người cô và nhẹ trách

- Làm anh hết hồn

Nhìn vào mắt Đông , Lam thấy thương quá . Đôi mắt anh lo lắng nhìn đăm đăm như sợ cô biến mất không bằng

Lam rướm rướm khóc

- Anh có khinh thường em không , Đông ?

- Không có! Ai lại khinh thường người yêu cơ chứ . Nhưng khi có chuyện buồn , sao không nói với anh mà bày đặt uống rượu thế này ?

Ngọc Lam cười buồn

- Em không muốn anh lo , nhưng đến khi say , chả hiểu sao em lại tới đây . Thế mới biết bây giờ em chỉ còn mình anh . Vậy mà mẹ lại cấm... Nói thật , em muốn chết cho rồi

Đông hốt hoảng

- Em nghĩ bậy bạ gì vậy. Anh không cho em nói đến từ chết nghe chưa . 2 đứa đã ngoéo tay rồi , trở ngại nào cũng phải vượt qua hết . Nếu vì chuyện này mà em mượn rượu giải sầu thì đáng đánh đòn lắm

Ngọc Lam chớp mắt

- Em sẽ không hư như vậy nữa đâu . Suốt tối ngồi uống rượu 1 mình , em sợ lắm rồi . Có được người thân ở cạnh thật là hạnh phúc .

Nhưng nghĩ tới về nhà , em càng sợ hơn

Đông ôm siết Lam hơn

- Nhưng chuyện gì làm em buồn dữ vậy ? Ba mẹ lại gây nhau , đúng không ?

Ngọc Lam thở dài

- Lần nào gặp nhau ba mẹ lại chẳng gây . Chiều nay 2 người cãi cộ vì chú Nam . Ba đã bị chú ấy lừa , căn nhà của ông bà nội để lại xem như mất rồi

Đông nhíu mày

- Sao lại như vậy ?

- Ba đem nhà thế chấp để vay tiền ngân hàng cho chú Nam làm vốn . Cầm vốn trong tay rồi , chú ấy biến mất . Mấy hôm trước mẹ đã nói chú Nam gạt ba , nhưng ông không tin . Tới bữa nay thì muộn rồi . Em sẽ không còn nhà ở nữa . Mẹ đòi truy tố chú Nam, nhưng ba phản đối

- Ông ta về Mỹ chưa ?

Ngọc Lam lắc đầu

- CHÚ Nam còn ở VN , nhưng chẳng biết trốn nơi nào . Em không ngờ chú ấy nhẫn tâm đến mức dứt tình , đoạn nghĩa với máu mủ của mình như vậy . Thì ra mẹ nói đúng khi cả quyết rằng chú Nam muốn trả thù , muốn làm cho gia đình em tan gia bại sản . Giờ đây chắc chú đã hài lòng khi thấy ba mẹ bỏ nhau , nhà cửa bị mất như vậy

- Chính vì chuyện này mà em uống rượu à ?

Ngọc Lam nhìn Đông.

- Kể lại với người khác thì nghe đâu có gì phải buồn phải khổ, nhưng cứ chứng kiến cảnh ba mẹ nặng nhẹ nhau vì tiền bạc , em không chịu nổi . Nhà không còn, gia đình thì tan vỡ , có lẽ rồi anh cũng sẽ chán ghét em thôi , Đông ơi!

Nâng gương mặt còn sưng nước mắt của Lam lên , anh âu yếm hôn cô . Lam để mặc Đông thì thầm bên tai mình

- Anh yêu em , mãi mãi yêu em , ngốc ạ!

Bất giác Lam ôm chầm lấy Đông . Với cô bây giờ anh như chiếc phao , nếu buông tay có lẽ cô sẽ chìm xuống biển đời giông bão kia mất

Đông lại hôn Lam , môi 2 người xoắn xuýt không rời... Đang chơi vui trong mê đắm , Lam bỗng hơi hẫng khi anh buông cô ra và nói

- Anh sẽ tìm chú Nam cho em

Ngọc Lam nhồm người lên

- Anh biết chỗ chú ấy ở à ?

Đông lắc đầu

- Không ! Nhưng anh nghĩ có người biết

- Bạch Huệ phải không ? Chắc gì cô ta chịu chỉ mình chỗ chú Nam

Đông im lặng , 1 lát sau mới nói

- Anh phải có cách chứ . Tìm được chú Nam sớm mới có hy vọng ba mẹ em lấy lại phần nào tiền đã bỏ ra

Nhìn bầu trời bắt đầu ửng sáng , Đông nói

- Khoảng 7 giờ , chúng ta sẽ đến tìm Bạch Huệ. Còn bây giờ thì...

Thấy anh tủm tỉm cười , Lam ngạc nhiên

- Bây giờ thì sao ?

- Thì tiếp tục .. mi em chứ sao bé...

Ngọc Lam phụng phịu

- Em đói quá à !

- Vậy anh chở em đi ăn phở.

Lam e dè nhìn anh

- Chú Lâm có nói gì em không ?

Đông kéo Lam đứng dậy

- Ba anh đâu có ở nhà . Mà nếu có , ông cũng thông cảm mà

Lam thủ thủ bên vai anh

- Tới bây giờ ba em vẫn còn ghen với chú . Em ân hận đã nghe lời chú Nam tới đây làm ầm ĩ . Nếu lúc đó em bình tĩnh , chín chắn hơn , có lẽ gia đình đã không đến nỗi như hôm nay

Đồng an ủi

- Đừng tự trách nữa ! Chuyện đã qua rồi . Quan trọng là giải quyết hậu quả của nó kìa

Ngọc Lam làm thỉnh bước tới nhìn vào gương

Cầm Ly rất êm ái . Em sợ anh tới khuấy lại chuyện cũ thì tội nhỏ Ly

Đồng cau có

- Vừa tỏ tình với em đã xoay sang Cầm Ly . Anh sợ T không thật lòng

- Nếu giả dối , 2 người cũng sẽ tự động chia tay . Em nghĩ Cầm Ly thừa thông minh để hiểu đối tượng của mình là người thế nào mà Đồng nhún vai đẩy tô phở nghi ngút về phía Lam . Cô ngồi yên xem anh gấp giá, bỏ rau , vắt chanh , thêm ớt vào cho mình rồi tằm tằm cười

Anh xoa tay pha trò

- Mời... ái khanh

Ngọc Lam chớp mắt

- Nếu sáng nào cũng được như vậy thì còn gì bằng

Đồng trầm giọng

- Có niềm tin thì khó khăn nào chẳng vượt qua

Lam nhìn anh đầy yêu thương tin tưởng . 2 đang ăn thì T và Cầm Ly đi ngang

Vỗ vào vai Đồng với thái độ kẻ cả, T châm chọc

- Đêm qua làm gì mà sáng nay đưa nhau đi bồi dưỡng phở hột gà thế ?

Mặt Đồng đanh lại , anh ngửa tay lăm nhưng vẫn cố nhịn , vì nghĩ bạn bè trở mặt với nhau thì thật khó coi

T lại nói tiếp

- Thì ra sau khi rút kinh nghiệm với Bạch Huệ , mày đã lờ đời để biết sử dụng chiêu "Ăn trước vẫn hơn để dành". Nhưng đừng tham như bác Lân đấy nhé

Đồng dằng dỗi đưa xuống bàn và chộp cổ áo T . Ngọc Lam với Cầm Ly kinh hoàng kéo 2 người ra

Cầm Ly rống mồm lên

- Chỉ đùa thôi mà , anh làm gì như ăn cướp vậy

Chỉ vào mặt T , Đồng gần giọng

- Tao không thích lối nói đùa hạ cấp đó . Từ giờ trở đi mình hết là

bạn rồi . Liệu mà giữ mồm đó

Phủi phủi chỗ áo bị Đông chộp trúng , T cưỜi khẩy

- Tao nói thật chớ đâu có đùa . Đúng là hạ cấp

Đông sấn tới nhưng Ngọc Lam đã ôm vòng sau lưng anh ghì lại

Tức tối nhìn T và Cẩm Ly khinh khỉnh bỏ đi , Đông bực bội

- Sao lại cản anh chứ ?

Ngọc Lam run rẩy ôm ngực

- Anh làm em sợ quá . Ở nhà em đã phát sốt vì ba mẹ nên bây giờ chứng kiến bất cứ chuyện xung đột nào em cũng muốn rút tim ra ngoài hết . Mặc kệ T nói gì , anh đừng đánh nhau

Đông xót xa nhìn gương mặt tái xanh của Lam

- Anh xin lỗi ! Nhưng những lời của T rõ ràng muốn sinh sự với anh và nhục mạ em

Ngọc Lam nhăn mặt

- Em biết! Anh ta đang hận chúng mình mà

Đông bứt rứt đốt thuốc . Nhìn tô phở ăn dở, Đông thấy no ngang , anh cộc lốc

- Tới nhà Bạch Huệ được rồi chứ ?

Ngọc Lam khe khẽ gật đầu . Ngồi sau lưng Đông , cô không nói lời nào . Đàn ông khi nổi giận thật kinh khủng ! Nhớ tới gương mặt , cử chỉ của Đông lúc nãy Lam vẫn còn sợ. Liên tưởng đến trận cãi nhau của ba mẹ, cô rùng mình . Ba cô vốn máu lạnh , thế mà đã giáng cho mẹ 2 tát tai . Nóng nảy như Đông chả biết sẽ thế nào đây...

Tay Đông vòng ra sau tìm tay Lam . Anh dịu giọng

- Anh lỡ mắng quá phải không ?

Ngọc Lam khỏ sở.

- Tại sao lại đánh nhau ?

Đông đáp gọn lỏn

- Đó là cách giải quyết của đàn ông

- Anh thường giải quyết như thế lắm à ?

- Đâu có . Nhưng lúc nãy nếu không vì em , anh không bỏ qua đâu

Giọng Lam nài nỉ.

- Hứa với em đừng bao giờ đánh lộn nhé

Đông bật cười

- Anh đâu phải hạng thích động tay , động chân . Đánh nhau không u đầu cũng sút trán . Tự nhiên ai đi đánh nhau làm gì hờ cưng ?

Ngừng xe trướC nhà Bạch Huệ, Lam buỚc tới bấm chuông . Đến tìm cô ta vào giờ này có hơi kỳ , nhưng chỉ giờ này mới chắc chắn có Bạch Huệ Ở nhà

2 người đợi phải hơn 5 phút mới thấy cô ta ló đầu ra . Chưa kịp nói

lời nào Huệ đã sập cửa lại thật nhanh . Nhưng Đông còn nhanh hơn ,
 Anh lách người chấn ngang cửa , giọng thật sắc
 - Sao lại đón tiếp bạn bè kỳ vậy ?
 Hậm hực buông mình xuống ghế , Bạch Huệ cau có
 - Sáng sớm đã bị quỷ ám . TÔI nhớ chưa đến ngày trả nợ mà
 Đông tự nhiên ngồi đối diện với cô ta
 - Tôi có đến đòi nợ em đâu
 Ném cái nhìn khó chịu vào Lam , Huệ hất hàm
 - Mấy người muốn nói gì , nói đại đi để tôi còn ngủ tiếp
 Đông chưa kịp lên tiếng , Ngọc Lam đã hỏi
 - Đạo này thím .. Ở chị có gặp chú Nam không ?
 Khoanh tay trước ngực , Huệ cao giọng
 - Dĩ nhiên là không . Tôi đâu còn dính dáng gì đến ổng nữa
 Thấy nét mặt thất vọng hiện ra rõ trên mặt Ngọc Lam , Huệ dò dẫm
 -... Lão ta lại gây ra chuyện à ?
 Ngọc Lam thật thà gật đầu , nhưng Đông đã nhanh miệng
 - Cũng đâu có chuyện gì . Tại nghe chú Nam sắp về bến , chúng tôi
 định chuyển quà cho người quen
 Liếc 2 người , Bạch Huệ nhấn mạnh
 - "Chúng tôi" nghe thân mật quá nhỉ? Mới tặng sáng đã... dính chùm .
 Bộ kết rồi hả?
 Đông bình thản khoác vai Lam
 - Hiểu nhau , yêu nhau chân thật là chuyện thường . Chả lẽ tôi phải
 ôm mối hận lòng vì 1 người không ra gì mãi ?
 Bạch Huệ cười khẩy
 - Chúc mừng anh . Ngổ ọ!
 Đông nhún vai
 - Cám ơn! Nhưng nếu em cho tôi biết địa chỉ ông Nam đang ở thì tôi
 càng cám ơn em gấp bội lần
 Săm soi những ngón tay sơn đỏ bầm, Bạch Huệ uể oải nói
 - Sao tôi phải khai chỗ ở của ổng nhỉ? Có lợi lộc gì đâu chứ
 Ngọc Lam hấp tấp
 - Nhưng chị biết chỗ không ?
 Bạch Huệ lơ lửng
 - Thằng chú của em đạo này lên hương lắm mà . Dường như hần
 trúng mảnh đặc biệt thì phải
 - Sao chị biết ?
 - Chậc! Nghe bạn bè nói . Nhưng hần tẻ bạc lắm . Có tiền rủng rỉnh
 trong túi là trở mặt với... vợ cũ ngay . Hừm! Dầu gì cũng tình nghĩa ,
 vậy mà hần không chia cho tôi 1 xu , ngang nhiên cặp con khác điều

ngang tôi mới tức chớ

Đồng nói

- Với em , tình nghĩa được tính bằng tiền . Ông Nam đã tẻ thế còn em giữ cái tình nghĩa ấy làm chi rồi bức mình , bán quách nó cho xong

Mặt Bạch Huệ sáng lên

- Bán à ? Đề nghị hấp dẫn đó . Nhưng tình nghĩa khó tính lắm . Ai biết phải ra giá bao nhiêu cho vừa

Đồng nheo nheo mắt

- Cứ suy nghĩ kỹ đi . Từ xưa đến nay tôi vẫn rộng rãi với em mà Bạch Huệ dựa ngửa ra ghế , 2 tay đan vào nhau , giọng sắc lẹm
- 2 người muốn tìm ông vì cái mảnh ông đã trúng phải không ?

Đồng lừng khừng

- cứ cho là như vậy

Huệ đứng dậy

- Cái địa chỉ của ông đáng giá bao nhiêu nhỉ?

Đồng im lặng . Anh biết Bạch Huệ là người rất tinh ranh . Đã nắm được thóp của anh và Lam rồi , chắc chắn cô ta sẽ vẽ để 2 người chạy cho mà xem

Thấy Đồng làm thinh , Huệ hạ giọng

- Đạo trước , ông ta vẫn nói với tôi là dù bất cứ giá nào , ông sẽ làm cho gia đình ông anh tiêu tan . Lẽ nào ông đã làm được chuyện đó , và đang phát lên nhờ cơ hội này ?

Ngọc Lam ngáp ngừng

- Không giấu gì chị , chú Nam đã lừa ba tôi lấy 1 món tiền khá lớn...

Bạch Huệ cười

- Thì ra là thế! Tôi được biết ông ta sắp về bến . Nếu chậm chân , coi như mất tất cả đấy

Đồng nhú mày

- Hiện giờ ông Nam ở đâu ?

Bạch Huệ vẫn lơ lửng

- Ở với 1 con ghê nhí khá cao giá , có phonelink hằn hoi , chớ không bèo đến mức thiếu nợ như tôi

Đồng nói với giọng chắc nịch

- Địa chỉ ông Nam bằng giá khoản nợ em còn thiếu tôi . Đồng ý chứ ?

Bạch Huệ bật cười

- Sao rẻ vậy ? Tóm lại anh có mất gì đâu ngoài 1 lời nói ?

- Đừng tham lam quá! Tôi trả giá này là phải chăng rồi , nếu không thích , chúng tôi xin kiếu vậy . Ít hôm nữa lại tới hẹn , tôi sẽ đến

Bạch Huệ vội nói

- Làm gì nóng nảy thế ?

Đồng lạnh lùng

- Lời nói của em làm tôi suy nghĩ lại . Có thật tôi không mất gì không ? Tiền bạc là vật tùy thân , tiếc rằng em xem trọng nó hơn danh dự của mình nhiều quá

Kéo Ngọc Lam dậy , Đồng nói

- Mình về thôi, Lam

Theo anh ra ngoài , Ngọc Lam trầm giọng

- Em không đồng ý cách mua bán của anh . Vì đây là chuyện của gia đình em

Đồng phẩy tay

- Nhưng cô ta có chịu đâu nào

Ngọc Lam cong môi

- Lỡ như Bạch Huệ đồng ý , anh sẽ mất số vàng còn lại à ?

Đồng nhăn mặt

- Chậc! Muốn làm được việc , không nên bủn xỉn thừa tiểu thơ

Ngọc Lam chưa kịp cãi lại , đã nghe tiếng Bạch Huệ gọi giật ngược

Cô ta bước đến bên 2 người và chìa ra 1 mảnh giấy

- Địa chỉ ông Nam . Tôi đồng ý bán rồi đó

Ngọc Lam đẩy tay Huệ ra

- Chúng tôi không cần nữa

Giật miếng giấy về thật nhanh , Đồng bảo

- Đưa đây , tôi mua y như giá đã nói

Bạch Huệ cười toe

- Vậy coi như tôi hết thiếu nợ anh rồi nha . Nghĩ lại tôi thấy tiếc , vì ngày xưa đã xù 1 đấng nam nhi đại trượng phu như anh

Đồng nhét miếng giấy vào túi rồi vọt xe đi , không thèm nói thêm lời nào với Bạch Huệ. Trong tim anh lâu nay không còn chỗ cho cô ta , nhưng chưa khi nào Đồng thấy khinh bỉ Bạch Huệ đến mức xót xa như vậy

Ngồi sau lưng anh , Lam chép miệng

- Việc anh làm khiến em khó chịu quá

Đồng thở dài

- Bộ anh không khó chịu sao ? cô ta hết xài vô rồi . Vậy mà xưa kia anh yêu được mới tài

Ngọc Lam làm thinh , Đồng nghiêng đầu ra sau

- Em nghĩ gì thế ?

- Em không muốn anh vì gia đình em đến thế

- Anh yêu em và vì em, chỉ vì em thôi . Gia đình em đã chấp nhận anh đâu nào

Ngọc Lam vòng tay ôm Đông trìu mến . 2 người ngừng xe trước 1 ngôi nhà khá kín cổng cao tường và bấm chuông
Không phải đợi lâu , 1 bà già thò đầu ra đưa mắt nhìn 2 người thay cho câu chào hỏi
Đông mỉm cười thân thiện
- Tôi muốn tìm ông Nam
Bà ta cộc lốc
- Việt kiều phải không ?
Đông gật đầu . Người đàn bà nói
- đi rồi
Ngọc Lam kêu lên
- Đi đâu vậy dì ?
- Ai mà biết
Nhìn gương mặt hắt lên trời của bà ta , Đông bực lắm , nhưng anh vẫn nhỏ nhẹ.
- Dì cố nhớ lại giùm tụi cháu đi...
Bà già làu bàu
- Già cả rồi tôi nhớ hổng nổi đâu
Ngọc Lam xuống nước
- Ông Nam là chú ruột của cháu , cháu cần gặp chú ấy có chuyện quan trọng lắm
Gương cặp mắt khó chịu nhìn Ngọc Lam như để xem cô nói thật hay dối , 1 lúc sau bà ta mới ngập ngừng
- Ông ra Bắc .. Dường như tới Đồ Sơn , Hải Phòng gì đó ..
Đông hỏi
- Chừng nào ông về ?
- Tôi không biết . Nhưng nếu về , ông sẽ trở qua bên Mỹ . Ông đăng ký máy bay rồi mà
2 người chán nản nhìn nhau . Ngọc Lam chép miệng
- Thật là phí sức , toi công , tốn của...
Đông an ủi
- Đừng vội nản chí . Bất cứ giá nào cũng phải tìm ra chú ấy . Anh không bỏ cuộc đâu
Ngọc Lam mệt mỏi gật đầu , nhưng trong lòng không mấy tin tưởng vào lời Đông . Từ sáng đến giờ , chưa đầy 3 tiếng đồng hồ , nhưng cô được chứng kiến nhiều chuyện quá . Có vậy Lam mới biết cuộc đời không đơn giản như cô tưởng . Khi mãnh lực đồng tiền là mục đích sống , người ta sẵn sàng đánh đổi lương tâm để có nó. Mẹ cô , chú Nam , Bạch Huệ và nhiều người khác nữa đã bị đồng tiền làm điên đảo . Lam biết trách ai đây khi cô chỉ là hạt bụi phù du ở chốn

trần gian muôn màu này.

Ông Nam hí hửng xách vali bước xuống taxi và đi vào sân bay . Lần trở về quê nhà này ông đã đạt được mục đích mong muốn . Món nợ 20 năm xem như đã trả xong . Hôm nay ông rời khỏi VN với lòng hả hê chưa từng thấy

Ông không hả hê sao được khi cái nhà của cha mẹ để lại đã biến thành đồng đô la và thuộc quyền ông sở hữu hoàn toàn . Người đàn bà ấy chắc phải cảm ông đến đổ bệnh . Nhớ tới cô ta , ông nhếch môi cười... Thật đáng kiếp! Khi đã không còn yêu nữa , cô ta sẵn sàng phỉ nhổ vào ông . Nhưng ông không thích đáp lại bằng lời mà thích dùng hành động cụ thể . Nội chuyện dụ được lão anh ngu ngốc đem chủ quyền nhà đi thế chấp , ông đã khoái đến mức bỏ ngủ quên ăn mất mấy ngày , cộng thêm chuyện hạ uy tín tiệm vải bằng cách mượn danh bà chủ đi vay nhiều nơi , ông đã vui đến nỗi hứng chí đáp máy bay cùng con bồ nhí ra Hải Phòng chơi cả tuần . Cái casino ngoài ấy cũng khá ngon lành . Ông đã vung tay quá trán , bài bạc lu bù nhưng vẫn chẳng hết bao nhiêu . Bây giờ trở về Mỹ ông sẽ làm gì với số vốn đó nhỉ? Ở VN món tiền ấy đúng là khá lớn , khổ nỗi đem qua Mỹ nó lại chẳng đáng bao nhiêu . Nếu được , ông vẫn thích ở lại đây để tiêu xài hơn...

Đang miên man với những điều suy nghĩ trong đầu , ông chợt giật mình khi bị đập mạnh vào vai . Quay qua , ông Nam khựng lại khi thấy Đông và Kim Tú đang trừng mắt nhìn mình

Dù rất gượng gạo , ông Nam cũng cố nở nụ cười

- Khỏe không Kim Tú ? Hai chị em đi... đi du lịch à ?

Kim Tú gầm gừ trong cổ.

- Đừng vờ vịt nữa . Chúng tôi đợi anh từ sáng đến giờ . Hừ! Định trốn về bên hả?

Ông Nam chối phắt

- Làm gì có . Anh đang chuẩn bị bay ra Hà Nội mà . Hôm rày bận quá nên không đến thăm em được . Sẵn gặp anh xin gọi lại em 5000 đô...

Nhìn ông bằng ánh mắt khinh bỉ. Kim Tú nói

- Chuyến bay ra Hà Nội cất cánh rồi . Giờ chỉ còn chuyến bay đi Mỹ thôi . Nếu tôi không có bạn làm ở đây , làm sao lần ra tên anh trong danh sách hành khách chứ . 5000 đô của tôi nhất định anh phải trả rồi

Đặt vali xuống đất , ông Nam lật đật móc ví ra lấy tiền đưa Kim Tú

- Đây, em đếm lại cho kỹ . Anh phải đi không thôi trễ thì phiền lắm Đông gần giọng

- Ông không đi được đâu
 Ông Nam bối rối
 - Tại sao vậy ? Cậu muốn gì ở tôi ?
 Đông hất hàm
 - có nhiều người cần gặp ông...
 Ông Nam thần nhiên
 - Tới giờ lên máy bay rồi . Tôi không muốn gặp ai hết . Cậu kiếm chuyện , tôi la lên đây
 Ngay lúc đó giọng ông Quốc gay gắt vang lên làm ông Nam giật mình
 - Mày có gan thì la . Còn không thì theo tao về nhà
 Cái vali bỗng nặng đến mức ông Nam xách không nổi . Ngược lên trời để tránh đôi mắt loé lửa của bà Kiều , ông nói cứng
 - Hộ chiếu của tôi hết hạn rồi . Không ở lại được
 Ông Quốc dứ dứ cây ba toong vào mặt em trai mình
 - Tao sẽ đóng tiền gia hạn cho mày . Giải quyết xong mọi việc , mày phải cút ngay cho khuất mắt . Tao chả giữ làm gì đâu
 Ông Nam đảo mắt 1 vòng và thấy khó lòng thoát với thái độ hầm hầm của Đông , Kim Tú, bà Kiều và cả con nhóc Ngọc Lam . Nếu cự nự sẽ không hay ho gì , còn đâm ra rắc rối thêm . Phải bình tĩnh tìm cách trốn thôi . Ông nhỏ nhẹ.
 - Anh nói thế tôi xin nghe theo . Giờ mình về nhà chứ gì ? Về thì về
 Ông Quốc chưa lên tiếng , ông Nam đã dợm bước . Bà Kiều gọi người lại
 - Khoan đã , chú đưa vé máy bay đây
 - Chị không có quyền giữ giấy tờ của tôi
 Bà Kiều lạnh lùng
 - Vậy để tôi gọi công an nhé ? Họ mà đến thì sẽ giữ người đây . Đơn truy tố chú tôi đã làm sẵn và có mang theo đây nè
 Ông Nam hậm hực lôi trong áo ra tấm vé máy bay , bà Kiều thần nhiên cầm lấy
 - Tôi buộc lòng phải làm thế vì con người chú tráo trở lắm
 Quay sang phía Đông , bà dịu giọng
 - Nhờ cháu xách hộ chú Nam cái vali
 Ông Nam phản ứng
 - Mấy người làm gì như áp giải phạm nhân vậy ?
 Kim Tú cười gằn
 - Câu hỏi cũng là câu trả lời . Anh đúng là 1 thằng tồi khi dùng tình cảm để lợi dụng người khác
 Đông cúi nhẹ vào tay Kim Tú như nhắc cô im đi . Anh cúi xuống xách vali và nói

- Cháu sẽ cùng mọi người ra taxi rồi xin phép đưa chị Tú về
 Bà Kiều mỉm cười kiểu cách

- Chúng tôi rất cảm ơn cháu
 Đông làm thỉnh . Anh thừa biết bà chẳng ưa gì mình , nhưng dầu sao đây cũng là bước khởi đầu khá tốt . Có muộn 1 chút , Đông vẫn hy vọng anh và Ngọc Lam đã qua rồi thời kỳ đen tối

Bị... áp tải vào taxi , ông Nam hầm hăm , ông không ngờ đã tới giờ máy bay cất cánh mà còn bị kẹt lại . Cố giữ bình tĩnh , ông tính toán cách đối phó... Trong vali ông không có cắc nào . Bà Kiều và lão anh ngu ngốc đừng hòng moi ở ông khoản tiền đã mất đi

Tuy nghĩ như thế , nhưng ông Nam biết rõ mình đã lâm vào thế bí . Bích Kiều rất bản lĩnh ông không dễ qua mặt ba như đã từng qua mặt ông Quốc đâu

Ngồi trong taxi , không ai nói với ai lời nào . Trán ông Nam cứ rịn mồ hôi dù đang ngồi xe máy lạnh . Ông chưa biết vợ chồng ông Quốc sẽ đối phó với mình ra sao . Nếu 2 người quyết định truy tố thì rắc rối to đấy . Muốn yên thân trở về , ít nhiều cũng phải nhượng 1 bước thôi

Ông Nam nuốt tiếng thở dài vào bụng . Suy cho cùng tại số ông xui . Đầu đã trót nhưng đuôi không lọt , đành chịu thôi!

Tới nhà , ông cố tình đi thật chậm như trì hoãn được phút nào hay phút nấy . Vào phòng khách , ông Quốc mắng ngay

- Mày là thằng em khốn nạn, dám gạt cả anh mình để chiếm đoạt tài sản

Ông Nam bình tĩnh đáp lại

- Tôi chỉ lấy lại những gì của tôi . Cái nhà này cha mẹ để lại cho chúng ta mà

Bà Kiều chen vào

- Hừ! Nếu để nguyên như cách đây 20 năm , nó đã sập lâu rồi . Vợ chồng tôi bỏ công bỏ của vào đó không phải để chú sớt tay trên

Ông Nam cười nhạt

- Đây là chuyện riêng của anh em tôi . Chị đã bỏ anh Quốc thì không có quyền xía vào . Thật nực cười ! Cách đây chưa bao lâu chị đòi ly dị cho bằng được . Bây giờ người có mùi tiền , là ngọt ngào chồng chồng vợ vợ . Thật tởm lợm quá!

Bà Kiều cứng họng vì đòn phủ đầu của ông Nam . Đang lúc bà còn ú ớ thì ông Quốc đã nạt

- Tao không anh em gì với mày cả. Tiền đâu ? Trả lại đây

Ông Nam khoanh tay ngạo nghễ

- Tiền à ? Tôi đánh bài hết rồi

Ông Quốc gầm lên

- Mày nói cái gì ? Thằng chó!

Ông Nam thần nhiên lặp lại

- Tôi đánh bài hết rồi . Không tin anh cứ xét , còn đồ nào tôi trả anh đồ đó

Tay run lấy bầy vì tức , ông Quốc áp úng mãi mới nên lời

- Mày... mày... cố ý làm thế phải không ? Trời ơi! Đây là ngôi nhà để thờ cúng ông bà , cha mẹ. Mày đúng là đồ mất gốc , vô lương tâm vô đạo đức

Ông Nam long mắt lên trông thật dữ dằn

- Từ nhỏ tôi đã bị cha mẹ ruồng bỏ , tôi chả biết ông bà mình là ai .

Tình cảm gia đình với tôi xa lạ. Tôi mất gốc là do ba mẹ muốn thế .

Căn nhà để thờ phụng này với tôi chỉ được tính bằng tiền . Còn giá

trị tinh thần thiêng liêng gì đó thuộc về anh , người được cha mẹ

cưng chiều , họ hàng thừa nhận , chứ không phải thuộc trách nhiệm

của tôi , 1 thằng không nên có mặt trên đời này . Tôi không thờ

không cúng ai hết , vậy để nó làm gì cơ chứ ?

Ông Quốc nghiêng răng

- Mày đoạn tình đoạn nghĩa như thế thì chả còn máu mủ ruột rà gì nữa hết . Tao sẽ truy tố mày tội lường gạt

Dang 2 tay ra đầy thách thức , ông Nam hơi nghiêng mình

- Xin mời , cứ thưa đi ! Người mang quốc tịch nước ngoài như tôi có

ngồi tù tại VN cũng chả bao lâu . Nhất là về khoảng tranh chấp gia tài

. Làm gì đến nỗi vào tù mà hăm dọa. chứ

Bà Kiều gạt ngang

- Ở đây không có vấn đề tranh chấp . Tôi sẽ thưa chú thêm tội lợi

dụng danh tiếng của tiệm vải Bình Dương gạt tiền thiên hạ. VN cũng

có luật pháp , rồi chú sẽ biết mình ngồi tù lâu hay mau

Nói dứt lời , bà Kiều đứng dậy

- Lam! Chờ mẹ đến công an phường ngay

Ngọc Lam lật đật chạy theo mẹ. Ra tới cửa , cô nghe tiếng ông Quốc gọi

- Em trở vào đi...

Bà Kiều khuynh lại

- Anh định làm gì mà ngăn tôi ?

Ông Quốc im lặng . Mãi 1 lúc sau ông mới hỏi

- Chú đã xài hết tiền thật à ?

Ông Nam thả cái ví lên bàn

- chỉ còn vài ngàn đô để về bến . Nếu muốn , anh cứ lấy đi rồi hãy mời công an đến

Giọng ông Quốc xót xa

- Chú nghĩ tôi sẽ làm như vậy sao ?

- Sao lại không khi ngày xưa anh đã từng...

Ông Quốc xua tay

- Đừng nhắc mãi chuyện xưa nữa , vì tôi đã khác xưa rất nhiều . Tôi biết nghĩ tới chú , nên mới sẵn sàng mượn tiền ngân hàng cho chú làm vốn . Tôi tin chú hơn tin vợ vì chú là em của tôi . Không ngờ chú tệ đến mức đem tiền ấy đi bài bạc . Đó là cả 1 gia tài để làm sự nghiệp . sao chú lại đập đổ tương lai của mình chứ ? Tiền đã hết rồi . Chú có ngồi tù tôi cũng không tìm lại được . Đã vậy lương tâm còn day dứt khi nghĩ thêm 1 lần nữa tôi đối xử không phải với chú . Bây giờ chú đi đi , chắc còn kịp chuyến bay đó...

Bà Kiều nhẩy nhồm lên

- Anh điên rồi mới để Út Nam đi. Tôi không tin chú ấy đã tiêu hết ngàn ấy tiền

Nhẩy bổ lại cái valy , bà nói

- Tôi phải xét mới được...

Rồi như 1 người điên , bà hùng hục mở vali ra lục tung mọi thứ trong đó

Ông Quốc đành mặt lại

- Em vừa phải thôi! Để cho nó đi...

Bà Kiều hào hển ngồi xuống ghế , giọng lạc đi vì tức

- Ngôi nhà này do tôi đổ mồ hôi và nước mắt để xây lên . Lẽ nào bây giờ tôi phải bỏ tiền ra để chuộc nó về ? Mặc xác dòng họ nhà ông không có nơi thờ phụng . Tôi không biết đến nữa đâu

Ông Nam vội vàng thu dọn mọi thứ vung vãi vào vali Nhìn đồng hồ , ông hấp tấp đứng lên

- Tôi phải đi ngay...

Ông Quốc mặt nhọc đứng dậy

- Kiếp này tôi đã hết nợ chú rồi đó . Đi đi và đừng bao giờ để tôi gặp lại

Dứt lời ông loạng choạng bước lên lầu . Mới được vài bậc thang , Ngọc Lam bỗng thấy ông ôm ngực khuỵu xuống rồi té lăn ra đất . Cô và bà Kiều hoảng hốt nhào tới đỡ ông lên trong khi ông Nam tay xách vali đứng như trời trồng ngay ngưỡng cửa...

oOo

Bà Bích Kiều buông cái bình thủy xuống bàn rồi chạy vội đến bên giường của ông Quốc , giọng ngạc nhiên

- Anh định làm gì vậy ?

Gượng ngồi dậy , ông Quốc nói

- Tôi muốn đi dạo 1 chút , nằm hoài thế này giống như đã chết

Bà Kiều cau mày

- Mở miệng là nói bậy . Muốn vận động cho thoải mái .. người ta sẽ dẫn anh đi . Nhăn nhĩ cái gì chứ

Dứt lời , ba lấy cây gậy đưa cho ông rồi nhấn nại dìu chồng từng bước ra sân bệnh viện

Ngồi xuống cái ghế đá dưƠi gốc cây trúc đào , ông trầm giọng

- Cả tuần nay em vì tôi mà bỏ cả việc buôn bán . Thật lòng tôi thấy áy náy quá...

Bà Kiều nhỏ nhẹ.

- Sao anh lại nói vậy ? Với em bây giờ chồng con là quan trọng nhất . Có thể anh không tin , trong suốt mấy ngày qua nhìn anh mê man giữa sống và chết , em đã suy nghĩ rất nhiều

Mắt bỗng rưng rưng , bà nói

- Điều em mà sợ nhất là lỡ như anh không dậy nữa , không nói với em lời nào mà lặng lẽ giã biệt cuộc đời này

Ông Quốc hơi nhếch môi

- Em sợ tôi chết thật sao ?

Bà Kiều gật đầu

- Đời người sợ nhất là sanh ly tử biệt . Chết thì do số , không ai tránh được , nhưng chia ly hay sum họp là do mình . Mấy tháng qua sống thui thủi , giận chồng , nhớ con , em có sung sướng gì đâu . Tại sao vì tự ái mà dẫn vật bản thân làm khổ mọi người chứ

Ông Quốc nhìn bà Kiều

- Tôi khỏe nhiều lắm rồi . Em không cần phải nói thế làm chi . Mấy ngày nay tôi cũng suy nghĩ rất kỹ . Khi xuất viện tôi sẽ ký đơn ly dị cho em . Em còn trẻ đẹp , có tài , có sự nghiệp thì đâu sợ tìm không ra hạnh phúc . Cha con tôi sống với nhau được mà . Tôi không làm khổ em nữa đâu

Bà Kiều mếu máo cười

- Chính lời vừa rồi của anh làm em khổ . Bao nhiêu năm nay em chưa trách anh chuyện gì ngoài chuyện nghi ngờ em có tình ý với những người đàn ông khác . Em bỏ nhà đi , hay đòi ly dị cũng vì cảm thấy mình bị sỉ nhục , chứ không phải vì tài sản , tiền bạc như Út Nam đã ngon ngọt nói với anh . Nếu tới bây giờ mà anh vẫn nghĩ tình cảm em dành cho anh xưa nay là giả dối , thì sau khi anh khỏe thật rồi , em sẽ ra tiệm vải ở tiếp

Nói dứt lời , bà Kiều ôm mặt sụt sùi . Ông Quốc ngồi chết lặng trên ghế đá . Vợ Ông được bạn hàng đặt danh là "Người đàn bà sắt" , lạnh lùng , cương quyết . Từ khi lấy nhau tới giờ , 2 người từng gây gỗ nhiều lần nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ bà khóc . Trái lại ,

những lời chát chúa , chua cay của bà vẫn làm ông không ngủ được vì tức . Vậy mà hôm nay bà lại... đổ lệ trước mặt ông , bảo sao tim ông không... nhức nhối cho được

Ôm lấy ngực , ông Quốc rên rỉ.

- Em đừng khóc , không khéo tim tôi lại lên cơn mất

Ngừng lại 1 chút để thở , ông Quốc nắm tay vợ , giọng chan chứa yêu thương

- Nói là nói thế thôi , chớ không có em tôi biết sống ra sao ở những ngày tháng còn lại . Nín đi , để lỡ ai trông thấy lại trách lão chồng già bệnh hoạn khó chịu đến mức làm vợ khóc

Bà Kiều lặng lẽ để tay mình trong tay chồng . sau cùng bà cũng nhận ra người mình yêu thương chân tình là ai . Nếu ông không bị lên cơn tim bất tử, chắc bà chưa hiểu được chính mình đâu . cả Út Nam cũng thế , dầu gì anh ta vẫn còn lương tâm , còn biết nghĩ tới anh trai nên hôm đó thay vì chạy cho lệ ra sân bay , Út Nam cũng cuống cuống phục mẹ con bà đưa ông Quốc vào bệnh viện , rồi ngồi chờ người suốt buổi trước phòng cấp cứu

Sự chết sống chưa biết thế nào của anh trai mình xem chừng tác động mạnh đến Út Nam , ông ta đã tỏ ra rất day dứt , nên sáng hôm qua trước khi tới sân bay , Út Nam đã ghé thăm ông Quốc

2 người không nói gì với nhau hết , sau nửa tiếng ngồi bên anh trai , ông Nam để lại trên bàn 1 tấm ngân phiếu bằng phân nửa số tiền ông Quốc đã vay ngân hàng rồi bỏ đi...

Giọng ông Quốc chợt vang lên

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Bà Kiều vội lắc đầu , ông Quốc nói

- Đang nghĩ tới Út Nam phải không ?

- Sao anh biết ?

- Vì anh cũng đang nghĩ tới chú ấy . Mong rằng ở phương trời xa chú ấy sẽ hiểu ra , trên hết mọi sự đố kỵ, bất bình , ganh ghét nhau , tình cảm ruột rà vẫn là thiêng liêng nhất

Bà Kiều trầm ngâm

- Em tin Út Nam sẽ hiểu, cũng như em đã hiểu...

Ông Quốc hơi nhúm mày

- Em hiểu cái gì chứ ?

Mỉm cười , bà nói

- Trên hết mọi sự đố kỵ , bất bình , ganh ghét nhau , tình vợ nghĩa vợ chồng vẫn là thiêng liêng nhất

Ông Quốc chưa kịp lên tiếng đã nghe giọng Ngọc Lam phụng phịu trách

- Ba mẹ Ở đây làm con tìm muốn chết
 Bà Kiều quay lại nhìn thấy Lam cùng Đông lững thững đi tới . Ông Quốc kêu lên

- Đã tới giờ ăn rồi à ?
 Sà xuống kế bên 2 người , Ngọc Lam ríu rít

- Có mẹ Ở kế bên , ba quên mất giờ giấc rồi
 Ông Quốc nghiêm mặt

- Đừng có nói nhảm , ba không thích đùa đâu
 Ngọc Lam le lưỡi thì thầm vào tai mẹ.

- Con có đùa đâu...

Thấy Đông lóng ngóng bên cây trúc đào , bà Kiều buột miệng

- Dạo này ba cháu khoẻ không ?
 Đông mỉm cười

- Dạ , ba cháu vẫn khoẻ. Ông đang du lịch Singapore với tâm trạng vui vẻ thoải mái

Bà Kiều nói

- Vậy thì tốt . Người hạnh phúc là người không bận tâm phiền não bất cứ chuyện gì . Được như ba cháu thật sướng

Đông gật đầu

- Cháu cũng nghĩ vậy
 Ông Quốc chống gậy đứng lên

- 2 đứa ngồi đây cho thoải mái , để ba mẹ vào trong
 Lam liền thoắt

- Hôm nay có món súp thịt gà ngon lắm . Lúc nãy anh Đông phải trở lại lạng lách để con mang đến cho ba lúc còn nóng đó

Ông Quốc lau bầu

- Tôi biết rồi , cô khỏi phải kể công

Đông bước tới bên ông

- để cháu đỡ bác vào

Ông Quốc xua tay

- Bác đi được mà... Cứ ngồi đây với con ranh lắm mồm này . Không phải bận tâm đến ông bà già làm gì

Ngọc Lam che miệng cười khi thấy vẻ ngượng ngùng của Đông . 2 người nhìn theo ông bà Quốc cho đến lúc họ khuất sau hành lang

Đông càu nhàu

- Em cười cái gì vậy ?

- Ba mẹ vui nên em cười , không được sao ? Cuối cùng trời cũng sáng . Mẹ đã chịu trở về vì thể bệnh của ba không tái phát nữa đâu

Đông tủm tỉm

- Em lạc quan quá nhỉ?

- Lạc quan mới sống được chứ . Bi quan , cố chấp chỉ khổ thân thôi ..
thưa ngài

Đông bỗng hỏi

- chú Nam thế nào rồi ?

Ngọc Lam trả lời

- Chú lên máy bay sáng hôm qua , sau khi gửi trả ba 1 tờ ngân phiếu
khá nhiều tiền

Đông nhú mày

- Thì ra chú ấy gửi tiền vào ngân hàng quốc tế rồi xài ngân phiếu ,
thảo nào hôm trước dì Kiều không tìm thấy đồng nào trong vali

Ngọc Lam hằm giọng

- Ba không đồng ý để mẹ truy tố , chú Nam có thể cuồn hết tiền ấy
mà trở về Mỹ . Nhưng cuối cùng chú không cam tâm làm thế . Em
nghĩ dù sao chú vẫn còn thương ba

Đông thở dài

- Chỉ tội nghiệp chị Tú , dầu lấy lại được tiền chị ấy vẫn buồn khi nghĩ
đã bị gạt tình

Ngọc Lam bứt rứt

- Em rất khổ tâm vì chuyện này

Đông vỗ nhẹ vào vai cô

- Rồi chị ấy sẽ quên khi gặp người thật sự yêu mình . Anh tin chắc
như vậy

Cong môi lên , Lam trêu

- Đó là kinh nghiệm bản thân chứ gì ? Không biết xấu hổ mà còn nói
ra

Đông tỉnh bơ

- Có gì đâu mà phải xấu hổ khi từ kinh nghiệm đó anh hiểu thêm
cuộc đời và được em yêu . Em thấy đấy , ba mẹ cũng phải rút kinh
nghiệm để trở lại với nhau kìa . Anh chỉ mong tình yêu của mình là
tình yêu chân thật , hoàn hảo nhất để không phải ân hận hay tuyệt
vọng vì bất cứ chuyện gì

Ngọc Lam thăm thì

- Em cũng mong thế

Dứt lời , cô nũng nịu đưa ngón út ra . Đông không ngoéo mà kéo sát
Lam vào lòng

Được tựa đầu vào người yêu thì chiều ở nơi nào cũng đẹp như nhau
. Ngọc Lam băng khuôn nhận ra cuộc đời tuy nghiệt ngã , nhưng rất
công bằng với những ai biết sống vì lòng vị tha và vì người khác

Áp sát mặt vào ngực Đông , Lam nghe như có hạt hạnh phúc nào đó
vừa len vào hồn mình , nẩy mầm rất nhẹ.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 17/05/2004 7:33:54 CH